

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Hobb_Robin-Farseer_09-Hra_o_krale.pdb

PDB Name: Hobb Robin-Farseer 9-Hra o kral

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXT

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 19.4.2007

Modification Date: 19.4.2007

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

FARSEER 9
HRA O KRÁLE
ROBIN HOBB

NÁVRAT®

THE FARSEER: Book 3
ASSASSIN'S QUEST Volume 4

1 Kamenná zahrada

Hrad Dimity, tato malá pevnůstka na pobřeží Bucku, padla krátce předtím, než se Regal korunoval králem Šesti vévodství. V této děsivé době bylo zničeno mnoho vesnic a nikdy se doopravdy nevyčíslo, kolik životů přitom bylo zmařeno. Malé pevnosti jako Dimity představovaly časté cíle rudých lodí. Jejich strategií bylo útočit na visky a menší pevnosti za účelem oslabení všeobecné obranné linie. Lord Bronze, jemuž byla pevnost Dimity svěřena, byl starý muž, nicméně se postavil do čela svých mužů při obraně svého malého hradu. Vysoké daně odváděné na ochranu pobřeží jako takovou naneštěstí vysály na nějakou dobu jeho prostředky a opevnění hradu Dimity bylo v bídném stavu. Lord Bronze byl mezi prvními, kdo padli. Rudé lodě dobyly hrad skoro bez potíží, ohněm a mečem jej přeměnily v haldu sutí, která je v těch místech dodnes.

Na rozdíl od cesty Umění byla trasa, po níž jsme se ubírali následující den, silně poznamenána pustošivým zubem času. Kdysi to byla nepochybně široká dopravní tepna, jež byla zúžena vlivem rozrůstání lesa na pouhou stezku. Zatímco já si takřka radostně vykračoval po cestě, která mi nehrozila každým okamžikem ukrást mysl, ostatní reptali kvůli hrbolům, trčícím kořenům, spadeným větvím a ostatním překážkám, přes které jsme se po celý den prodírali. Nechával jsem si své myšlenky pro sebe a mlčky se radoval z hustého mechu, jenž pokrýval kdysi dlážděný povrch, ze stínu pučících větví, které sahaly nad cestu, a občasného cupitání prchající zvěře v podrostu.

Nighteyes byl ve svém živlu, pobíhal vepředu a tryskem se vracel k nám, aby po nějakou dobu cílevědomě klusal vedle Kettricken. Pak vyrazil opět kupředu. Jednou se přičítal k šaškovi a ke mně, jazyk vyplazený, a prohlásil, že dnes večer půjdeme na hon divokých prasat, protože je zde hodně jejich stop. Sdělil jsem to šaškovi.

"Já jsem žádná divoká prasata neztratil. Proto se za žádnými ani nebudu honit," odpověděl povzneseně. Spíše jsem s jeho pocity souhlasil. Díky Burrichově zjizvené noze jsem se měl víc než na pozoru před těmito velkými zvíraty s kly.

Králíci, navrhl jsem Nighteyesovi. Pojďme lovit králíky.

Králíky pro králíky, odfrkl si pohrdlivě a znovu vystřelil pryč.

Jeho urážku jsem přešel bez povšimnutí. Bylo akorát tak příjemně chladno na dlouhé putování a vlivem pachů zelenajícího se lesa jsem se cítil jako doma. Kettricken kráčela v čele, ponořená do vlastních úvah, zatímco Kettle a Starling šly za námi, zabrány do rozhovoru. Kettle měla pořád tendence jít pomaleji, ačkoli se zdálo, že tato stařena od počátku naší cesty nabrala na vitalitě a síle. Byly však od nás dostatečně daleko, když jsem se šaška tiše zeptal: "Proč necháš Starling při tom, aby věřila tomu, že jsi žena?"

Otočil se ke mně, zastříhal obočím a poslal mně polibek. „A nejsem, princátko?"

"Já mluvím vážně," pokáral jsem ho. "Ona si myslí, že jsi žena a že jsi do mě zamilovaná. Myslela si, že jsme minulou noc měli schůzku."

"A neměli, ty moje bázlivko?" Dotčeně po mně střelil pohledem.

"Šašku," řekl jsem varovně.

"Ach." Pojednou vzdychl. "Možná je pravda, že se bojím poskytnout jí důkaz, jinak by už jí muži napříště přinášeli jen samé zklamání." A významně na sebe ukázal.

Zpříma jsem se na něho podíval, dokud nevystřízlivěl. "A záleží na tom, co si ona myslí? Ať si myslí to, čemu nejsnáze věří."

"Jak tomu mám rozumět?"

"Potřebuje někoho, komu by plně důvěřovala, a na nějaký čas si vybrala mě. Snad to pro ni bylo snazší, pokud věřila, že i já jsem žena." Opět vzdychl. "To je jedna z věcí, na niž jsem si za ty roky mezi tvým lidem nikdy nezvykl. Ta velká důležitost, kterou přikládáte tomu, jakého je člověk pohlaví."

"Ale to je důležité..." spustil jsem.

"Nesmysl!" zvolal. "Pouhé flikování, až už je všechno řečeno a uděláno. Pročpak je to důležité?"

Zíral jsem na něj, neschopen slova. Všechno mi bylo tak jasné, že jsem nic nepotřeboval říkat. Po chvíli jsem pravil: "Nemohl bys jí prostě říci, že jsi muž, a tím ten problém pohřbít?"

"Tím by se to sotva pohřbilo, Fitzi," odvětil vážně. Přelezl přes spadený strom a počkal, až přelezu i já.

"Poněvadž pak by potřebovala vědět, proč po ní netoužím, když jsem muž. Buď by musela být nějaká chyba ve mně, nebo by za

tím bylo něco, co jsem postřehl jako chybu u ní. Kdepak. Já si nemyslím, že je k tomu třeba něco říkat. Avšak Starling má stejnou slabost jako všichni pěvci. Myslí si, že všechno na světě, ať je to jakkoli privátní, by mělo být námětem diskuse. Anebo ještě lépe, ztvárněno v písni. Ach, ano!"

Vtom uprostřed lesní stezky zaujal pózu. Svým postojem tak dokonale napodobil Starling, když se chystala zpívat, až jsem se zděsil. Ohlédl jsem se, když vtom šašek od plic zapěl:

"Och, když náš šašek čurá, řekni, prosím, v jakém úhlu? Když kat'ata stáhneme mu, bude mít bimbasa, či d'ouru?"

Zrakem jsem střelil od Starling k šaškovi. Ten se uklonil, vyseknuv složitou okrasnou poklonu, kterou často zakončoval svá vystoupení. Pojednou jsem měl chuť smát se na celé kolo a sesunout se k zemi.

Viděl jsem, jak Starling zrudla a vyrazila kupředu, ale Kettle ji chytla za rukáv a něco jí drsně řekla. Pak se obě zlostně podívaly na mě. Nebylo to poprvé, co mě některý z šaškových kousků uvedl do rozpaků, ale tento se v britkosti řadil mezi ty nejkrutější. Udělal jsem na ně bezmocné gesto a pak se otočil k šaškovi, Hopsal po cestě přede mnou. Přidal jsem do kroku a dohonil ho.

"Pomyslel jsi někdy na to, že bys mohl ranit její city?" zeptal jsem se ho zlostně.

"Myslel jsem na to asi tolik, jako ona na to, nakolik by takové tvrzení mohlo ranit ty moje." Vtom se ke mně otočil a pokynul mi svým dlouhým prstem. "Přiznej si to. Položil jsi mi tu otázku, aniž ses zamyslel nad tím, zda to neraní moji ješitnost. Jak by ses cítil, kdybych po tobě chtěl důkaz, že jsi muž? Ach!" Náhle svěsil ramena a jako by pozbyl veškerou energii. "Plýtvat slovy na něco takového, když musíme čelit tolika jiným věcem. Nech to být, Fitzi, a já to nechám taky. Ať si o mně mluví jako o ,ní', jak chce. Já se vynasnažím to ignorovat."

Měl už jsem to vážně nechat být. Ale nedalo mi to. "Jenže ona si myslí, že mě miluješ," pokoušel jsem se mu to vysvětlit.

Zvláště se na mě zadíval. "To ano."

"Já myslím tak, jako když se milují muž a žena."

Nadechl se. "A jak to je?"

"Já myslím. . ." Napůl mě rozčilovalo jeho předstírání, že mi nerozumí. "Kvůli souloži. Kvůli. . ."

"A takhle muž miluje ženu?" přerušil mne náhle. "Kvůli souloži?"

"To je jen část!" Pojednou jsem měl pocit, jako bych přešel do obrany, a nevěděl jsem proč.

Pozvedl na mě obočí a klidně řekl: "Opět směřuješ flikování a lásku."

"Je to víc než flikování!" křikl jsem na něho. Vtom se v blízkosti vznesl nějaký pták a hlasitě zakrákoral.

Ohlédl jsem se po Kettle a Starling, které si spolu vyměnily zmatené pohledy.

"Chápu," pravil. Na chvíli se zamyslel, zatímco já vykročil po cestě před ním. Pak na mě zezadu zavolal:

"Pověz mi, Fitzi, miluješ Molly, nebo to, co má pod sukněmi?"

Teď jsem byl pro změnu dotčen já. Ale nechtěl jsem se nechat vyvést z míry a umlčet. "Miluji Molly a všechno, co je její součástí," prohlásil jsem. Cítil jsem, jak mi do tváří stoupá nach, bylo to k vzteku.

"Vidíš, teď jsi to řekl," odvětil šasek, jako kdybych mu potvrdil jeho stanovisko. "A já miluji tebe a všechno, co je

tvou součástí." Nachýlil hlavu a jeho další slova obsahovala výzvu: "A to můj cit zůstane neopětován?"

Čekal. Zoufale jsem si přál, abych tu diskusi nikdy nebyl začal. "Ty víš, že tě mám rád," řekl jsem po chvíli zdráhavě. "Po tom všem, co bylo mezi námi, jak se vůbec můžeš takhle ptát? Ale mám tě rád jako muž, který má rád jiného muže. . ." Tu po mně šasek potměšile pohlédl úkosem. Pak mu náhle zajiskřilo v očích a já věděl, že se mi chystá provést něco hrozného.

Vyskočil na spadenej kmen. Z této výšky obdařil Starling triumfálním pohledem a teatrálně zvolal: "Říká, že mě miluje! A já miluji jeho!" Pak s divokým halekavým smíchem seskočil a rozběhl se po cestě přede mnou.

Prohrábl jsem si vlasy a poté pomalu přešel kmen. Uslyšel jsem Kettlein smích a hněvivé komentáře Starling. Kráčet jsem mlčky lesem a hořce litoval, že jsem neměl tolik rozumu, abych držel jazyk za zuby. Byl jsem si jist, že Starling nyní kypí vzteky. Bylo už tak velice špatné, že v poslední době se mnou nemluvila. Bral jsem to tak, že ji má Moudrost něčím odpuzuje. Nebyla ostatně první, koho to vyděsilo, alespoň však ke mně zaujímal určitý tolerantní postoj. Nyní však hrozilo, že hněv, který v sobě měla, bude mít více osobní ráz. Další menší ztráta, odpočet z toho, co mi v životě zbývalo. Jedna moje část velmi postrádala blízkost, jež mezi námi po nějaký čas byla. Postrádal jsem lidskou útěchu, kterou jsem pocíťoval, když se ke mně ve spánku zezadu tulila nebo když mě náhle vzala za chůze za ruku. Myslel jsem si, že jsem už vůči těm potřebám zatvrdil své srdce, ale pojednou mi ta prostá vroucnost scházela. A jako by ta myšlenka prolomila mé zdi, pomyslel jsem najednou na Molly. A Nettle, jak jsou obě v nebezpečí kvůli mně. Pojednou jsem měl srdce až v hrdle. Nesmím na ně myslet, přikázal jsem si a připomněl si, že s tím nemohu nic dělat. Nebyl způsob, jak bych je varoval a přitom neprozradil. Neexistoval žádný možný způsob, jak se k nim dostat dříve než Regalovi pochopi. Nezbyvalo mi než důvěřovat v Burrichovu silnou ruku a upnout se k naději, že Regal ve skutečnosti neví, kde jsou.

Přeskočil jsem zurčící potůček a zjistil jsem, že šašek na mě čeká na druhé straně. Neříkal nic, když se dal do kroku vedle mě. Zdálo se, že bujará nálada ho již opustila.

Připomněl jsem si, že ani vlastně nevím, kde Molly a Burrich jsou. Pravda, znal jsem sice jméno blízké vsi, ale dokud si to nechám pro sebe, budou v bezpečí.

"Co víš ty, mohu vědět i já."

"Co jsi to říkal?" zeptal jsem se šaška stísněně. Svými slovy odpověděl tak přesně na mé myšlenky, že mě přitom zamrazilo v páteři.

"Řekl jsem, že co víš ty, mohu vědět i já," odpověděl nepřítomně.

"Proč?"

"Přesně to si myslím. Proč bych měl chtít vědět to, co víš ty?"

"Ne. Já myslím, proč jsi to říkal?"

"Vlastně, Fitzi, ani nevím. Ta slova mi vytanula v hlavě a já je prostě řekl. Často říkám věci, které jsem moc neuvažil." Poslední větu vyřkl skoro jako omluvu.

"Tak jako já," přitakal jsem. Už jsem nic dalšího neříkal, ale hlodalo to ve mně. Od toho incidentu u pilíře jsem měl dojem, že je zase více tím starým šaškem, kterého jsem znal z Buckkeepu. Jeho náhlý nárůst sebedůvěry a dobré nálady jsem uvítal, ale zároveň jsem se bál, že by mohl mít až příliš velkou víru v příznivý běh událostí. Rovněž jsem si vybavoval, že jeho břitký jazyk měl spíše sklony konflikty odhalovat než je řešit. Já sám jsem nejednou pocítil jeho ostří, ale v prostředí dvora krále Shrewda jsem to bral. Jenže tady, v tak malé skupince, jsem cítil, že se zatíná mnohem hlouběji. Přemýšlel jsem, jestli není nějaký způsob, jak bych jeho břitký humor otupil. Potřásl jsem si pro sebe hlavou, načež jsem odhodlaně vylovil Kettlein poslední herní problém a udržoval ho v mysli, i když jsem se škrábal přes suché haluze a klády a uhýbal nízko visícím větvím.

Jak se pozdní odpoledne znaveně vlekle, cesta nás vedla hlouběji a hlouběji do údolí. V jednom bodě se nám ze staré stezky naskytl výhled na to, co leželo pod námi. Zahlédl jsem zeleně roubené převislé větve vrb, na nichž rašily listy, a kmeny papírově bílých bříz s růžovým nádechem, jež dominovaly louce s vysokou trávou. A za nimi, hlouběji v údolí, jsem viděl stojící zahnědlé klasy loňského rákosí. Šťavnatá bujnost travin a kapradin věstila asi zrádnou bažinatou oblast, a stejně tak vegetativní pach stojatých vod. Když se rozdováděný vlk vrátil po břicho mokrá, věděl jsem, že mám pravdu.

Zanedlouho jsme dorazili k místu, kde dravý proud kdysi dávno strhl most a pohltil i kus cesty po obou stranách. Nyní zde zurčel blyštivě stříbrný potůček ve šterkovém řečišti, ale popadané stromy po obou stranách svědčily o jeho zběsilosti v době záplav. Když jsme se přiblížili, žabí sbor pojednou utichl. Z kamene na kámen jsem se suchou nohou přenesl na druhou stranu. Nešli jsme dlouho, když nám zkřížil cestu druhý potok. Když jsem dostal na výběr buď mokré nohy, nebo mokré boty, zvolil jsem první možnost. Voda byla ledová. Její jediný klad spočíval v tom, že mi zmrtvěly nohy a já tak necítil ostré kamínky v řečišti. Na druhé straně jsem si znovu natáhl boty. Naše malá skupinka se na délku poněkud smrškla, když začala být stezka náročnější. Nyní jsme pochodovali mlčky pohromadě. Okolo zpívali kosi a bzučel časné jarní hmyz.

"Je tu tolik života," řekla tiše Kettricken. Její slova jako by zůstala viset v sladce poklidném vzduchu. Přistihl jsem se, že kývám na souhlas. Tolik života kolem, rostlinného i zvířecího. Můj smysl Moudrosti ho byl plný, zdálo se, že se vznáší v ovzduší jako opar. Po holých kamenech v horách a pusté cestě Umění byla zdejší hojnost života přímo opojná.

Pak jsem spatřil draka.

Na místě jsem se zastavil a pozvedl ruce v náhlém gestu, dožaduje se klidu i ticha, jemuž všichni ostatní zřejmě porozuměli. Pohledy všech mých společníků následovaly pohled můj. Starling se zajíkla a vlkovi se naježily chlupy. Zůstali jsme na to civět, nehýbalo se to.

Zlatě a zeleně zbarvený drak ležel natažený pod stromy v jejich skvrnitém stínu. Byl poměrně daleko od cesty, takže jsem ho skrze stromy viděl pouze částečně, avšak i to bylo úchvatné. Jeho obrovská hlava, dlouhá jako koňské tělo, spočívala hluboko v mechu. Jedno oko, na které jsem viděl, měl zavřené.

Velký křežlík z pernatých šupin, duhově zbarvený, mu ležel schlíple po obvodu krku. Podobné chomáče nad každým jeho okem vypadaly takřka komicky, až na to, že na tak mohutném a podivném stvoření nemohlo být nic komického. Viděl jsem jeho šupinaté plecko a dlouhý ocas vinoucí se mezi stromy.

Kolem bylo navrženo staré listí na způsob jakéhosi hnízda.

Po dlouhém bezdechém okamžiku jsme si vyměnili pohledy. Kettricken na mě pozvedla obočí, já však jenom s respektem malinko pokrčil rameny. Neměl jsem tušení, jaká nebezpečí by to mohlo představovat ani jak jim čelit. Velice pomalu a potichu jsem tasil meč. Náhle vypadal jako strašně ně hloupá zbraň. Jako kdybych čelil medvědu s příborovým nožem. Nevím, jak dlouho ta podívaná trvala. Zdálo se to nekonečné. Svaly už mě začínaly bolet napětím, jak byly pořád nehybné. Jepové netrpělivě přešlapovali, zůstávali však v řadě, dokud Kettricken držela jejich vůdce v klidu. Nakonec Kettricken mlčky učinila nepatrný pohyb a pomalu vedla naši skupinu dál.

Když už bylo spící zvíře z dohledu, začalo se mi dýchat o něco lépe. A stejně rychle se dostavila reakce. Ruka mě zabolěla od svírání rukojeti meče a všechno mé svalstvo bylo pojednou jako z želatiny. Odhrnul jsem si zpoceně vlasy z tváře. Otočil jsem se, abych si vyměnil ulehčený pohled se šaškem, jen abych zjistil, že nevěřicným zrakem zírá za mne. Spěšně jsem se otočil a ostatní jako hejno ptactva napodobili moje gesto. Ještě jednou jsme se zastavili a zůstali stát jako přikovaní, zírajíce mlčky na spící dračici. Tato ležela natažená v hlubokém stínu jehličnanů. A stejně jako první byla uvelebena hluboko v mechu a lesní půdě. Zde však podobnost končila. Dlouhý vlnitý ocas měla stočený a ovinutý okolo těla jako girlandu a její hladká šupinatá kůže zářila sytou měďnatou hnědí. Viděl jsem její křídla, jež měla složená a těsně přimknutá k úzkému tělu. Dlouhý krk měla natažený dozadu přes hřbet jako spící husa a tvar její hlavy byl rovněž ptačí, měla i sokolí zobák. Z čela onoho stvoření spirálovitě vyrůstal blyštivý roh, jenž byl na konci ostře zahrocený. Čtveřice končetin složených pod trupem mi připomněla spíše laň než ještěrku. Nazvat obě tato stvoření draky byl zajisté protimluv, ale přesto jsem pro ně žádné jiné pojmenování neměl.

Opět jsme tiše stáli a civěli, zatímco jepové neklidně přešlapovali. Pojednou Kettricken řekla: "Já si nemyslím, že to jsou živí tvorové. Mám dojem, že jsou to velmi zdařilé výtvary z kamene."

Můj smysl Moudrosti mi však říkal něco naprosto jiného. "Oni jsou živí!" upozornil jsem ji šeptem. Zašmátral jsem směrem k jednomu z nich, jenže Nighteyes se málem pominul. Stáhl jsem svou mysl zpátky. "Spí velmi hluboce, jakoby stále ponořeni do zimního spánku. Vím však jistě, že jsou živí." Mezitímco jsme se s Kettricken bavili, Kettle se šla přesvědčit sama. Uviděl jsem, jak Kettricken najednou vytřeštila oči, a ohlédl jsem se zpátky k drakovi v obavě, že se probouzí. Místo toho jsem spatřil Kettle, jak mu položila svoji zchřadlou ruku na poklidné čelo. Když se ho dotýkala, jako by se jí ruka chvěla, ale pak se usmála, takřka smutně, a pohládila rukou spirálovitý roh. "Taková nádhera," poznamenala zamyšleně. "Tak šikovně vytesané."

Obrátila se k nám všem: "Všimněte si, jak jí loňská réva ovinula špičku ocasu. Jenom se podívejte, jak hluboko leží v listí napadaném za desítky let. Či snad za desítky desítek let. Přesto se každá šupinka třpytí, tak dokonale je to provedení."

Starling a Kettricken vyrazily kupředu s výkřiky údivu a radosti a vzápětí už se krčily u sochy, upozorňující se navzájem na řemeslné ztvárnění detailu za detailem. Obdivovaly jednotlivé šupiny na křídlech, pak ladně plynulé vinutí ocasních partií a všechny ostatní divy uměleckého provedení. Ale zatímco si ukazovaly a dychtivě se dotýkaly, já a vlk jsme se drželi zpátky. Nighteyes mel chlupy na hřbetě zježené. Nevrčel, místo toho zvysoka kňučel, až to připomínalo hvizd píšťaly. Po chvíli jsem si uvědomil, že ani šasek se nepřipojil k ostatním. Otočil jsem se a zjistil, že přihlíží zpovzdálí, jako by se nuzák díval na hromadu zlata větší než v jeho snech. V očích se mu zračila tatáž divokost. Ba i jeho bleďé líce jako by se růžově rděly.

"Fitzi, pojď se také podívat! Je to jenom chladný kámen, tak umně zpracovaný, že to vypadá jako živé. A koukni se! Táhle je další, má jelení paroží a lidskou tvář!" Kettricken zvedla ruku a ukázala před sebe a já spatřil další spící postavu nataženou na půdě lesa. Všichni opustili první výtvar, aby si prohlédli tenhle, a znovu povykovali nad jeho krásou a detailností.

Na olověných nohách jsem se sunul kupředu, zatímco vlk se ke mně tlačil z boku. Když jsem stanul u dotýčného paroháče, mohl jsem si prohlédnout ochmýřený váček z pavučin zachycený v dutině mezi dvěma paznehty jeho kopyta. Žebra se nehýbala vlivem pumpování plic, ani jsem necítil nějaké tělesné teplo. Nakonec jsem se přinutil položit ruku na studený, opracovaný kámen. "Je to socha," řekl jsem nahlas, jako bych se chtěl přinutit uvěřit tomu, čemu se můj smysl Moudrosti vzpíral. Rozhlédl jsem se

kolem, sklouznuv zrakem z jeleního muže, kterého stále obdivovala Starling, dozadu do míst, kde stály Kettle a Kettricken a usmívaly se nad další sochou. Její kančí tělo leželo natažené na boku a kly, které jí čněly z rypáku, byly dlouhé, jako jsem já byl vysoký. Ve všech ohledech se to podobalo lesnímu kanci, jehož skolil Nightheys, až na tu ohromnou velikost a křídla přimknutá těsně k bokům trupu.

"Tuším, že je tady alespoň tucet takových věcí," prohlásil šašek. "A za těmi stromy jsem objevil další vytesaný sloup, podobný těm, co jsme viděli už předtím." Položil zvědavě ruku na povrch sochy, načež skoro ucukl při tom chladném doteku.

"Nemohu uvěřit, že je to jen kámen bez života," řekl jsem mu.

"Ani já jsem nikdy neviděl tak realistické detaily u sochařské práce," souhlasil.

Nesnažil jsem se mu říci, že mě nepochopil. Místo toho jsem stál a nad něčím dumal. Cítil jsem tu život, ale pod rukou jsem měl jen chladný kámen. Bylo to opačné než u vykovaných, jejich těla byla očividně puze primitivním životem, přesto jsem je svým smyslem Moudrosti vnímal jako chladný kámen. Snažil jsem se najít v tom nějakou souvislost, ale připadl jsem jen na tohle divné přirovnání.

Rozhlédl jsem se kolem, ale zjistil jsem, že mí společníci se mezitím rozptýlili po lese, chodili od jedné sochy ke druhé a radostně na sebe volali, jak objevovali nové sochy pod pnoucím se břečťanem či zavalené napadaným listím. Pomalu jsem se sunul za nimi. Měl jsem dojem, že tohle by mohl být cíl vyznačený na mapě. Skoro určitě tomu tak bylo, pokud bylo měřítko staré mapy správné. Ale přesto, proč? Co bylo na těch sochách důležité? Význam onoho města jsem pochopil okamžitě, mohlo se jednat o původní sídlo Elderlingů. Avšak tohle?

Vyrazil jsem za Kettricken. Našel jsem ji, jak se dívá na okřídleného býka. Spal, nohy složené pod sebou, mocné plece vyduť a těžkou tlamu spuštěnou na kolenou. V každém ohledu to byla dokonalá kopie býka, počínaje širokým rozpětím rohů a konče šřepatým ocasem. Dvojpaznehtá kopyta měl zabořená hluboko v lesní prsti, ale já nepochyboval, že je má. Kettricken mezitím roztáhla paže do šíře, aby obsáhla rozpětí jeho rohů. Jako všichni ostatní měl křídla, jež mu klidně spočívala složená na černém hřbetě.

"Mohu se podívat do mapy?" zeptal jsem se a ona se vytrhla ze svého zasnění.

"Už jsem si to ověřovala," řekla mi docela klidně. "Jsem přesvědčena, že tohle je ona vyznačená oblast. Minuli jsme zbytek dvou kamenných mostů. To souhlasí s tím, co je vyznačeno na mapě. A značky na sloupu, který objevil šašek, se shodují s těmi, jež jsi okopíroval ve městě pro tohle místo určení. Myslím si, že se teď nacházíme na někdejším břehu jezera. Alespoň takhle jsem to vyčetla z mapy."

"Břehy jezera," kývl jsem si pro sebe, zatímco jsem hloubal nad Verityho mapou. "Možná. Možná se zaneslo bahnem a proměnilo se v močál. Ale co pak znamenají všechny ty sochy?"

Neurčitě rozhodila rukama po okolním lese. "Snad nějaká zahrada nebo park?"

Rozhlédl jsem se kolem a potřásl hlavou. "Žádnou takovou zahradu jsem nikdy předtím neviděl. Ty sochy vypadají rozmístěny náhodně. Neměla by se zahrada vyznačovat jistou jednotností a tematickou uceleností? Alespoň tak mě to učila Patience. Tady však vidím jen ležící, roztažené sochy, ale ani stopy po cestíčkách nebo záhonech či... Kettricken? To všechny ty sochy zachycují spící zvířata?"

Na chvíli se sama pro sebe zamračila. "Myslím, že ano. A mám dojem, že všechna mají křídla."

"Možná že je to hřbitov," zkusil jsem to. "Možná se pod těmi tvory nacházejí hrobky. Možná je to nějaká prapodivná heraldika, jež vyznačuje pohřební místa pro rozličné rodiny."

Kettricken se zamyšleně rozhlédla kolem. "Možná to tak je. Ale proč by to bylo vyznačeno na mapě?"

"A proč zahrada?" opáčil jsem.

Zbytek odpoledne jsme strávili zkoumáním oblasti. Objevili jsme ještě spoustu dalších zvířat.

Všemožných druhů a rozličných stylů, ale všechna okřídlená a spící. A musela zde být už hodně dlouho. Bližší průzkum mi odhalil, že sochy nebyly umístěny mezi stromy, nýbrž že títo velikáni vyrostli okolo nich. Některá byla skoro pohlcená rozrůstajícím se mechem a zetlelým listím. Z jednoho bylo vidět už jen málo, pouze velký zubatý rypák trčící z bažinatého úseku. Obnažené zuby se stříbřitě třpytily a měly ostré špičky.

"Přesto jsem nenašel ani jednu sochu s nějakým odštěpkem nebo puklinou. Všechny vypadají dokonale jako v den, kdy byly stvořeny. Ani nejsem s to říci, jak byly barvy na kámen nanášeny. Nevypadá to jako barva nebo mořidlo, ani se nezdá, že by nátěr roky utrpěl."

Vyjadřoval jsem svoje myšlenky nahlas pro ostatní, když jsme toho večera seděli u táborového ohně. Snažil jsem se pročesat si Kettrickeniným hřebenem mokré vlasy. Ke konci odpoledne jsem se vytratil ze společnosti ostatních, abych se poprvé důkladně umyl od doby, co jsme opustili Jhaampe. Rovněž jsem se pokusil vyprat si některé kusy oděvu. Když jsem se vrátil do tábora, zjistil jsem, že všichni ostatní pojali prakticky stejný nápad. Podmračená Kettle si právě věšela mokré prádlo na jednoho draka, aby jí uschlo. Kettricken měla líce růžovější než obvykle a své mokré vlasy si mezitím znovu pevně zapletla do copu. Starling zřejmě zapomněla na svůj vztek vůči mé osobě. Vlastně se zdálo, že dočista zapomněla na nás na všechny. Hleděla do plamenů ohně, ve tváři zadumaný výraz, a já málem viděl ten překotný příval slov a not, jež skládala dohromady. Napadlo mě, jaké to asi je, jestli jako řešit herní hádanky, které mi zadávala Kettle. Bylo zvláštní sledovat její tvář s vědomím, že v mysli se jí utváří píseň. Přišel Nighteyes a opřel mi hlavu o koleno. To doupe mezi těmi živoucími kameny se mi pranic nelíbí, svěřil se mi.

"Vypadá to, jako kdyby každým okamžikem měli procitnout," poznamenal jsem.

Kettle se s povzdechem posadila na zem vedle mne. Pomalu zavrtěla svou stařeckou hlavou. "To si nemyslím," pravila tiše. Znělo to až truchlivě.

"Takže, jelikož nejsme schopni přijít na kloub jejich tajemství a zbytky cesty zde končí, zítra to tu opustíme a vrátíme se na naši cestu," prohlásila Kettricken.

"Co budete dělat," zeptal se tiše šašek, "když Verity nebude na posledním místě určení podle naší mapy?"

"To nevím," svěřila se nám tiše Kettricken. "Ani si s tím nebudu lámat hlavu, dokud se to nestane. Stále mi zbývá ještě jedna možnost, dokud ji nevyčerpám, nebudu si zoufat."

Zarazilo mne, že mluvila, jako by rozvažovala nad hrou a měla před sebou jeden poslední tah, který by ji ještě mohl přivést k vítězství. Poté jsem si řekl, že jsem strávil už příliš mnoho času soustředěním na Kettleiny problémy. Jedním trhnutím jsem si pročísl poslední spletenec vlasů a stáhl si je opět vzadu do copu.

Pojď si se mnou zalovit, než se úplně setmí, navrhl vlk.

"Myslím, že si dneska v noci vyrazím na lov s Nighteyesem," prohlásil jsem, načež jsem vstal a protáhl se. Pozdvihl jsem obočí na šaška, jenomže ten se zdál být hluboce zadumaný a nereagoval. Když jsem udělal krok pryč od ohně, Kettricken se mě zeptala: "Nehrozí ti samotnému nebezpečí?"

"Jsme poměrně daleko od cesty Umění. Tohle byl ten nejpokojnější den, jaký jsem za poslední dobu zažil. V určitých ohledech."

"Možná jsme daleko od cesty Umění, ale jsme stále v samém srdci území okupovaného adepty Umění. Všude tu zanechali své stopy. Nemůžeš tvrdit, že na pochůzce v těchto kopcích ti nehrozí nebezpečí. Neměl bys chodit sám."

Nighteyes z hloubi hrdla zakňučel, že už chce jít. Zoufale jsem chtěl vyrazit si s ním na lov, stopovat a honit zvěř, pohybovat se uprostřed černé noci bez jediné lidské myšlenky. Nemohl jsem však nebrat v potaz Kettleino varování.

"Já půjdu s ním," navrhla náhle Starling. Rychle vstala a oprášila si ruce o boky. Pokud to někdo další kromě mne považoval za divné, nedal to vůbec znát. Čekal jsem alespoň posměšný úšklebek na rozloučenou ze strany šaška, ten však jen dále civěl do tmy. Doufal jsem, že se o něj zase něco nepokouší.

Nebude ti vadit, když půjde s námi? zeptal jsem se Nighteyese.

V odpověď si rezignovaně odfrkl a odcupital od ohně. Já se o něco pomaleji vydal za ním a Starling mě následovala.

"Neměli bychom ho dostihnout?" zeptala se po pár okamžicích. Les a plíživá tma okolo nás houstly.

Nighteyese nebylo nikde vidět, ale já ho přece nepotřeboval vidět.

Hlubokým hlasem, ale ne šeptem, jsem řekl: "Když lovíme, postupujeme nezávisle jeden na druhém. Když některý z nás vyrazí za zvěří, ten druhý se rychle přidá, buď aby kořisti odřízl cestu, nebo aby se připojil k pronásledování."

Moje oči mezitím uvykly tmě. Naše výprava směřovala mimo území soch, do tmy lesa nedotčené lidskou činností. V ovzduší se vznášely syté jarní vůně a písňe žab a hmyzu byly slyšet všude kolem. Brzy jsem

narazil na zvířecí stezku a vydal jsem se po ní. Starling šla za mnou, nijak zvlášť potichu, ale ani nemotorně. Když se člověk ve dne či v noci pohybuje v lese, může jít buď s ním, anebo proti němu. Někteří lidé to umí instinktivně, jiní se to nikdy nenaučí. Starling kráčela s lesem, obratně uhýbala nízkou visícím větvím a obkračovala jiné, jak jsme se společně proplétali útroby noci. Nesnažila se klestit si cestu houštinami, na které jsme narazili, ale šikovně natáčela tělo, aby se vyhnula výhonkům větví. Máš ji tak plnou hlavu, že králíka neuvidíš, dokud na něj nešlápneš! pokáral mě Nigtheyes. V tom okamžiku vystřelil z křoví po mé pravici králík. Vyrázil jsem za ním, jda do předklonu, abych se mohl po stezce pohybovat. Byl mnohem rychlejší než já, ale já věděl, že bude s největší pravděpodobností kroužit. Rovněž jsem věděl, že také Nigtheyes rychle pádí, aby mu zkřížil cestu. Slyšel jsem Starling, jak běží za mnou, ale neměl jsem čas na ni myslet, zatímco jsem upíral zrak na králíka, který obskakoval stromy a protahoval se pod pahýly. Dvakrát jsem ho málem dostal a dvakrát mne obelstil kličkou. Když však udělal druhou kličku, vběhl vlkovi přímo do čelistí. Vymrštil se, ale vlk ho tlapou přibil k zemi, načež sevřel jeho malou lebku do čelistí. Když vstal, prudce s ním zatřepal a zlámal mu vaz.

Právě jsem mu otevíral břicho a vytahoval pro vlka útroby, když vtom nás dostihla Starling. Nigtheyes s velkou chutí vnitřnosti schlamstl. Pojďme si chytit ještě jednoho, navrhl a hbitě zmizel v hloubi noci.

"To se vždycky takhle vzdává masa ve tvůj prospěch?" zeptala se Starling.

"Nevzdává se ho. Nechává mě ho nést. Dobře ví, že teď je nejlepší doba na lov, a tak doufá, že ještě něco rychle uloví. A pokud ne, ví dobře, že mu maso schová a že se rozdělíme později." Připevnil jsem si mrtvého králíka k opasku. Opět jsem se vydal na pochod nocí, zatímco teplé tělo mi za chůze lehce pleskalo o stehno.

"Och," řekla Starling kráčející za mnou. Krátce poté, jakoby v odpověď na něco, co jsem řekl předtím, poznamenala: "Tvé pouto Moudrosti s tím vlkem mně nepřipadá nechutné."

"Ani mně ne," odvětil jsem docela tiše. Způsob, jakým volila svá slova, mě jaksi popíchl. Pokračoval jsem v kradmé chůzi podél stezky, oči a uši nastražené. Po levé straně, o kus vpředu, jsem slyšel Nigtheyesovo tiché dupky dupky dupky. Doufal jsem, že vyplaší nějakou zvěř a nažene ji ke mně.

Chvilí nato Starling ještě dodala: "A přestanu šaškovi říkat ,ona'. Bez ohledu na své podezření."

"To je dobře," řekl jsem jí neosobně. Ani jsem nezvolnil krok.

Opravdu pochybuji, že dnešní noci budeš jako lovec za něco stát.

Já si to nevybral.

Já vím.

"Chceš, abych se i omluvila?" zeptala se Starling hlubokým a napjatým hlasem.

"Já... hm," zakoktal jsem se a zmlkl, nemaje tušení, co to má všechno znamenat.

"No tak tedy dobře," řekla ledovým odhodlaným hlasem: "Omlouvám se, lorde FitzChivalry."

Obrátil jsem se k ní. "Proč to děláš?" zeptal jsem se. Mluvil jsem normálně. Přitom jsem vnímal Nigtheyese. Mezitím už zdolával kopec, nyní lovil sám.

"Má paní královna mi přikázala, abych přestala zasévat nešvár uvnitř naší skupiny. Řekla, že lord FitzChivalry nese mnoho břemen, o nichž nemohu vědět, a že si nezaslouží snášet ještě moji nelibost," sdělila mi opatrně.

Napadlo mě, kdy se to asi vše udalo, ale netroufal jsem si ptát se na to. "Nic z toho není nutné," pravil jsem klidně. Cítil jsem se podivně zahanbeně, jako rozmazlené děcko, jež tak dlouho trucovalo, až mu ostatní děti ustoupily. Zhluboka jsem se nadechl, odhodlán mluvit prostě upřímně a počkat, co z toho vzejde: "Já nevím, co tě přimělo odepřít mi své přátelství, leda snad to, že jsem ti odhalil svou Moudrost. Ani nechápu tvá podezření ohledně šaška nebo proč tě to tak rozčiluje. Nesnáším tyhle rozpaky mezi námi. Přeji si, abychom byli přátelé jako dřív."

"Takže ty mnou neopovrhuješ? Za poskytnutí svědectví, že si činíš nárok na dítě Molly jakožto svého potomka?"

Zašmátral jsem ve svém nitru po zapadlých citech. Bylo to už dlouho, co jsem na to byl jen pomyslel.

"Chade už o nich věděl," pravil jsem tiše. "Našel by si nějaký způsob,

1 kdybys u toho nebyla ty. Je velmi... vynalézavý. A já mezitím již pochopil, že ty nežiješ podle stejných

pravidel jako já."

"Tak tomu bylo," řekla tiše. "Už dávno. Než byl hrad vydrancován a mě nechali být v domnění, že je po mně. Potom už bylo těžké věřit v tahle pravidla. O všechno jsem přišla. A všechno, co bylo dobré, krásné a opravdové bylo zmařeno zlem, chtíčem a chamtivostí. Ne. Čímsi ještě podlejší než chtíč a chamtivost, jakýmsi pužením, jemuž vůbec nerozumím. I když mě nájezdníci znásilňovali, zjevně z toho neměli žádný požitek. Alespoň ne žádný druh rozkoše... Vysmívali se mé bolesti a mému vzdoru. Ti, kteří přihlíželi, se smáli a čekali." Hleděla prese mne do tmy minulosti. Věřím, že mluvila stejně k sobě jako ke mně, zatímco se tápavě snažila pochopit něco, co se vymykalo veškerému chápání. "Jako by byli čímsi puzeni, ale ne nějakým chtíčem a chamtivostí, jež by se daly ukojit. Bylo to něco, co mi mohli udělat, a tak to dělali. Vždy jsem věřila, možná dětinsky, že když se budeš řídit pravidly, budeš chráněn, a že se ti takové věci nemohou stát. A pak jsem si připadala... podvedená. Pošetilá. Lehkověrná, poněvadž jsem si myslela, že mě ideály mohou ochránit. Čest, ohleduplnost a spravedlnost... nic z toho není skutečné, Fitzi. Všichni šije předstíráme a držíme je ve výši jako štíty. Ale chrání nás pouze před lidmi, kteří třímají podobné štíty. Proti těm, kteří je odhodili, to nejsou vůbec žádné štíty, ale jenom další zbraně, jichž použijí proti svým obětem."

Na okamžik jsem pocítil závrat'. Ještě nikdy jsem neslyšel ženu mluvit o něčem takovém tak nevzrušeně. Většinou se o tom vůbec nemluvalo. Znásilnění, k nimž došlo při nájezdu, těhotenství, jež mohla následovat, ba i děti, které ženy z Šesti vévodství rodily nájezdníkům, to vše byly věci, jež se zřídka kdy zmiňovaly jako takové. Náhle jsem si uvědomil, že tam dlouho tiše stojíme. Začínal mě obestírat chlad jarní noci. "Pojďme zpátky do tábora," navrhl jsem znenadání.

"Ne," řekla suše. "Ještě ne. Bojím se, že bych se mohla rozplakat, a pokud ano, chci si to raději odbýt potmě."

Byla už téměř úplná tma. Zavedl jsem ji k širší zvířecí stezce, kde jsme si našli vyvrácený kmen a usedli na něj. Žáby a hmyz naplnily okolní noc písněmi páření.

"Jsi v pořádku?" zeptal jsem se, když jsme nějakou dobu mlčky seděli.

"Ne. Nejsem," řekla úsečně. "Chci, abys to pochopil. Neprodala jsem tvé dítě levně, Fitzi. Nezradila jsem tě neuváženě. Zprvu jsem to takhle ani nebrala. Která by nechtěla, aby se z její dcery stala princezna a posléze královna? Která by pro své dítě nechtěla krásné šatečky a hezký domov? Nemyslela jsem si, že ty nebo tvá žena byste v tom spatřovali neštěstí, které ji postihlo."

"Molly je má žena," řekl jsem tiše, ale ve skutečnosti věřím, že mě neslyšela.

"A pak, i když už jsem věděla, že tě to nepotěší, přesto jsem to udělala. Při vědomí, že si tím koupím místo tady, po tvém boku, abych se stala svědkem... čehokoli co vykonáš. Abych viděla nezvyklé věci, jaké žádný pěvec ještě nikdy neviděl, jako třeba ty sochy dneska. Protože tohle byla má jediná naděje do budoucna. Já musím mít píseň, musím se stát svědkem něčeho, co mi navždy zajistí čestné místo mezi minstrelly. Něco, co mi zajistí polévku a víno, až už budu příliš stará na to, abych se trmácela od hradu k hradu."

"Nemohla by ses spokojit s nějakým mužem, s nímž bys měla společný život a děti?" zeptal jsem se tiše.

"Mám dojem, že ti nedělá problém upoutat mužskou pozornost. Jistě by se našel takový, který..."

"Žádný muž se nechce oženit s neplodnou ženou," řekla. Hlas měla náhle mělký, prostý intonace. "Při pádu hradu Dimity, Fitzi, mne pokládali za mrtvou. A já tam ležela mezi mrtvými, v přesvědčení, že brzy zemřu i já, protože jsem si nedokázala představit, že bych žila dál. Kolem hořely budovy, křičeli ranění a já cítila pach spáleného masa..." Odmlčela se. Když znovu promluvila, hlas měla trochu vyrovnanější:

"Ale nezemřela jsem. Mé tělo bylo silnější než má vůle. Na druhý den jsem se přivlekla k vodě. Našlo mě tam několik dalších, kteří to přežili. Žila jsem a byla jsem na tom lépe než mnozí ostatní. Než uběhly dva měsíce. Tehdy jsem nabyla jistotu, že to, co mi udělali, je horší, než kdyby mě byli zabili. Zjistila jsem totiž, že nosím dítě zplozené jednou z těch nestvůr."

A tak jsem šla k ranhojičce a ta mi dala bylinky, které neúčinkovaly. Šla jsem za ní znovu a ona mě varovala, že když to nezabralo, pak bych to raději měla nechat být, ať se to stane. Já však šla k jiné ranhojičce, která mi podala jiný nápoj. Po něm... jsem krvácela. Dítě jsem ze sebe vytřepala, ale krvácení neustávalo. Vydala jsem se zpátky k ranhojičkám, za oběma, ale žádná mi nemohla pomoci. Říkaly, že se to zastaví samo, časem. Ale jedna z nich mi sdělila, že už asi nikdy nebudu moci mít další

děti." Hlas se jí sevřel a vzápětí zastřel: "Já vím, že se ti to hnusí, to, jak jednám s muži. Ale když jsi k tomu jednou byl přinucen, je to... jiné. Říkám si: Přece vím, že se mi to může kdykoli přihodit znovu. Takhle se aspoň sama rozhodnu kdy a s kým. Nikdy už nebudu mít děti, a proto ani žádného muže nastálo. Tak proč bych si nemohla nabrat toho, co mít můžu? Víš, díky tobě jsem o tom nějakou dobu pochybovala. Až do Moonseye. Moonseye mi znovu ukázalo, že mám pravdu. A z Moonseye jsem přišla do Jhaampe s vědomím, že mohu udělat cokoli, co bude třeba, abych si zajistila vlastní přežití. Protože až budu stará, nebudu mít žádného muže ani děti, kteří by se o mne postarali." Křehkým a kolísavým hlasem poté dodala: "Občas si myslím, že by bylo lepší, kdyby mě vykovali..."

"Ne. To nikdy neříkej. Nikdy." Báł jsem se jí dotknout, ale ona se náhle otočila a zabořila mi tvář do hrudi. Položil jsem na ni ruku a zjistil jsem, že se chvěje. Cítil jsem nutkání přiznat svoji hloupost: "Já to nepochopil. Když jsi říkala, že Burlovi vojáci znásilnili některé z žen... Nevěděl jsem, že to potkalo tebe."

"Och." Hlas teď měla silně přiškrcený: "Myslela jsem, že to nepovažuješ za důležité. Slyšela jsem ve Farrow říkat, že znásilnění vadí jen pannám a vdaným ženám. Myslela jsem, že ve tvých očích to pro někoho jako já nebylo víc než pouhá povinnost."

"Starling!" Pocítil jsem záblesk iracionálního hněvu, že mě mohla pokládat za tak bezcitného člověka. Pak jsem se zamyslel. Viděl jsem přece modřiny na její tváři. Proč jsem si to nevyvodil? Nikdy jsem s ní nemluvil o tom, jak jí Burl zlámal prsty na ruce. Předpokládal jsem, že ví, jak hrozně mi při tom bylo, a je jí jasné, že mě udržela na uzdě jen Burlova výhrůžka dalších fyzických postihů vůči ní. Myslel jsem si, že mi odepřela své přátelství kvůli mému vlkovi. Co si asi myslela o mé odměřenosti?

"Vnesl jsem do tvého života příliš bolesti," přiznal jsem. "Nemysli si, že nevím, jakou cenu mají pro pěvce jeho ruce. Nebo že přehlížím násilí, jež postihlo tvé tělo. Přeješ-li si o tom mluvit, jsem připraven naslouchat. Mluvení občas pomáhá."

"A občas taky ne," odpověděla. Její stisk pojednou zesílil. "V ten den, kdy jsi stanul před námi všemi a do detailu mluvil o tom, co ti Regal udělal. Toho dne jsem krvácela za tebe. Neodčinilo to nic z toho, co ti udělali. Ne. Nechci o tom mluvit ani na to myslet."

Pozvedl jsem její ruku k ústům a měkce políbil prsty, jež jí kvůli mně zlámali. "Nesměšuji to, co ti udělali, s tím, kdo jsi," pronesl jsem. "Když se na tebe podívám, vidím pěvkyni Starling Birdsong."

Kývla hlavou na mém rameni a já věděl, že je to tak, jak jsem tušil. Sdíleli jsme spolu ten strach. Nemohli bychom žít jako oběti.

Nic dalšího už jsem neřekl, pouze jsem tam seděl. Znovu mi došlo, že i kdybychom našli Verityho, i kdyby jeho návrat nějakým zázrakem zvrátil průběh války a my zvítězili, pro některé by vítězství přišlo příliš pozdě. Měl jsem za sebou dlouhou a strastiplnou cestu, ale stále jsem si troufal věřit, že na jejím konci by mě mohl čekat život, který si sám zvolím. Starling neměla ani to. Ať už by uprchlá jakkoli hluboko do vnitrozemí, válce by nikdy neunikla. Přitáhl jsem ji blíž k sobě a ucítil jsem, jak se její bolest přelila do mne. Po nějaké době její chvění ustalo.

"Je už úplná tma," řekl jsem nakonec. "Raději bychom se měli vrátit do tábora."

Vzdychla, ale napřímila se. Vzala mě za ruku. Už jsem ji chtěl vést do tábora, ale ona mě zatahala za ruku. "Buď se mnou," řekla prostě. "Jenom tady a jenom teď. Něžně a přátelsky. Abys ze mě sejmul... to ostatní. Dej mi ze sebe aspoň tolik."

Chtěl jsem ji. Chtěl jsem ji tak zoufale, že to nemělo co dělat s láskou, a přitom, jak jsem věřil, skoro ani s chtcím. Byla teplá a živá a byla by to sladká a docela prostá lidská útěcha. Kdybych mohl být s ní a nějakým způsobem z toho vzejít nezměněný ve svém smýšlení o sobě a ve svých citech k Molly, udělal bych to. Ale to, co jsem cítil k Molly, nebylo něco, co by existovalo pouze v době, kdy jsme byli spolu. Ten nárok na sebe sama jsem Molly jednou dal, nemohl jsem to zrušit pouze proto, že jsme byli nějakou dobu odděleni. Nemyslel jsem si, že by existovala slova, kterými bych Starling dokázal vysvětlit, že svou volbou Molly ještě nezavrhuji ji. A tak jsem místo toho řekl: "Blíží se Nighteyes. Má králíka."

Starling přistoupila ke mně blíž. Rukou mi přejela po hrudi až k šíji. Prsty mi opsala linku čelisti a pohladila mi ústa. "Pošli ho pryč," řekla tiše.

"Nemohl bych ho poslat dost daleko na to, aby nevěděl o všem, co spolu máme," odvětil jsem popravdě. Její ruka se mi pojednou zastavila na tváři. "O všem?" zeptala se. Hlas měla plný děsu.

O všem. Přišel a sedl si vedle nás. V čelistech se mu houpal další králík.

"Jsme svázáni Moudrostí. Sdílíme spolu všechno."

Odtáhla mi ruku z tváře a odstoupila ode mne. Sklopila zrak k temné siluetě vlka. "Pak tedy vše, co jsem ti říkala..."

"Chápe to svým vlastním způsobem. Ne jako jiný člověk, ale..."

"Jak se k tomu stavěla Molly?"

Ostře jsem se nadechl. Vůbec jsem nečekal, že náš rozhovor vezme takový obrat. "Nikdy se to nedozvěděla," prohlásil jsem. Nighteyes vyrazil zpátky směrem k táboru. Já ho následoval o něco pomaleji. Za mnou šla Starling.

"A kdy se to dozví?" naléhala Starling. "To se jenom tak smíří s tím... sdílením?"

"Nejspíš ne," zamumlal jsem neochotně. Proč mě Starling vždycky nutila myslet na věci, kterými jsem se odmítal zabývat?

"Co když tě donutí zvolit si mezi ní a vlkem?"

Na okamžik jsem se zarazil. Potom jsem znovu pokračoval v chůzi, nyní o něco rychleji. Její otázka se vznášela ve vzduchu, obestírajíc mne, jenže já na to odmítal myslet. To se nemohlo stát, k tomu nikdy nesmělo dojít. Přesto ve mně zašeptal nějaký hlas: "Povíš-li Molly pravdu, dojde k tomu. Nevyhnutelně."

"Chystáš se jí to povědět, nebo ne?" položila mi nelitostně Starling tu jednu otázku, před níž jsem se ukrýval.

"Já nevím," řekl jsem pochmurně.

"Och," řekla. A pak po chvíli dodala: "Když mužský říká tohle, obvykle to znamená: „Ne, neřeknu, ale čas od času si budu s tou myšlenkou pohrávat, abych si mohl předstírat, že to nakonec hodlám udělat.""

"Zavřela bys už laskavě pusou?" Má slova postrádala veškerou sílu.

Starling šla mlčky za mnou. Po nějaké době poznamenala: "Nevím, koho mám litovat. Jestli tebe, nebo ji."

"Snad oba dva," navrhl jsem ledově. Už jsem o tom nechtěl nic dalšího slyšet.

Šašek držel hlídku, když jsme se vrátili do tábora. Kettle a Kettricken spaly. "Dobrý lov?" zeptal se přátelsky, když jsme se přiblížili.

Pokrčil jsem rameny. Nighteyes už se mezitím zahryzl do králíka, kterého si přinesl. Spokojeně se natáhl šaškovi u nohou. "Ušlo to." A pozvedl jsem do výše druhého králíka. Šašek ho ode mě vzal a ledabyly ho zavěsil na stanový kůl.

"Snídaně," řekl mi klidně. Očima střelil po Starling, ale jestli z jejího výrazu poznal, že pláče, netropil si z ní žerty. Nevím, co vyčetl z mé tváře, protože opět nic nekomentoval. Starling mě následovala do stanu. Stáhl jsem si boty a vděčně se sesul na lůžko. Když jsem o několik okamžiků později ucítil, že se mi přitulila k zádům, nebyl jsem překvapen. Vyvodil jsem z toho, že mi odpustila. Usínání mně to však neusnadnilo.

Nakonec jsem však přece jenom usnul. Vztyčil jsem kolem své zdi a nějak se mi podařilo snít svůj vlastní sen. Zdálo se mi, že sedím u Mollyiny postele a dívám se, jak spolu s Nettle spí. U nohou mi ležel vlk, zatímco v koutě u komína seděl na stoličce šašek a navýsost spokojeně si pro sebe pokyvoval hlavou. Na stole bylo prostřeno Kettleino hrací plátno, ale místo kamenů na něm byly malinké sošky rozličných draků v černém a bílém provedení. Rudé kameny představovaly lodě a já byl na tahu. Měl jsem v ruce kámen, se kterým jsem mohl vyhrát hru, ale já si jenom přál, abych se mohl dívat, jak Molly spí. Byl to takřka pokojný sen.

2 Elfí kůra

Existuje spousta starých "bílých proroctví", která se vztahují ke zradě Katalyzátora. Bílý Colum o tom říká: "Skrze svou lásku je zrazen, a jeho láska zrazena rovněž." Méně známý písař a prorok, Gant Bílý, zachází do ještě větších podrobností: "Srdce Katalyzátora je obnaženo důvěryhodnému. Veškerá důvěra je dána, a veškerá důvěra zrazena. Dítě Katalyzátora je vydáno do rukou jeho nepřátel tím, jehož láska a oddanost jsou nad veškerou pochybnost." Ostatní proroctví jsou více zaobalená, avšak v každém případě je závěr ten, že Katalyzátor je zrazen někým, kdo má jeho absolutní důvěru.

Druhý den časně zrána, když jsme pojedli opečené kousky králíčího masa, jsme se s Kettricken znovu poradili s mapou. Sotva jsme to již měli zapotřebí - to jsme oba dobře věděli. Ale bylo to něco, co jsme spolu museli ujednat a vyzdvihnout při debatě o našich záležitostech. Kettricken sledovala prstem vybledlou linii na potlučeném svitku. "Budeme se muset vrátit k tomu sloupu v kamenném kruhu a pak jít po cestě Umění ještě kus za něj. Rovnou k našemu poslednímu cíli, jak věřím."

"Neprahnu zrovna moc po tom, abych po té cestě znovu šel," řekl jsem jí upřímně. "I chůze podél ní pro mne značí velké vypětí. Ale mám dojem, že tady už není žádná pomoc."

"Žádná, pokud dobře vidím."

Byla příliš zaneprázdněná na to, aby mi projevila nějaký přílišný soucit. Pohlédl jsem na tu ženu. Svě kdysi třpytivé plavé vlasy měla zapletené v krátkém ubohém copu. Vlivem zimy a větru měla ošlehanou tvář, rozpukané rty a vyryté jemné linky v koutcích očí a úst, nemluvě o hlubších ustaraných vráskách na čele a mezi očima. Oděv měla obnošený a poskvrněný po velmi dlouhé cestě. Královna Šesti vévodství by na Tradefordu neobstála ani jako pokojská. Najednou jsem zatoužil natáhnout se v duchu po ní. Nenapadal mě způsob, jak to udělat. A tak jsem prostě řekl: "Dostaneme se tam a najdeme Verityho." Zvedla oči a střetla se s mým zrakem. Do svého pohledu a hlasu se pokusila vložit veškerou víru, když řekla: "Ano, určitě." Slyšel jsem pouze kuráž.

Tábor jsme bourali a přemísťovali tak často, že jsme to dělali už bezděčně. Počínali jsme si jako jednotka, skoro jako jeden tvor. Jako koterie, pomyslel jsem si.

Jako smečka, poopravil mě Nighteyes. Přišel a vrazil mi hlavu do dlaní. Ustal jsem v činnosti a důkladně ho podrbl za ušima a na krku. Zavřel oči a zálibně sklopil uši dozadu. Když tě tvá družka přiměje, abys mě poslal pryč, tohle mi bude moc a moc chybět.

Nedopustím, aby se to stalo.

Stejně si myslíš, že tě postaví před volbu.

Ted' na to odmítám myslet.

Ach! Překulil se na bok a pak na záda, abych ho mohl poškrábat na břiše. Obnažil zuby ve vlčím úsměvu. Ty žiješ v přítomnosti a odmítáš myslet na to, co může přijít. Ale já, já zjišťuji, že dokážu myslet takřka jen na to, k čemu může jednou dojít. Tohle jsou pro mě dobré časy, bratře. Život s ostatními, společný lov, dělba o maso. Ale ta skučící fenka měla minulou noc pravdu. Smečce je zapotřebí mláďat. A tvé mládě...

Zrovna ted' na to nemohu myslet. Musím myslet jen na to, co mám dělat dnes, abych přežil, a na všechno, co mám udělat předtím, než budu moci doufat, že se vrátím domů.

"Fitzi? Jsi v pořádku?"

Byla to Starling. Přišla, vzala mě za loket a trochu mnou zatřásla. Pohlédl jsem na ni, vytržen ze svého obluzení. Skučící fenka. Měl jsem co dělat, abych se neusmál. "Jsem v pořádku. Byl jsem s Nighteyesem."

"Och." Sklopila zrak k vlkovi a já viděl, jak se usilovně snaží pochopit, co jsme mezi sebou měli. Pak to odbyla pokrčením ramen. "Připraven k odjezdu?"

"Pokud i všichni ostatní."

"Zdá se, že ano."

Odešla pomoci Kettricken naložit posledního jepa. Rozhlédl jsem se kolem, kde je šašek, a uviděl ho, kterak mlčky sedí na svém ranci. Ruka mu zlehka spočívala na jednom z kamenných draků a ve tváři měl nepřítomný výraz. Potichu jsem se k němu zezadu přiblížil. "Jsi v pořádku?" zeptal jsem se tiše.

Nevyskočil. Nikdy se nelekal. Jen stočil svůj bledý zrak vzhůru a střetl se s mým. Ve tváři měl výraz zádušné roztouženosti bez jediné známky své obvyklé nabroušené duchapřítomnosti. "Fitzi. Měl jsi někdy dojem, že si na něco

vzpomínáš, ale když ses po tom natáhl, vůbec nic tam nebylo?"

"Občas," řekl jsem. "Myslím, že se to stává snad každému."

"Ne. Tohle je jiné," trval tiše na svém. "Od okamžiku, co jsem předevcírem stanul na tom kameni a najednou zahlédl ten dávný svět, který tu byl... pořád mám jakési divné polovičaté vzpomínky. Jako on." Pohládl draka něžně po hlavě, laskaje jako milenec jeho klínovitou plazí hlavu. "Jako bych se rozpomínal

na to, že jsem ho znal." Náhle mě uzemnil prosebným pohledem. "Co jsi tam v té minulosti viděl?" Malinko jsem pokrčil rameny. "Bylo to něco jako tržní náměstí, s obchody okolo a s lidmi, kteří mezi sebou smlouvali. Rušný den."

"A viděl jsi mě?" zeptal se velmi tiše.

"Nejsem si jist." Náhle jsem si připadal velmi nesvůj, když jsem o tom mluvil. "Tam, kde jsi byl ty, byl někdo jiný. Ona byla jako ty, svým způsobem. Taková bezbarvá a chovala se myslím jako klaun. Mluvil jsi o její koruně s vyřezávanými kohoutími hlavami a ocasy."

"Opravdu? Fitzi, já si pamatuji jen málo z toho, co jsem říkal bezprostředně poté. Jen si vybavuji ten pocit a jak rychle pohasl. Nakratičko jsem byl propojen se vším. Byl jsem částí toho všeho. Bylo to báječné, jako cítit příval lásky nebo zahlédnout něco dokonale krásného či..." Usilovně hledal další slova.

"Takové je Umění," pravil jsem měkce. "To, co jsi cítil, je jeho vábení. Právě jemu musí praktikant Umění ustavičně odolávat, jinak ho to smete pryč."

"Takže to bylo Umění," poznamenal si pro sebe.

"Když jsi z toho vybědl, byl jsi v první chvíli v extázi. Říkal jsi něco o něčím drakovi, kterého jsi měl ohlásit. Dávalo to jen malý smysl. Počkej chvíli. Realderův drak. A on slíbil, že se s tebou proletí."

"Ach. Můj sen z minulé noci. Realder. To bylo tvé jméno." Zatímco mluvil, laskal hlavu sochy. A přitom se stala ta nejpodivnější věc. Můj vjem sochy skrze Moudrost prudce zesílil a Nighteyes mi přiskočil k noze, všechny chlupy na hřbetě naježené. Věděl jsem, že i mně na zádech naskočila husí kůže, a vtom jsem se zapotácel v domněnku, že socha se náhle pohne a obživne. Šašek po nás střelil zmateným pohledem. "Co to má znamenat?"

"Ty sochy se nám zdají být živé. Nighteyesovi i mně. A když jsi vyslovil to jméno, málem se to pohnulo."

"Realder," zopakoval zkusmo šašek. Když to řekl, zadržel jsem dech, ale nepocítil jsem žádnou odezvu.

Pohlédl na mě a já zavrtěl hlavou. "Je to jen kámen, Fitzi. Studený a nádherný kámen. Mám dojem, že ti asi povolují nervy." Vzal mě přátelsky za ruku a vydali jsme se od soch pryč, zpátky na zvětralou cestu. Ostatní už byli z dohledu, s výjimkou Kettle. Stála opřená o svou hůl a zlostně na nás civěla. Instinktivně jsem zrychlil krok. Když jsme došli na místo, kde čekala, vzala mě za druhou paži, načež velitelsky pokynula šaškovi, ať jde před námi. Vydali jsme se za ním, ale o něco pomaleji. Když už byl dost daleko vepředu, sevřela mi ruku ocelovým stiskem a zeptala se: "Nuže?"

Chvilí jsem na ni nepřítomně hleděl. "Ještě jsem na to nepřišel," omluvil jsem se jí vzápětí.

"To je mi naprosto jasné," odpověděla přísně. Sykla mezi zuby a zamračila se na mě, jak se chystala něco říci, načež si pro sebe krátce zavrtěla hlavou. Moji ruku však nepouštěla.

Po zbytek dne, co jsem mlčky krácel po jejím boku, jsem dumal nad její herní hádankou.

Nemyslím si, že by bylo něco tak únavného jako vracet se ve svých stopách zpátky, když se člověk zoufale potřebuje někam dostat. Nyní už jsme nešli po prastaré cestě skoro se ztrácející v porostu, nýbrž jsme postupovali po námi ušlapané trase skrze bažinatý les a vzhůru do kopců, přičemž na odchodu jsme byli rychlejší než při příchodu tam. Jak jedno roční období přecházelo v druhé, denní světlo se pomalu prodlužovalo a Kettricken nás nutila k pochodu až do úplného soumraku. A tak jsme se nacházeli pouze jeden kopec od náměstí s černým kamenem, když jsme si té noci zřídili tábor. Myslím, že to kvůli mně se Kettricken rozhodla strávit další noc na zmíněné cestě. Neměl jsem potřebu spát blíže křižovatce, než bylo skutečně nutné.

Vyrazíme si na lov? zeptal se Nighteyes, jakmile jsme si zřídili přístřeší.

"Jdu na lov," oznámil jsem ostatním. Kettle jenom nelibě vzhlédla.

"Drž se hodně stranou od cesty Umění," varovala mě.

Šašek mne překvapil, když vyskočil na nohy. "Já půjdu s nimi. Pokud to vlkovi nevadí."

Ten Bezpachu je vítán.

"Jsi vítán, můžeš jít s námi. Víš však jistě, že se na to cítíš?"

"Když se cestou unavím, mohu se vrátit zpátky," podotkl šašek.

Když jsme vykročili do houstnoucího soumraku, Kettricken byla zahloubaná do mapy a Kettle držela hlídku. "Nebud' dlouho pryč, jinak si tě půjdu najít," varovala mě na odchodu. "A drž se stranou cesty Umění," zopakovala.

Kdesi nad stromy proploval po obloze měsíc v úplňku. Jeho světlo se v stříbrných proudech prodíralo a protahovalo skrze takřka zalistěné větve a osvětlovalo nám cestu. Nějakou dobu jsme jen mlčky kráčeli pospolu nádherně rozlehlým lesem. Vlkovy smysly nahrazovaly ty moje. Noc oživala pachy všelijakých rostlin a zpěvy žabiček a nočního hmyzu. Noční vzduch měl o něco ostřejší nádech než předchozí den. Narazili jsme na zvířecí stezku a vydali se po ní. Šašek s námi držel tempo a neříkal nic. Zhluboka jsem se nadechoval a pak dlouze vydechoval. Navzdory všemu jsem se slyšel říkat: Tohle je dobré.

Ano. To je. Bude mi to chybět.

Věděl jsem, že má na mysli to, co říkala Starling minulou noc. Nemysleme na zítřek, který snad ani nikdy nepříjde. Pojd'me jen lovit, navrhl jsem a tak jsme šli. Spolu s šaškem jsme se drželi stezky, zatímco vlk slídl všude po lese, aby vyplašil nějakou zvěř a nahnal jí k nám. Postupovali jsme lesem, proklouzávající takřka neslyšně nocí, všechny smysly nastražené. Narazil jsem na dikobraza, který se valil nočním lesem, neměl jsem však chuť umlátit ho k smrti, nemluvě ani o tom, že bych ho musel opatrně stahovat, než bychom ho mohli sníst. Ten večer jsem prostě chtěl maso. S velkými obtížemi jsem přesvědčil Nighteyese, aby se se mnou poohlédl po jiné kořisti. Když nenarazíme na nic jiného, můžeme se pro něj vždy vrátit. Nemají zrovna rychlé nohy, zdůraznil jsem.

Zdráhavě souhlasil a znovu jsme se jali pročesávat les. Na jednom rozlehlém úbočí, stále vyhrátém od slunce, Nighteyes zahlédl mihnuvší se ucho a třpytivý záblesk z oka. Dvěma skoky se ocitl na hřbetě králíka. Vyplašil přitom dalšího králíka, který přechal směrem k vrcholu kopce. Vyrázil jsem za ním, ale šašek zavolal, že už se vrací zpět. V půli kopce jsem již věděl, že ho nechytím. Byl jsem unavený po dlouhé celodenní chůzi a králík se bál o život. Když jsem dorazil na vrchol kopce, nebylo po něm ani vidu. Zastavil jsem

se a oddechoval. Noční vítr zlehka pročesával stromy. Vtom ke mně zavál pach, zvláštní a zároveň nezvykle povědomý. Nemohl jsem ho identifikovat, ale vyvolával ve mně značně nepříjemné pocity. Zatímco jsem stál a nasával chřípím, jak jsem se ho snažil zařadit, přiběhl ke mně neslyšně Nighteyes. Skrč se! nařídil mi.

Zbytečně jsem nepřemýšlel, ale hned jsem ho uposlechl a na místě se skrčil, rozhlížeje se, odkud mi hrozí nebezpečí.

Ne. Skrč se ve své mysli!

Tentokrát jsem vmžiku pochopil, co míní, a v panice jsem vztyčil své mentální zdi. Jeho vnímavější čich si okamžitě spojil ten mdlý pach ve vzduchu s pachem Burlova oděvu v jeho sedlových vacích. Krčil jsem se, jak jen to šlo, a stavěl jsem a přestavoval hranice okolo své mysli, ačkoli jsem se úpěnlivě vzpíral skutečnosti, že je takřka nemožné, aby tu byl.

Strach dokáže být mocná vzpruha mysli. Najednou jsem pochopil to, co mi mělo být vždycky zřejmé. Nacházeli jsme se nedaleko od křižovatky s náměstím a tamního černého rozcestníku. Symboly vytesané do návestních sloupů označovaly nejen to, kam přilehlá cesta vede, ale i to, kam mohou ukazatele člověka přemístit. Pokud se někde nacházel nějaký pilíř, mohl být od něj člověk přemístěn k dalšímu pilíři. Z toho prastarého města do kteréhokoli jiného vyznačeného místa to nebylo dále než krok. A ti tři se teď mohli nacházet jen pár kroků ode mě.

Ne. Je tam pouze ten jeden a není zas tak blízko od nás. Používej nos, když už ne hlavu, ujistil mne kousavě Nighteyes. Mám ti ho skolit? nabídl se ležerně.

Prosím. Ale dávej na sebe pozor.

Nighteyes si potichu odfrkl. Je tlustší než to divoké prase, které jsem skolil. Funí a potí se, už jen když jde po cestě. Tiše lež, bratříčku, já to s ním zatím skoncuji. Pokradmu jako smrt vlk zaběhl do hloubi lesa.

Krčil jsem se tam celou věčnost a čekal, až něco uslyším, zavrčení, výkřik, zvuky, jak někdo běží porostem. Nedělo se nic. Nasával jsem chřípím, ale nebyl jsem s to zachytit ani stopu toho prchavého pachu. Náhle už jsem nevydržel krčit se a čekat. Vyskočil jsem na nohy a vydal se za vlkem, stejně pokradmu jako on. Když jsme předtím lovili, nevěnoval jsem moc pozornost tomu, kam až jsme zašli. Nyní jsem si uvědomil, že jsme se dostali blíže k cestě Umění, než jsem tušil, že náš tábor nebyl vůbec daleko.

Jako když zaznívají tóny vzdálené písně, náhle jsem vzal na vědomí jejich Umění. Na místě jsem se

zastavil a tiše stál. Přinutil jsem svou mysl ke klidu a nechal jejich Umění otírat se o mé smysly, zatímco jsem nereagoval.

Jsem velice blízko. Burl. Sotva dechu popadaje, pln strachu i vzrušení. Cítil jsem, jak v nehybné póze čeká. Cítím ho, blíží se. Odmlka. Och, to místo se mi nelíbí. Vůbec se mi nelíbí.

Buď v klidu. Stačí jen dotyk. Dotkni se ho, jak jsem ti ukazoval, a jeho zdi se zbortí. To mluvil Will, mistr ke svému učni.

A co když má nůž?

Nebude mít čas ho použít. Věř mi. Zdi žádného člověka tomu doteku neodolají, to ti zaručuji. Stačí jen dotknout se ho. A já tvým prostřednictvím přijdu a vykonám zbytek.

Proč já? Proč ne ty, nebo Carrod?

To bys opravdu raději plnil Carrodův úkol? A krom toho jsi to ty, kdo měl Bastarda v moci a kdo ho ve své hlouposti chtěl udržet v kleci. Běž a vykoněj ten úkol, který jsi měl splnit už dávno. Nebo bys chtěl znovu pocítit hněv našeho krále?

Cítil jsem, jak se Burl zachvěl. A já se zachvěl taky, protože jsem ucítil jeho. Regala. Ty myšlenky byly Willovy, ale nějak, někde je slyšel i Regal. Napadlo mě, zda Burl ví tak jasně jako já, že nezáleží na tom, zda Bastarda zabije či ne, protože Regal mu opět s chutí způsobí bolest. Protože vzpomínka na mučení Burla byla tak opojná, že Regal už na něj nemohl ani pomyslet, aby si nepřipomněl, jak hluboce ho to uspokojilo. Jenže tak krátce.

Byl jsem rád, že nejsem v Burlově kůži.

Támhle! To byl Bastard! Najdi ho!

Tehdy jsem měl podle všech zákonitostí umřít. Will mne objevil - odhalil mou neopatrnou myšlenku plující vzduchem. Stačilo nakrátko soucítit s Burlem. Pustil se po mé stopě jako pes. Mám ho!

Nastal okamžik strnulého napětí. Srdce v hrudníku mi divoce bušilo, jak jsem svou Moudrostí pátral všude kolem. Nablízku nebylo nic většího než myš. Našel jsem Nighteyese, jak se s kradmou hbitostí pohybuje po úbočí pode mnou. Přesto Burl říkal, že se ke mně přiblížil. Našel snad způsob, jak se zaštitit před mým smyslem Moudrosti? Při té myšlence se mi málem podlomila kolena.

Kdesi dole na úbočí jsem zaslechl zaprašštění, jak se nějaké tělo prodralo křovím, a lidský výkřik. Vlk už ho má, pomyslel jsem si.

Já ne, bratře, já ne.

Stěží jsem vlkovu myšlenku chápal. Zavrával jsem po nárazu Umění, přesto jsem necítil jeho zdroj. Mé vjemy si navzájem protířečily, jako kdybych se vrhl do vody a vnímal ji jako písek. Aniž bych jasně věděl, co dělám, začal jsem se belhat po úbočí z kopce dolů.

To není on! Will, strašně rozzlobený a rozčilený. Co je to? Kdo je to?

Odmlka, ohromení. To je ta zrůda, šašek! Pak obrovská zlost. Kde je Bastard? Burle, ty pitomý nešiko. Tys mu nás všechny prozradil.

Nebyl jsem to však já, ale Nighteyes, kdo shora vyrazil za Burlem. I na tu dálku jsem slyšel jeho vrčení. V temném lese pode mnou se vlk vymrštil na Burla a výkřik Umění, který Burl vyslal při pohledu na ty rozevřené čelisti blížící se k jeho obličejí, byl tak pronikavý, že Will ztratil pozornost. V tom okamžiku jsem prudce semkl své zdi a vyrazil dolů, abych se ve fyzické podobě připojil k vlkovi při útoku na Burla. Čekalo mě však zklamání. Byli mnohem dále ode mě, než jsem si myslel. - Burla jsem vůbec nezahlédl, nepočítám-li pohled vlčíma očima. Přestože vlk Burla pokládal za tlustého a neohrabaného, projevil se jako dobrý běžec, když mu byl vlk v patách. Přesto by ho Nighteyes skolil, kdyby měl běžet jen o něco dále než ve skutečnosti. Při prvním skoku Nighteyes zachytil pouze jeho plášť, když mu Burl udělal vývrtku. Při druhém útoku mu rozerval kamaše a kůži do masa, ale Burl prchal, jako by se mu nic nestalo. Nighteyes viděl, jak dosáhl okraje černého dlážděného náměstí a vyrazil směrem k pilíři, jednu ruku prosebně nataženou před sebou. Vtom Burl dlaní pleskl o blyštivý kámen a zčistajasna zmizel v pilíři. Vlk začal brzdit zapřenýma nohama a chodidla mu klouzala po kluzkém kameni. Před stojícím kamenem se nahrbil dozadu, jako by Burl skočil do plápolajícího ohně. Zastavil se na šířku dlaně od kamene a přitom zuřivě vrčel, nejen vzteky, ale i ukrutným strachem. Tohle všechno jsem věděl, ačkoli jsem byl daleko na úbočí, běžel a klopýtal ve tmě.

Najednou přišla vlna Umění. Neměla žádný fyzický projev, ale její náraz mnou mrštil na zem a vyrazil mi

dech. Pocítil jsem závrať, v uších mi zazvonilo a já byl bezmocně otevřený komukoli, kdo by se mě chtěl zmocnit. Ležel jsem tam, malátný a omráčený. Snad právě to mě zachránilo/že v tom okamžiku jsem v sobě necítil ani špetku Umění.

Slyšel jsem však ostatní. Jejich Umění bylo chaotické, toliko hrůzyplný strach. Pak zmizeli v dálce, jako by je odplavila sama řeka Umění. Málem jsem se vydal za nimi, natahuje se po nich v údivu nad tím, co jsem cítil. Jako by byli roztrženi na kousky. Ještě na mě vyšplíchl jejich slábnoucí úžas. Zavřel jsem oči. Pak jsem uslyšel Kettle, jak zběsile volá mé jméno. Její hlas byl prostoupen děsem.

Nighteyesi!

Už jdu. Dohoň mne! řekl mi ponuře vlk. Uposlechl jsem.

Když jsem došel k jurtě, byl jsem poškrábaný a špinavý a jednu nohavici jsem měl u kolena roztrženou. Kettle stála venku a čekala na mě. Mezitím tu rozdělaly oheň jako maják. Při pohledu na ni se tlukot mého srdce poněkud zmínil. Napůl jsem věřil, že ženy byly přepadeny. "Co se děje?" zeptal jsem se, když jsem vyrazil k ní.

"Šašek," řekla a dodala: "Uslyšely jsme výkřik a vyběhly jsme ven. Pak jsem uslyšela vrčení vlka. Šly jsme za tím zvukem a našly jsme šaška." Zavrtěla hlavou "pořádně nevím, co se to s ním stalo."

Už jsem se kolem ní tlačil do stanu, ale ona mě zadržela za paži. Na starou ženu byla překvapivě silná. Zarazila mě a přitáhla mě k sobě tváří v tvář. "Byl jsi napaden?" zeptala se.

"Svým způsobem." Stručně jsem jí vypověděl, co se stalo. Když jsem mluvil o vlně Umění, vytřeštila oči. Když jsem skončil, pokývala si pro sebe a zachmuřeně potvrdila svá předchozí podezření: "Hmátlí po tobě a místo

toho se zmocnili jeho. On nemá sebemenší ponětí, jak se bránit. Pokud se nemýlím, tak ho stále mají."

"Cože? Jak to?" zeptal jsem se ochromeně.

"Tehdy na tom náměstí. Vy dva jste byli spojeni Uměním, ač krátce, s využitím síly kamene a síly toho, kdo jste. Zanechává to... jakousi stopu. Čím častěji jsou dva jedinci spojeni, tím pevnější se stává. S rostoucí četností styků přerůstá v pouto, jako je pouto v koterii. Ostatní, kteří jsou znalí Umění, dokáží taková pouta vidět, když je hledají. Často jsou jako zadní dvířka, nestřežené vstupy do mysli adepta Umění. Tentokrát bych však řekla, že místo tebe našli šaška."

Při pohledu na můj výraz pustila mou paži. Vrazil jsem do stanu. Na pánvi hořel docela malý oheň. Kettricken klečela u šaška a hlubokým, vážným hlasem k němu mluvila. Bledá Starling seděla nepohnutě na lůžku a civěla na něj, zatímco vlk neklidně slídl uvnitř zaplněného stanu. Srst na hřbetě měl stále zježenou.

Rychle jsem přistoupil k šaškovi a poklekl u něj. Při prvním pohledu na něj jsem se zarazil. Čekal jsem, že tu bude schlíple ležet v bezvědomí. Místo toho byl ztuhlý, oči otevřené a zorničky mu pošukávaly, jako by sledoval nějaký strašný zápas, jehož jsme nemohli být svědky. Dotkl jsem se jeho paže. Ztuhlost svalů a tělesný chlad mi připomněly mrtvolu. "Šašku?" oslovil jsem ho. Nejevil žádné známky toho, země slyší. "Šašku!" křikl jsem hlasitěji a naklonil se nad něj. Zatřásl jsem jím, nejprve zlehka a pak prudčeji. Žádný účinek.

"Dotkni se ho a spoj se s ním Uměním," přikázala mi stroze Kettricken. "Ale buď opatrný. Pokud ho stále mají v moci, vystavuješ se riziku rovněž."

Stydím se říci, že jsem na okamžik ztuhl. Jakkoliv jsem měl šaška rád, přesto jsem se obával Willa.

Nakonec, o vteřinu a celou věčnost později, jsem se natáhl a položil mu ruku na čelo.

"Neboj se," řekla mi zbytečně Kettle. A pak dodala něco, co mě takřka ochromilo: "Pokud ho stále mají a drží ho, je to jen otázka času, než využijí vazby mezi vámi k tomu, aby dostali i tebe. Máš jedinou možnost, utkat se s nimi v jeho mysli. Tak běž, dělej."

Dala mi ruku na rameno a na jeden tajuplný okamžik to byla Shrewdova ruka na mém rameni, jež ze mě čerpala sílu Umění. Pak mě malinko povzbudivě plácla. Zavřel jsem oči, vnímaje dlaní šaškovo čelo.

Strhl jsem své mentální zdi.

Řeka Umění hučela, až se hrozila vylít, a já do ní padl. Trvalo mi hodnou chvíli, než jsem se zorientoval.

Zažil jsem okamžik hrůzy, když jsem na samém pokraji svého vnímání ucítil Willa a Burla. Horlivě se čímsi zabývali. Stáhl jsem se před nimi, jako kdybych zavadil o žhavou pec, a zúžil ohnisko své pozornosti. Šašek, šašek, jediné šašek. Pátral jsem po něm, málem jsem ho našel. Och, ten byl ale divný,

dokonce ještě divnější. Vystřelil a unikal mi, jako zářivě zlatý kapr v řasnaté tůni, jako mžitky, jež tančí člověku před očima, když byl oslněn sluncem. Pokoušet se zachytit tu bystrou mysl bylo stejné jako chňapat po odrazu měsíce v nehybném půlnočním rybníce. V kratičkých záblescích vhledů jsem poznal jeho nádheru a moc. V jednom okamžiku jsem pochopil a užasl nad tím, kým je, a v dalším už jsem to pochopení pozbyl.

A pak, díky vhledu, který se vyrovnal prozíření Kettleiny hry, jsem náhle věděl, co mám dělat. Místo abych se ho pokoušel chytit, obestřel jsem ho. Nesnažil jsem se do něj proniknout nebo ho dopadnout, ale jen jsem obsáhl vše, co jsem z něj viděl, a podržel to mimo nebezpečí. Připomnělo mi to počátky, kdy jsem se učil Umění. Tohle se mnou často dělával Verity, jenž mi pomáhal opanovat se, když mě proud Umění hrozil rozstříknout široko daleko do světa. Ustálil jsem šaška a on se opět sebral sám v sobě.

Vtom jsem ucítil studený stisk na zápětí. "Přestaň," zaúpěl krotce. "Prosím," dodal, a mne zasáhlo, když si pomyslel, že je mu zapotřebí takového slova. Zanechal jsem pátrání a otevřel oči. Několikrát jsem zamžikal a potom jsem s překvapením zjistil, že se celý třesu, zbrocený studeným potem. Bylo nemožné, aby šašek vypadal ještě bledší než obvykle, ale v očích a kolem úst měl váhavý výraz, jako by si nebyl jistý, že je vzhůru. Mé oči se střetly s jeho zrakem a já pocítil jakoby záskub jeho vědomí. Pouto Umění, sice tenké jako vlákno, ale bylo tam. Kdybych neměl tak obnažené nervy po tom pátrání, nejspíš bych to vůbec necítil.

"Nelíbilo se mi to," pravil tiše.

"Odpusť," řekl jsem mírně. "Myslel jsem, že tě mají, a tak jsem se tě vydal hledat."

Mátozně mávl rukou. "Och, ty ne. Myslel jsem ty ostatní." Polkl, jako kdyby se mu zvedal žaludek. "Byli ve mně. V mé mysli, v mých vzpomínkách. Ničili a káleli jako zlé, nezvladatelné děti. Oni mně..." Oči mu pojednou zesklivatěly.

"Byl to Burl?" napovídal jsem opatrně.

"Ach. Ano. Takhle se jmenuje, ačkoli si v tyto dny sotva pamatuje, že je to on. Will a Regal si ho přisvojili pro vlastní účely. Jeho prostřednictvím vtrhli do mne v domnění, že našli tebe..." Jeho hlas vyzněl dozracena. "Či tak to alespoň vypadá. Jak jsem mohl něco takového vědět?"

"Umění poskytuje moc zvláštní vhledy. Nemohou přemoci tvou mysl bez toho, že by vyjevili hodně ze své," sdělila mu mrzutě Kettle. Sundala z pánve malou konvičku s vroucí vodou. A mně řekla: "Dej mi elfí kůru."

Okamžitě jsem hmátl po ranci, abych ji vylovil, ale nemohl jsem si odpustit jízlivou poznámku: "Myslel jsem, že říkáš, že ta bylina není moc prospěšná."

"To není," odvětila stroze. "Pro praktikanty Umění. Ale pro něj - jemu to může poskytnout ochranu, kterou si nedovede zajistit sám. Pokusí se o to znovu, o tom nepochybuji. Budou-li do něj moci vtrhnout, byť jen na okamžik, použijí ho, aby našli tebe. Je to starý trik."

"O tom jsem nikdy neslyšel," podotkl jsem, zatímco jsem jí podával váček s elfí kůrou. Vytřepala trochu do šálku a zalila ho kouřící vodou. Pak s klidem vložila můj váček s bylinkami do svého rance. Bylo zřejmé, že se nepřehlédla, a já pokládal za zbytečné žádat ji, aby mi ho vrátila zpátky.

"Jak to, že toho víš tolik o věcech Umění?" zeptal se jí ostře šašek. Už se mu trochu vracela nálada.

"Snad jsem se to naučila tím, že jsem poslouchala, místo abych pořád kladla osobní otázky," obořila se na něj. "A teď vypiješ tohle," dodala, jako kdyby téma pokládala za vyřízené. Kdybych nebyl tak plný úzkosti, bylo by humorné vidět šaška tak hbitě umlčeného.

Šašek vzal šálek, ale pohlédl ke mně. "Co to bylo, to, co se v závěru stalo? Drželi mě a pak náhle - všude samý oheň, zemětřesení a povodeň naráz." Svrástil obočí. "A pak jsem byl pryč, rozptýlený. Nemohl jsem najít sám sebe. Potom jsi přišel ty..."

"Mohl by mi někdo laskavě vysvětlit, co se tuhle noc stalo?" zeptala se poněkud podrážděně Kettricken. Napůl jsem čekal, že odpoví Kettle, ta však mlčela.

Šašek spustil ruku s hrnkem. "Těžko se to vysvětluje, má královno. Jako by vám do ložnice vtrhli dva hrubiáni, vytáhli vás z postele a třásli vámi, a po celou tu dobu na vás křičeli jiným jménem. A když zjistili, že nejsem Fitz, měli na mě vztek. Pak přišlo zemětřesení a já se propadl. O několik pater níž. Metaforicky řečeno, samozřejmě."

"Oni tě nechali jít?" zeptal jsem se potěšené. Okamžitě jsem se obrátil na Kettle: "Takže nejsou tak chytrí, jak ses obávala!"

Kettle se na mě zamračila. "Ani ty nejsi tak chytrý, jak jsem doufala," zamumlala pochmurně. "Opravdu ho pustili? Nebo jimi otrásl ten zášleh Umění? A pokud ano, od koho ta síla pocházela?"

"Verity," pravil jsem s jistotou. Zaplavila mě vlna pochopení. "Dnes večer zaútočili i na Verityho! A on je porazil!"

"O čem to mluvíš?" zeptala se Kettricken královniným hlasem. "Kdo zaútočil na mého krále? Jaké vědomosti má Kettle o těch ostatních, kteří napadli šaška?"

"Žádné osobní vědomosti, má paní, o tom vás ujišťuji!" prohlásil jsem spěšně.

"Och, sklapni!" osopila se na mě Kettle. "Má královno, já mám učené vědomosti, chcete-li, znalosti člověka, který něco studoval, jenže nemohl to dělat. Od doby, kdy se Prorok a Katalyzátor tehdy na tom náměstí na okamžik spojili, jsem se bála, že je mezi nimi možná pouto, které by praktikanti Umění mohli použít proti nim. Ale ani ta koterie o tom neví, nebo je dnes večer něco vyrušilo. Možná ta vlna Umění, o níž mluvil Fitz."

"Ta vlna Umění... ty věříš, že to bylo dílo Verityho?" Kettricken se náhle zrychlil dech a nabyla barvu.

"Jedině od něj jsem kdy pocítil tak mocnou sílu," pověděl jsem jí.

"Pak tedy žije," pravila tiše. "On žije."

"Snad," řekla nevrle Kettle. "Takový zášleh Umění může člověka zabít. A možná to vůbec nebyl Verity. Možná to byla neúspěšná snaha Willa a Regala dostat Fitze."

"Ne. Už jsem ti říkal. Rozptýlilo je to jako plevy ve větru."

"A já ti říkala — možná se zničili sami při neúspěšném pokusu zabít tebe."

Myslel jsem, že Kettricken ji vyplísni, ale ona i Starling s očima dokořán užasle zíraly na Kettleiny nečekané odborné znalosti o Umění. "Jak bylo od vás obou laskavé, že jste mě tak dobře varovali," řekl šašek s trpkou zdvořilostí.

"Já nevěděl..." spustil jsem na protest, ale Kettle mě znovu převálcovala.

"Vůbec ničemu by neprospělo, kdybys byl varován, jen by ses tím v mysli zabýval. Můžeme učinit tohle přirovnání. Stálo nás to všechno společné úsilí, abychom Fitze udrželi v koncentraci a při rozumu na té cestě Umění. Nikdy by nebyl přežil cestu do toho města, kdyby neměl smysly napřed otupené elfi kůrou. Avšak ti ostatní si putují po cestě a svobodně využívají majáky Umění. Je zřejmé, že jejich síly dalece převyšují ty jeho. Ach, co si teď počít, co si teď počít?"

Na otázku, kterou si položila sama, jí nikdo neodpověděl. Vtom vyčítavě vzhledla ke mně a k šaškovi.

"To nemůže být pravda. To prostě nemůže být pravda. Prorok a Katalyzátor, a jste sotva víc než chlapci. Muži nezralí, Umění neznalí, samý šprým a roztoužené hořekování. Tohle mají být ti, kteří byli vysláni, aby zachránili svět?"

Vyměnili jsme si s šaškem pohledy a já viděl, jak se užuž nadechuje, aby jí odpověděl. Jenže v tom okamžiku Starling luskla prsty. "A právě o tom bude píseň!" zvolala najednou, tvář prozářenou radostí.

"Nikoli píseň o hrdinských silácích a svalnatých válečnících. Kdepak. Píseň o dvou mládencích, obdařených pouze silou přátelství. Každý vybaven věrností vůči králi, která se nedá zapřít. A na to v refrénu... 'Muži nezralí,' něco, ach..."

Šašek zachytil můj pohled a významně pohlédl sám na sebe, odshora dolů. "Muži nezralí? Opravdu jsem jí to měl už předvést," řekl tiše. A navzdory všemu, i navzdory podmrčenému výrazu královny, jsem vyprskl smíchem.

"Och, přestaňte," pokárala nás Kettle a její hlas byl tak odrazující, že jsem vmžiku vystřízlivěl. "Není čas ani na písně, ani na lumpárny. Copak jste oba tak pošetilí, že nevidíte nebezpečí, ve kterém se ocitáte? Nebezpečí, do něhož uvrhujete nás všechny svou vlastní zranitelností?" Díval jsem se, jak opět zdráhavě vytáhla moji elfi kůru ze svého rance a dala znovu vřít vodu. "Je to jediná věc, která mě napadá," omlouvala se Kettricken.

"A co to má být?" zeptala se.

"Nadopovat šaška alespoň elfi kůrou. Otupí ho vůči nim a ukryje před nimi jeho myšlenky."

"Takhle elfi kůra vůbec neúčinkuje!" namítl jsem rozhořčeně.

"Že ne?" obrátila se na mě rozčilená Kettle. "Tak proč se tradičně po léta využívala právě za tímto

účelem? Když se podala královskému bastardovi v dostatečně útlém věku, dokázala v něm zničit jakékoli vlohy k Umění. Často se to dělávalo."

Potřásl jsem však vzdorovitě hlavou. "Užívám ji už roky, abych obnovil své síly po použití Umění. Stejně tak Verity. A nikdy..."

"Dobrý milostivý Edo!" zvolala Kettle. "Řekni mi, že lžeš, prosím!"

"Proč bych měl lhát? Elfi kůra obnovuje lidské síly, ačkoli po použití může přivodit melancholii ducha.

Často jsem nosil čaj z elfí kůry Veritymu do věže, aby ho udržela při životě." Zde jsem se zajíkl. Úděl v Kettleině tváři byl až příliš upřímný. "Co je?" zeptal jsem se tiše.

"Elfi kůra je mezi adepty Umění dobře známá jako něco, čemu je radno se vyhnout," řekla tiše. Slyšel jsem každé slovo, protože ve stanu zřejmě nikdo ani nedýchal. "Umrtnuje člověka pro Umění, takže sám ho praktikovat nemůže, a ani ostatní k němu nedosáhnou skrze jeho mlhu, aby se s ním s pomocí Umění spojili. U mladého prý potlačuje či umrtvuje jeho vlohy k Umění a u starších adeptů brání jejich rozvoji." Pohlédla na mě a v očích se jí zračil soucit. "Musel jsi být hodně talentovaný, kdysi, že sis zachoval alespoň zdání vloh k Umění."

"To nemůže být..." řekl jsem mátožně.

"Jen uvažuj," pobídla mě. "Cítil jsi někdy, že by bezprostředně po požití byla síla tvého Umění velká?"

"A co můj pán Verity?" zeptala se náhle Kettricken.

Kettle jen zdráhavě pokrčila rameny. Obrátila se ke mně: "Kdy ji začal užívat?"

Bylo pro mne moc těžké soustředit mysl na její slova. Tolik věcí se pojednou ocitlo v odlišném světle. Elfi kůra mi vždycky vyčistila hlavu od třestění, jež bylo způsobeno intenzivním praktikováním Umění. Ale nikdy jsem nezkoušel vejít v Umění bezprostředně po požití elfí kůry. Verity ano, to jsem věděl. Ale nakolik úspěšně, to už jsem nevěděl. Mé nevyzpytatelné vlohy k Umění... nemohlo to být způsobeno užíváním elfí kůry? Jako blesk mě zasáhlo zdrcující uvědomění, že Chade se dopustil chyby, když ji podával Veritymu a mně. Chade se dopustil chyby. Jaksi mě nikdy nenapadlo, že Chade by neměl pravdu nebo by se mohl mýlit. Chade byl můj mistr, Chade četl a studoval a znal všechnu dávnou tradici. Ale nikdy nebyl vyučen v Umění. Bastard jako já sám, nikdy nebyl vyučen v Umění.

"FitzChivalry!" Kettrickenin povel mě s trhnutím přivedl zpátky k sobě.

"Hm, pokud vím, začal ji užívat v počátečních letech války. Když byl jediným adeptem Umění, který stál mezi námi a rudými loděmi. Jsem přesvědčen, že nikdy předtím nevyužíval Umění tak intenzivně jako tehdy, ani po něm nebyval tak vyčerpaný. A tak mu Chade začal podávat elfí kůru. Aby ho udržel při síle."

Kettle několikrát zamžikala. "Nevyužívá-li se, Umění se nerozvíjí," pravila jakoby pro sebe. "Užívá-li se, rozvíjí se a začíná se uplatňovat, a člověk se učí, takřka instinktivně, mnoha způsobům jeho využití." Zjistil jsem, že při jejích tichých slovech mátožně přikyvuji. Její stařecké oči se pojednou střetly s mýma.

Mluvila bez obalu: "Jste nejspíš zakrněli ve vývoji, oba dva. Díky elfí kůře. Verity, jako dospělý muž, se z toho může dostat. Možná pozoroval, jak se jeho Umění rozvinulo během doby, kdy bylinu nemohl užívat. A možná i ty. Cestu absolvoval zřejmě určitě sám." Vzdychla. "Tuším však, že ti ostatní ji neužívali a že jejich vlohy a uplatnění Umění vzrostly a předčily tvé vlastní schopnosti. Takže teď máš na výběr, FitzChivalry, a můžeš to dokázat pouze ty. Šašek nemá co ztratit, když bude drogu užívat. Neovládá Umění a jejím užíváním může zabránit koterii, aby ho znovu našla. Ale ty... Můžu ti dát tohle a to tě umrtví pro veškeré Umění. Bude pro ně těžší tě najít a pro tebe mnohem těžší vyjít ze sebe ven. Takto můžeš být před nimi v bezpečí. Ale pro změnu opět zmaříš svůj talent. Dostatečné množství elfí kůry ho dokáže zcela usmrtit. A je to jen na tobě."

Sklopil jsem zrak ke svým rukám. A potom jsem vzhlédl k šaškovi. Ještě jednou se naše oči střetly. Zdráhavě jsem zašmátral jeho směrem s pomocí Umění. Necítil jsem nic. Snad mě znovu šálil jen můj nevyzpytatelný talent. Zdálo se mi však pravděpodobné, že Kettle měla pravdu, elfí kůra, kterou šašek právě vypil, ho pro moje smysly umrtvila.

Zatímco Kettle mluvila, pomalu sundávala kotlík z ohně. Šašek k ní beze slova natáhl svůj šálek. Dala mu do něj další špetku elfí kůry a opět to zalila vodou. Pak pohlédla na mě a mlčky čekala. Podíval jsem se do tváří lidí, kteří mne sledovali, nenašel jsem však u nich žádnou pomoc. Vzal jsem hrnek z hromady nádobí. Viděl jsem, jak Kettleina tvář potemněla a rty se jí semkly, ale neříkala nic. Prostě sáhla do

váčku s elfí kůrou, šmátrajíc prsty po dně, kde se elfí kůra mezitím rozdrobila na prášek. Hleděl jsem do prázdného hrnku a čekal. Pohlédl jsem zpátky ke Kettle. "Říkala jsi, že ten zášleh Umění je mohl zničit?" Kettle pomalu zavrtěla hlavou. "Na to se nedá spoléhat."

Nebylo nic, na co bych se mohl spoléhat. Nic, co by bylo jisté.

Nato jsem položil hrnek a přešel ke svému lůžku. Najednou jsem byl strašlivě unavený. A vyděšený. Věděl jsem, že tam někde venku je Will a hledá mě. Mohl bych se ukrýt v náručí elfí kůry, ale to by nemuselo stačit, abych ho udržel z dosahu. Mohlo by to jen oslabit mou již tak dost ochromenou obranu vůči němu. Náhle jsem věděl, že po celou noc oka nezamhouřím. "Vezmu si hlídku," nabídl jsem se a znovu vstal.

"Neměl by hlídkovat sám," řekla nabručeně Kettle.

"Bude s ním hlídkovat jeho vlk," odvětila sebejistě Kettricken. "Může Fitzovi pomoci proti té proradné koterii jako nikdo jiný."

Přemýšlel jsem, jak to asi ví, ale netroufal jsem se jí zeptat. Místo toho jsem popadl svůj plášť a šel si stoupnout ven ke skomírajícímu ohni, kde jsem hlídkoval a čekal jako odsouzenec na smrt.

3 Capelin Beach

Moudrost je mezi lidmi vedena ve velkém opovržení. V mnoha oblastech je pokládána za zvrácenost a zdejší příběhy vyprávějí o lidech nadaných Moudrosti, kteří se párovali se zvířaty, aby získali tuto magickou sílu, nebo nabízeli krvavé oběti na lidských dětech, aby obdrželi dar znalosti zvířecích a ptačích jazyků. Někteří vypravěči mluví o smlouvách uzavřených s prastarými démony země. Já věřím, že Moudrost je přírodní magie, může-li to tak člověk říci. Je to Moudrost, jež umožňuje hejnu ptactva v letu náhle zabočit jako jeden tvor nebo hejnu rybiček zaujmout společně místo v prudce tekoucím proudu. Je to rovněž Moudrost, jež vysílá matku k postýlce dítěte právě v okamžiku, kdy se probouzí. Věřím, že leží u kořene všech bezeslovných komunikací a že všichni lidé disponují nějakými menšími vlohami k ní, ať rozpoznanými či nikoli.

Na druhý den jsme znovu dorazili k cestě Umění. Když jsme se vlekli okolo obávaného kamenného pilíře, cítil jsem,

jak jsem k němu přitahován. "Verity je možná jen na krok ode mě," pravil jsem tiše.

Kettle si odfrkla. "Anebo tvá smrt. Copak ses dočista pominul na rozumu? Myslíš si, že by nějaký adept Umění dokázal obstát proti cvičené koterii?"

"Verity to dokázal," odvětil jsem, vzpomínaje na Tradeford a to, jak mě zachránil. Zbytek toho dopoledne Kettle kráčela se zamyšleným výrazem ve tváři.

Nesnažil jsem se přimět ji k hovoru, poněvadž sám jsem nesl vlastní břemeno. Cítil jsem v nitru sžíravý pocit ztráty. Bylo to skoro jako neodbytné nutkání, že člověk něco zapomněl, avšak nedokáže si vzpomenout co. Někde jsem něco nechal. Nebo jsem opomenul udělat něco důležitého, něco, co jsem hodlal stůj co stůj udělat. Ke konci odpoledne jsem v náhlém úleku pochopil, co mi schází.

Verity.

Když byl se mnou, stěží jsem bral jeho přítomnost na vědomí. Myslel jsem na něj jako na skryté semínko, jež čeká, až bude moci vzklíčit. Ten nespočet pokusů, kdy jsem se ho uvnitř pokoušel najít a selhal jsem, náhle neznamenal nic. Tohle nebyla pochybnost nebo zvědavost. Tohle byla sílící jistota.

Verity byl se mnou po více než rok. A nyní byl pryč.

Znamenalo to, že byl po smrti? Tím jsem si nemohl být jist. Ta mohutná vlna Umění, kterou jsem pocítil, to mohl být on. Nebo něco jiného, něco, co ho přinutilo, aby se stáhl dovnitř sebe sama. Takhle to nejspíš všechno bylo. Byl to stejně zázrak, že náš kontakt, který navodil svým dotekem, vydržel tak dlouho, jak vydržel. Několikrát jsem o tom začal mluvit s Kettle nebo Kettricken. Ale nikdy jsem to nedokázal vysvětlit. Co bych asi řekl: Předtím jsem nemohl říci, že Verity je se mnou, a teď ho nevnímám vůbec? Za nocí u ohně jsem zkoumal vrásky ve tváři Kettricken a ptal se sám sebe, jaký by mělo smysl zvyšovat její obavy. A tak jsem své starosti zapudil a mlčel jsem.

Nepřetržitě těžkosti ústí v monotónnost a zcela jednotvárné dny, které ve vyprávění navzájem splývají. Bylo deštivé počasí a k tomu foukal přerývaný vítr. Naše zásoby se nebezpečně ztenčovaly, takže pro

nás nabyly na důležitosti jarní byliny, které jsme si mohli za chůze nasbírat, a jakékoliv maso, které jsme s Nighteyesem dokázali v noci přinést. Šel jsem podél cesty místo po ní, ale byl jsem si ustavičně vědom jejího magického bzukotu, jako kdyby vedle mě zurčela opravdová řeka. Šašek byl hojně udržován na elfí kůře. Velmi záhy začal projevoval neomezenou energii a mdlého ducha, což byly průvodní jevy elfí kůry. V šaškově případě to znamenalo nekonečné skotačení a kotrmelcování, zatímco jsme se ubírali po cestě Umění, krutě jízlivé šprýmy a nabroušený jazyk. Až příliš často žertoval na téma marnosti naší výpravy a na každou povzbudivou poznámku reagoval s ostrým sarkasmem. Koncem druhého dne už mi ze všeho nejvíc připomínal nevychované děcko. Nedbal ničích výtek, ani Kettrickeniných, ani si nepamatoval, že mlčení může být ctností. Nebál jsem se ani tak toho, že by jeho nekonečné žvanění a břitké popěvky mohly upoutat pozornost koterie, jako spíše toho, že jeho ustavičné rámusení by mohlo přehlušit jejich příchod. Prosit ho, aby byl zticha, bylo asi stejně účinné jako rvát na něho, ať zavře hubu. Hrál mi zjevně na nervy, až jsem si v duchu představoval, jak ho zardousím, přičemž si nemyslím, že bych podobné nutkání měl jen já.

Mímější počasí bylo to jediné, co za těch dlouhých dnů chůze po cestě Umění zlehčilo náš úděl. Déšť pozbyl na intenzitě a vytrvalosti. Na opadavých stromech, jež lemovaly silnici, vyrašilo listí a kopce okolo nás se zazelenaly takřka přes noc. Díky pastvě se zdraví jepů zlepšilo a Nighteyes nacházel spoustu menší zvěře. Strádal jsem vlivem kratší doby vymezené k spánku, ale nepomohlo by ani to, kdybych nechal lovit vlka samotného. Báł jsem se již spát. Či ještě hůře, Kettle se bála nechat mě usnout.

O své vlastní vůli si stařena vzala na starost moji mysl. Nesl jsem to nelibě, ale nebyl jsem zase tak hloupý, abych se tomu vzpíral. Kettricken i Starling akceptovaly její znalosti z oboru Umění. Už jsem nesměl chodit pryč sám, pouze výhradně ve společnosti šaška. Když jsme si s vlkem v noci vyrazili na lov, šla s námi Kettricken. Se Starling jsem držival hlídky, během nichž, na Kettlein popud, udržovala moji mysl zaneprázdněnou učením recitací písní a příběhů ze svého repertoáru. Během kratičkových hodin spánku nade mnou bděla Kettle, zatímco po ruce jí ve tmě kouřil lektvar z elfí kůry, aby mi ho mohla v případě nutnosti nalít do krku a zadusit jím mé Umění. To všechno mi bylo na obtíž, ale nejhorší to bylo přes den, když jsme společně putovali. Nesměl jsem mluvit o Veritym, o koterii ani o ničem, co by je mohlo zaujmout. Místo toho jsme se zabývali herními problémy nebo jsme podél cesty sbírali byliny na večeri anebo jsem jí recitoval historky Starling. Měla-li podezření, že má mysl není plně soustředěna na ni, mohla mě kdykoli ostře praštit svou chodeckou holí. Když jsem se několikrát snažil usměrnit hovor otázkami na její minulost, povzneseně mi sdělila, že bychom mohli skončit až u témat, jimž se musíme vyhýbat.

Není ošemetnějšího úkolu nežli se zdržovat myšlenek na nějakou věc. Uprostřed mého snažení mi třeba květina u cesty připomněla Molly a od ní se mé myšlenky skokem přenesly k Veritymu, který mě od ní odvolal. Nebo mi při nějakém šaškově nesouvislém brebentění vytanula na mysli shovívavost krále Shrewda, kterou měl pro jeho posměšky, a to mi zase připomnělo, jak můj král zemřel a čí rukou.

Nejhorší ovšem bylo Kettrickenino mlčení. Nemohla už se mnou mluvit ze strachu o Verityho.

Nedokázal jsem se na ni podívat a přitom necítit, jak ho touží najít, načež jsem se pokáral, že i já na něj myslím. A tak mi ubíhaly dlouhé dny naší cesty.

Okolní krajina se postupně měnila. Zjišťovali jsme, že scházíme hlouběji a hlouběji do jednoho klikatého údolí za druhým. Občas naše cesta vedla podél šedivě mléčné řeky. Ta se místy zakusovala do okraje cesty, takže z ní zbývala pouze pěšina. Nakonec jsme došli k velikánskému mostu. Když jsme ho poprvé z dálky zahlédli, jeho pavučinově křehké klenutí mi připomnělo kosti a já dostal strach, že objevíme pouze rozštěpené fragmenty trčícího trámů. Místo toho jsme přešli přes výtvar, který se zbytečně vysoko klenul nad řekou, jakoby z čiré radosti, že může. Cesta, po které jsme přecházeli, se černě třpytila a pableskovala, zatímco obloukovité klenutí, jež se zdobně vinulo nad a pod výdutí mostu, bylo práškově šedé. Nedokázal jsem zjistit, z čeho bylo zhotoveno, zda z ryzího kovu nebo nějakého zvláštního kamene, protože to spíše vypadalo jako upředené vlákno než kovářská práce či tesaný kámen. Krása a ladnost mostu umlčela na čas i šaška.

Za mostem jsme přešli řadu menších kopců, jenom abychom zahájili další sestup. Údolí tentokrát bylo úzké a hluboké, v podstatě příkře se svažující puklina v zemi, jako by ji tady kdysi dávno nějaký obr vysekal válečnickou sekyrou. Cesta se přimykala k jednomu úbočí a neúprosně směřovala dolů. Viděli

jsme jen málo, kudy jdeme, neboť údolí samotné bylo plné mraků a zeleně. To mě dost mátllo, dokud nám cestu nepřetřel první potůček horké vody. Bublavě vyvěral z kouřícího pramene hned vedle cesty, ale už dlouho nebral

ohled na ozdobně vytesávané kamenné zdi a odtokový kanál, který tu umístil nějaký zapomenutý stavitel, aby ho zadržel. Šašek se okázale zamýšlel nad jeho pachem, jestli by měl být připsán na vrub shnilým vejcím či nějaké plynatosti v zemi samotné. Už ani jeho hrubost mě nedokázala přimět k úsměvu. Měl jsem z toho dojem, jako by jeho rošťárny trvaly už příliš dlouho, veselost se vytratila a zůstala pouze obhroublost a krutost.

Počátkem odpoledne jsme dorazili do oblasti dýmajících tůní. Vábení horké vody bylo příliš silné, než aby se mu dalo odolat, a Kettricken nás nechala zřídít tábor o něco dříve. Naskytla se nám dlouho postrádaná útěcha horké vody, do níž jsme mohli ponořit svá znavená těla, ačkoli šašek jí opovrhl, protože příliš páchla. Mně nevoněla o nic hůř než kouřící prameny, jež plnily lázně v Jhaampe, avšak pro jednu jsem byl až příliš rád, že se mohu vzdát jeho společnosti. Šel se poohlédnout po nějaké kvalitnější pitné vodě, zatímco ženy si zabraly největší tůň a já se uchýlil do relativního soukromí menší tůňky o kus dále. Na nějakou dobu jsem se ponořil do vody a potom jsem se rozhodl, že si trochu vyperu špínu z oděvu. Minerální zápach vody byl mnohem menší, než jaký na oblečení zanechalo mé vlastní tělo. Když jsem s tím byl hotov, rozprostřel jsem oděv na trávě, aby mohl uschnout, a šel jsem si znovu lehnout do vody. Přišel Nighteyes, usedl na břeh a rozpačitě mě sledoval, ocas těsně ovinutý okolo končetin. Je to příjemné, sdělil jsem mu zbytečně, protože jsem věděl, že moji rozkoš cítí.

Musí to nějak souviset s tvým nedostatkem srsti, usoudil po chvíli.

Pojď dovnitř a já tě vydrhnu. Pomůže ti to zbavit se zimní srsti, navrhl jsem mu.

Pohrdlivě si odfrkl. Myslím, že si ji raději vyškrábu po troškách.

Nemusíš tam jen tak sedět a dívat se na mě a přitom se nudit. Běž na lov, jestli chceš.

Šel bych, ale ta vysoká fena mě požádala, abych na tebe dohlížel. A tak jsem tady.

Kettricken?

Říkáte jí tak.

Jak tě požádala?

Obdařil mne zmateným pohledem. Tak, jako bys to udělal ty. Podívala se na mě a já věděl, co má na mysli. Měla strach, abys nezůstal sám.

Ona ví, že ji slyšíš? A slyší ona tebe?

Skoro, občas. Vtom ulehl na trávník a protáhl se, vystrčiv zkroucený růžový jazyk. Snad když ti tvoje družka přikáže, abys mě zavrhl, měl bych se k ní připoutat.

To mi nepřipadá legrační.

Nic na to neřekl, překulil se však na hřbet a chvíli se válel, aby se podrbal. Téma Molly teď mezi námi představovalo ostří nejistoty, trhlinu, ke které jsem se netroufal přiblížit, zatímco on do ní posedle nahlížel. Náhle jsem si přál, abychom byli jako kdysi, spojení a celiství, žijící pouze v přítomnosti. Opřel jsem se zády a spočinul hlavou na břehu, napůl z vody a napůl v ní. Zavřel jsem oči a nemyslel vůbec na nic.

Když jsem je opět otevřel, stál nade mnou šašek a shlížel na mě. Viditelně jsem sebou škubl. Stejně jako Nighteyes, jenž se zavrčením vyskočil na všechny čtyři. "To je pane hlídač," podotkl jsem k šaškovi.

Nemá žádný pach a pohybuje se tišeji než padající sníh! postěžoval si vlk.

"On je pořád s tebou, vid'?" poznamenal šašek.

"Tak či onak," souhlasil jsem a lehl si zpět do vody. Bylo načase jít ven. Odpoledne již ustupovalo večeru. Přibývajícím chlad v ovzduší pouze zdůrazňoval konejšivost horké vody. Po chvíli jsem pohlédl k šaškovi. Pořád tu stál a zíral na mě. "Děje se něco?" zeptal jsem se.

Učinil neurčité gesto a potom nemotorně usedl na břeh. "Přemýšlím o tvé svíčkařce," pravil náhle.

"Opravdu?" zeptal jsem se tiše. "Zato já se snažím o pravý opak."

Na chvíli se nad tím zamyslel. "Když zahyneš, co s ní bude?"

Překulil jsem se na břicho a opřel se o lokty, abych na něho viděl. Napůl jsem čekal, že to má vyústit v nějakou další potměšilost, jeho tvář však byla vážná. "Burrich se o ni postará," řekl jsem tiše. "Dokud bude potřebovat pomoc. Je to schopná žena, šašku." A po chvilkovém zamýšlení jsem dodal: "Stará se o

sebe sama už roky... šašku, já se o ni nikdy doopravdy nestaral. Byl jsem jí nablízku, ale ona stála vždy na vlastních nohách." Když jsem to říkal, cítil jsem se zahanbeně i pyšně zároveň. Zahanbeně proto, že jsem jí kromě trampot dal tak málo, a pyšně proto, že mne taková žena měla ráda.

"Ale chtěl bys, abych jí alespoň předal zprávu, nebo ne?"

Zavrtěl jsem zvolna hlavou. "Věří, že jsem mrtev. Oni oba věří. Pokud vskutku zemřu, raději bych ji nechal žít ve víře, že jsem zahynul v Regalově žaláři. Kdyby se dozvěděla něco jiného, pouze bych v jejích očích klesl ještě hlouběji. Jak bys jí dokázal vysvětlit, že jsem za ní okamžitě nešel? Ne. Pokud se mi něco stane, nepřeji si, aby jí o mně někdo něco vyprávěl." Opět se mě zmocnila sklíčenost. A kdybych přežil a vrátil se k ní? Uvažovat o tom bylo ještě skoro horší. Zkusil jsem si představit, jak před ní stojím a vysvětluji ji, že jsem dal opět přednost králi před ní. Při té myšlence jsem pevně stiskl víčka.

"Ale přesto, až tohle všechno proběhne a skončí, rád bych ji znovu viděl," poznamenal šašek.

Otevřel jsem oči. "Ty? Nevěděl jsem, že byste spolu vůbec kdy promluvili."

Šašek se tím zdál být trochu zaskočen. "Ale, totiž, já myslel kvůli tobě. Abych se přesvědčil, že je o ni dobře postaráno."

Připadal jsem si podivně dojatý. "Nevím, co na to říci," řekl jsem mu.

"Tak neříkej nic. Jen mi pověz, kde ji mohu najít," navrhl s úsměvem.

"Já sám to přesně nevím," připustil jsem. "VÍ to Chade. Pokud... pokud nepřežijí všechno to, co nás čeká, zeptej se jeho." Měl jsem z toho nepříjemný pocit, když jsme mluvili o mé smrti, a tak jsem dodal:

"Samozřejmě oba víme, že to přežijeme. Je to přece předpovězeno, nebo ne?"

Obdařil mě zvláštním pohledem: "A kým?"

Srdce v hrudi mi pokleslo. "Nějakým Bílým prorokem, tím nebo oním, doufal jsem," zamumlal jsem.

Napadlo mě, že jsem se nikdy šaška nezeptal, zda bylo mé přežití předpovězeno. Ne všichni se dožívají vítězství v bitvě. Sebral jsem v sobě kuráž: "Je předpovězeno, že Katalyzátor přežije?"

Zdálo se, že usilovně přemýšlí. Náhle poznamenal: "Chade vede moc nebezpečný život. Není jisté, že i on to přežije. A pokud ne, inu, pak musíš mít jistě nějaké ponětí, kde to děvče je. Nepovíš mi to?"

To, že mi na otázku neodpověděl, mi najednou připadalo jako odpověď víc než postačující. Katalyzátor nepřežije. Jako by mě zasáhla ledová vlna slané vody. Cítil jsem, jak se

zmítám v tom chladném vědomí, jak v něm tonu. Nikdy si nepochovám svou dceru, už nikdy nepocítím Mollyinu hřejivou náruč. Byla to skoro fyzická bolest a o mne se pokoušely mráčky.

"FitzChivalry?" naléhal šašek. Najednou zvedl ruku a přitiskl si ji na ústa, jako by ztratil řeč. Druhou rukou si prudce sevřel zápěstí. Vypadal přepadle.

"To je v pořádku," řekl jsem malátně. "Snad je lepší, že vím, co se má stát." Vzdychl jsem a zalovil v paměti. "Slyšel jsem je mluvit o nějaké vesnici. Burrich tam chodí nakupovat. Nemůže to být daleko.

Mohl bys začít odsud."

Šašek malinko kývl, aby mě povzbudil. V očích mu stály slzy.

"Capelin Beach," pravil jsem tiše.

Ještě chvíli seděl a zíral na mě. Pak se náhle svalil na bok.

"Šašku?"

Žádná odpověď. Vstal jsem, teplá voda ze mě crčela na zem, a pohlédl jsem na něj. Ležel natažený na boku, jako by spal. "Šašku!" zvolal jsem podrážděně. Když se stále neozýval, vybrodil jsem se z tůně a šel k němu. Ležel na travnatém břehu a pravidelně oddechoval, napodobuje hluboký spánek. "Šašku?" oslovil jsem ho znovu, napůl v očekávání, že mi vyskočí přímo před očima. Místo toho učinil nezřetelný pohyb, jako bych ho rušil ze snu. Nevýslovně mne popudilo, že se mohl tak najednou od vážné rozmluvy uchýlit k jakési rošťárně. Přesto to bylo typické pro jeho chování v několika posledních dnech. Horká voda už mi pojednou neskýtala žádné uvolnění ani klid. I když stále mokrá, začal jsem si sbírat oblečení. Odmítal jsem se na něj dívat, zatímco jsem si z těla utíral a oťípal většinu vody. I tak byl oděv, jež jsem na sebe natáhl, ještě trochu vlhký. Šašek stále spal,

když jsem se od něho odvrátil a vydal se zpátky do tábora. Nigtheys se mi ploužil v patách.

To je nějaká hra? zeptal se cestou.

Dá se to tak tuším říci, řekl jsem mu stroze. Mně se nelíbí.

Ženy byly už zpět v táboře. Kettricken hloubala nad mapou, zatímco Kettle po troškách rozdělávala

zbytky obilí mezi jepy. Starling seděla u ohně a pročesávala si vlasy, když jsem se však přiblížil, vzhledla. "Našel šašek čistou vodu?" zeptala se.

Pokrčil jsem rameny. "Když jsem ho naposled viděl, nic neměl. A pokud ano, nic s sebou alespoň nenesl."

"I tak máme dost vody ve vacích, abychom si vystačili. Jen bych chtěla čerstvou vodu na čaj."

"Já taky." Usedl jsem k ohni a pozoroval ji. Jako by vůbec nevěnovala pozornost svým prstům, které jí tančily ve vlasech a splétaly mokrou lesklou hřívu do úhledných copů. Obtočila si je okolo hlavy a pevně přišpendlila.

"Nesnáším, když mi mokré vlasy padají do tváře," poznamenala a já si uvědomil, že na ni celou dobu civím. V rozpacích jsem odvrátil pohled jinam.

"Ach, on se stále umí červenat," zasmála se. Načež kousavě dodala: "Nechtěl by sis půjčit můj hřeben?" Zvedl jsem ruku ke svým zašmodrchaným vlasům. "Myslím, že bych měl," zamumlal jsem.

"To určitě," přitakala, ale nepodala mi ho. Místo toho přišla a klekla si vedle mě. "Jak se ti to podařilo?" podivila se nahlas, když mi začala vlasy pročesávat.

"Takhle se mi to udělá vždy," zamumlal jsem. Její něžný dotek, mírné tahání za pokožku na hlavě, to vše mi dělalo neuvěřitelně dobře.

"Jsou moc jemné, v tom je ten problém. Nikdy jsem nepotkala muže z Bucku s tak jemnými vlasy." Srdce v hrudi mi poskočilo. Větrný den na buckské pláži, a Molly na rudé houni vedle mne, s blůzkou ne moc zašněrovanou. Říkala mi, že jsem to nejlepší, co vyšlo ze stájí po Burrichovi. "Myslím, že je to těmi tvými vlasy. Nejsou tak hrubé jako u většiny buckských mužů." Jedna krátká mezihra, vyplněná svůdnými lichotkami, zahálčivou rozpravou a jejími sladkými doteky pod širou oblohou. Málem jsem se usmál. Ale nemohl jsem vzpomínat na ten den, aniž bych si vybavil, jak skončil v hádce a v slzách, ostatně jako mnohokrát, co jsme byli spolu. Hrdlo se mi sevřelo a já zavrtěl hlavou, abych si ji od těch vzpomínek vyčistil.

"Sed' klidně," napomenula mě Starling a o něco ostřeji mě zatahala za vlasy. "Už jsou skoro učesané. Vydrž, tohle je poslední kadeř." Podržela mi vlasy rukou a prudkým trhnutím je pročísla, přesto jsem to skoro necítil. "Podej mi ten řemínek," řekla a vzala si ho ode mne, aby mi vzadu svázala vlasy. Kettle se mezitím vrátila od jepů. "Nějaké maso?" zeptala se rázně.

Vzdychl jsem. "Ještě ne. Ale už brzy," slíbil jsem. Znaveně jsem se vytáhl na nohy.

"Dávej na něj pozor, vlku," požádala Kettle Nighteyese. Zavrtěl malinko ocasem a vyvedl mě z tábora. Bylo už po setmění, když jsme se vrátili. Byli jsme se sebou spokojeni, protože jsme přinesli nikoli králíka, ale jakési sudokopytné stvoření připomínající kůzlátko, jen s hebčejší srstí. Otevřel jsem mu břicho na poraněné straně, aby si Nighteyes mohl vzít vnitřnosti a mně se tak lehčeji neslo. Hodil jsem si maso přes rameno, ale zakrátko jsem toho litoval. Ta kousavá havěť, kterou mělo v kožichu, mi s radostí naskákala za krk. Vypadalo to, že se ještě v noci budu muset znovu celý umýt.

Zazubil jsem se na Kettle, která mi přišla naproti, a shodil jsem kůzle, aby si ho mohla lépe prohlédnout. Místo gratulaci se mne však pouze zeptala: "Máš nějakou další elfí kůru?"

"Dal jsem ti všechno, co jsem měl," řekl jsem. "Proč? Došla nám? Podle toho, jak se po ní šašek chová, bych tu zprávu skoro uvítal."

Podivně se na mě zadívala. "Nepohádali jste se?" zeptala se. "Nepraštil jsi ho?"

"Cože? Jasně že ne!"

"Našli jsme ho u tůně, kde ses koupal," pravila tiše. "Škubal sebou ve spánku jako snící pes. Vzbudila jsem ho, ale i když byl vzhůru, působil malátně. Přivedli jsme ho zpátky sem, ale on se hned odebral na lůžko. Od té doby spí jako mrtvola."

Došli jsme k ohni před stanem a já shodil kůzle na zem, načež jsem se hrnul do stanu. Ale Nighteyes se tlačil přede mnou.

"Přišel k sobě, ale jen trochu," pokračovala Kettle. "Potom se zase svalil a spal. Chová se jako člověk, který se zotavuje z vyčerpání nebo z hodně vleklé nemoci. Mám o něj strach."

Sotva jsem ji vnímal. Jakmile jsem byl ve stanu, padl jsem na kolena vedle něj. Ležel na boku, stočený do klubíčka. Vedle něj klečela Kettricken, tvář zastřenou obavami. Vypadal pouze jako spící člověk. Úleva se ve mně svářila s rozčilením.

"Dali jsme mu už skoro všechnu elfí kůru," pokračovala Kettle. "Když mu nyní dám poslední zbytek, nebudeme mít nic v zásobě, když se ho koterie pokusí napadnout."

"Copak není žádná další bylina..." spustila Kettricken, ale já ji přerušil.

"Proč ho prostě nenecháme spát? Možná je to jenom závěr jeho další nemoci. Anebo snad účinek elfí kůry samotné. I s pomocí silné drogy může člověk tělo šalit jen tak dlouho, dokud se proti tomu neozve."

"To je pravda," souhlasila neochotně Kettle. "Ale on je dočista jako vyměněný..."

"Je jako vyměněný od třetího dne, co začal užívat elfí kůru," podotkl jsem. "Jeho jazyk je poměrně ostrý a posměšky příliš břítké. Kdybyste se zeptali mě, řekl bych, že bych ho v současnosti nechal raději prospat, dokud se sám neprobudí."

"Tak. Snad na tom, co říkáš, něco je. Necháme ho tedy spát," připustila Kettle. Nadechla se, jako by chtěla ještě něco dodat, ale nedodala. Já se vrátil ven, abych připravil kůzle k úpravě na ohni. Starling šla za mnou.

Nějakou dobu jen seděla a dívala se, jak zvíře stahuji. Nebylo moc velké. "Pomoz mi rozdělat oheň a pak to celé upečeme. Tepelně upravené maso v tomhle počasí vydrží lépe."

Bude se to péci celé?

Počítej se štědrým podílem pro sebe. Nožem jsem obřízl kolenní kloub, nohu jsem ulomil a zbylou chrupavku odřízl.

Budu chtít víc než jen kosti, připomněl Nighteyes.

Důvěřuj mi, řekl jsem mu. Když jsem skončil, měl pro sebe hlavu, kůži, všechny čtyři kosti a jednu zadní kýtu. Moc se mi nedařilo připevnit maso na rožen, ale nakonec jsem to dokázal. Bylo to mladé zvíře, a třebaže nebylo moc tlusté, čekal jsem, že maso bude měkčí. Nejtěžší bude počkat, až se upeče. Plameny ho olizovaly a ožehovaly konci svých jazyků, přičemž pikantní vůně pečeného masa mne uváděla v silné pokušení.

"To máš na šaška takový vztek?" zeptala se potichu Starling.

"Cože?" Ohlédl jsem se po ní přes rameno.

"Za dobu našeho společného cestování jsem vyzorovala, jak se jeden ke druhému máte. Jste si bližší než bratři. Čekala bych, že budeš sedět u něj a užírat se, jako jsi to dělal, když byl nemocný. Přesto se chováš, jako by mu vůbec nic nebylo."

Pěvci vidí snad až příliš jasně. Odhrnul jsem si rychle vlasy z tváře a zamyslel se. "Dnes o něco dříve za mnou přišel a mluvili jsme spolu. O tom, co by udělal pro Molly, kdybych to nepřežil a nevrátil se k ní."

Pohlédl jsem na Starling a potřásl hlavou. Když se mi sevřelo hrdlo, překvapilo mne to. "On nečeká, že přežiji. A když něco takového řekne prorok, je těžké věřit, že by to mohlo být jinak."

Zděšený výraz v její tváři nebyl zrovna utěšující. Její slova proto zněla lživě, když mi tvrdila: "Proroci nemají vždycky pravdu. Řekl s jistotou, že viděl tvoji smrt?"

"Když jsem se ho na to zeptal, tak neodpověděl," odpověděl jsem.

"Neměl takové téma ani nadnášet," zvolala náhle hněvivě Starling. "Jak může čekat, že budeš mít odvahu vykonat to, co vykonat musíš, když věříš, že ti to přinese smrt?"

Mlčky jsem pokrčil rameny. Po celou dobu lovu s Nighteyesem jsem na to odmítal myslet. Jenomže místo aby odezněly, mé nepříjemné pocity pouze zesílily. Sklíčenost, kterou jsem náhle pocítil, byla zdrcující. Ano, a také vztek. Byl jsem rozzlobený na šaška za to, co mi řekl. Přinutil jsem se rozvážit to.

"Ta poselství jsou sotva jeho dílem. A nemohu mu vyčítat jeho úmysl. Přesto je těžké čelit smrti, ne jako něčemu, co se jednoho dne někde stane, ale jako tomu, co nejspíš nadejde ještě dříve, než tohle léto pozbude svou zeleň." Zvedl jsem hlavu a rozhlédl se po svěže zelené divoce rostoucí louce, která nás obklopovala.

Je docela zvláštní, jak odlišně se něco jeví, když člověk ví, že už to pro něj víckrát nebude. Každý lístek na každé větvi přede mnou najednou vyvstal v množství zelených odstínů. Ptáci si mezi sebou prozpěvovali nebo mávali křídly v záblescích barev. Vůně pečeného masa, země samotné, dokonce i zvuk křupající kosti v Nighteyesových čelistech, to všechno byly náhle jedinečné a drahocenné věci. Kolika takovými dny jsem procházel jako slepec, soustředěný pouze na žejdlík piva, až se dostanu do města, nebo na to, kterého koně mám toho dne vzít ke kováři? Kdysi dávno na Buckkeepu mě šašek upozornil, abych žil každý den tak, jako by byl význačný, jako by každý den osud světa závisel na mých

činech. Nyní jsem najednou pochopil, co se mi to snažil říci. Nyní, kdy se mé dny ztenčily, takže se daly spočítat.

Starling mi dala ruce na ramena. Sklonila se a přitiskla se ke mně tváří na tvář. "Fitzi, je mi to tak líto," pravila tiše. Sotva jsem její slova slyšel, vnímaje pouze její víru v moji smrt. Zíral jsem na maso, jež se opékalo nad plameny. Kdysi to bylo živé kůzle.

Smrt je vždy na pokraji přítomnosti. Nighteyesova myšlenka byla něžná. Smrt na nás číhá a je si vždycky jista svým úlovkem. Není to něco, o čem bychom měli přemítat, ale něco, o čem všichni víme, co cítíme ve svých útrobách a kostech. Všichni kromě lidí.

V úleku jsem najednou užířel, co se mi to šašek snažil vštípit o čase. Pojednou jsem si přál, abych se mohl vrátit zpátky, abych mohl znovu prožít každý jednotlivý den. Čas. Byl jsem v něm lapený, ohrazený na malinkém kousku přítomnosti, jež byla jediným časem, na nějž jsem měl vliv. Všechny brzy a zítřky, které jsem mohl plánovat, byly přízračné věci, které mi mohly být v kterémkoliv okamžiku odervány. Záměry neznamenal nic. Přítomnost byla vším, co jsem měl. Prudce jsem vstal.

"Chápu," řekl jsem nahlas. "Musel mi to říci, aby mě postrčil. Musím se přestat chovat, jako by existoval nějaký zítřek, kdy budu moci dát věci do pořádku. To všechno se musí udělat nyní, teď hned, bez ohledu na zítřek. Žádná víra v zítřek. Žádné obavy ze zítřka."

"Fitzi?" Starling se ode mě trochu odtáhla. "Mluvíš, jako by ses chystal provést nějakou pošetilost." Její temné oči byly plné obav.

"Pošetilost," řekl jsem si pro sebe. "Šaškárnu, jako dělá šašek. Ano. Mohla bys dohlédnout na to maso, prosím?" požádal jsem pokorně Starling.

Nečekal jsem na její odpověď. Vstal jsem, přičemž ona ode mě odstoupila, a zašel jsem do jurty. Kettle seděla u šaška a jen se dívala, jak spí. Kettricken si spravovala šev u boty. Když jsem vešel, obě vzhledly. "Potřebuji s ním mluvit," řekl jsem jen. "O samotě, pokud vám to nevádí."

Ignoroval jsem jejich zmatené pohledy. Už jsem litoval, že jsem Starling sdělil to, co mi řekl šašek.

Nepochybně to poví ostatním, ale zrovna teď jsem se jim svěřovat nechtěl. Musel jsem říci šaškovi něco důležitého a chystal jsem se to udělat ihned. Nečekal jsem, až obě ženy opustí jurtu. Místo toho jsem si sedl k šaškovi. Jemně jsem se dotkl jeho obličeje, vnímaje chlad na jeho lících. "Šašku," pravil jsem tiše. "Potřebuji s tebou mluvit. Už rozumím. Myslím, že jsem konečně pochopil, co ses mě to snažil po celou dobu naučit."

Potřeboval jsem několik dalších pokusů, než sebou trhl a procitl. Posléze jsem pojal některé z Kettleiných obav. Tohle nebyl spánek muže na konci dne. Nakonec však otevřel oči a zastřeně na mě pohlédl. "Fitzi? To už je ráno?" zeptal se.

"Večer. A venku se peče čerstvé maso a už brzy bude hotové. Myslím, že dobré jídlo tě postaví na nohy." Už jsem začal váhat, ale potom jsem se rozpomněl na své čerstvé odhodlání. Ted' hned.

"Předtím jsem na tebe měl zlost, za to, cos mi řekl. Ted' už však myslím chápu proč. Máš pravdu, ukrýval jsem se v budoucnosti a jen marnil svoje dny." Nadechl jsem se. "Chci ti předat Burrichovu náušnici, k tobě do úschovy. Po... potom bych byl rád, kdybys mu ji vzal. A řekl mu, že jsem nezemřel u nějaké pastýřské chýše, ale dostal jsem své přísaze vůči králi. To pro něj bude něco znamenat, mohlo by to pro něho být jisté zadostiučinění za to, co pro mne udělal. Naučil mě být mužem. Nechci, aby se o tom nedozvěděl."

Rozepjal jsem pojistku na náušnici a sundal si ji z ucha. Vtiskl jsem ji šaškovi do ochablé dlaně. Ležel na boku a zcela mlčky naslouchal. Tvář měl velmi vážnou. Potřásl jsem hlavou.

"Nemám nic, co bych poslal Molly, nic pro naše dítě. Bude mít jehlici, již mi dal kdysi dávno Shrewd, ale nic víc." Snažil jsem se o vyrovnaný hlas, ale důležitost mých slov mi rdousila hrdlo. "Možná by bylo nejmoudřejší neříkat Molly, že jsem přežil pobyt v Regalově žaláři. Pokud to půjde zařídit. Burrich pochopí důvod pro takové tajemství. Už jednou mě oplakala jako mrtvého, nemá tedy smysl říkat jí něco jiného. Jsem rád, že ji vyhledáš. Zhotov Nettle nějaké hračky." Proti mé vůli se mi do očí vedrally slzy.

Šašek se posadil, tvář plnou obav. Jemně mi stiskl rameno. "Jestli po mně chceš, abych našel Molly, víš, že to udělám, pokud na to dojde. Ale proč bychom teď měli myslet na takové věci? Čeho se bojíš?"

"Bojím se své smrti," přiznal jsem. "Ale strach ji nezastaví. A tak dělám opatření, jež jsou v mé moci. Což jsem měl

udělat už dávno." Sřetl jsem se zpřímá s jeho kalným pohledem. "Slib mi to."

Pohlédl na náušnici ve své ruce. "Slibuji. Ačkoli proč si myslíš, že mé šance jsou lepší než ty tvoje, to opravdu nevím. Ani nevím, jak je najdu, ale udělám to."

Pocítil jsem velkou úlevu. "Už jsem ti říkal. Vím jen to, že jejich chalupa se nachází poblíž vesnice zvané Capelin Beach. V Bucku je víc než jedna Capelin Beach, to je pravda. Ale když mi říkáš, že ji najdeš, věřím, že se ti to podaří."

"Capelin Beach?" Zahleděl se upřeně do dále. "Myslím, že si vzpomínám... Myslel jsem, že se mi to zdálo." Potřásl hlavou a skoro se usmál. "Takže teď jsem zasvěcen do jednoho z nejstřeženějších tajemství v Bucku. Chade mi říkal, že ani on přesně neví, kam Burrich Molly ukryl. Zná pouze místo, kde může nechat Burrichovi vzkaz, aby za ním Burrich mohl přijít. Čím méně lidí tajemství zná, tím méně jich ho může vyzradit," řekl mi. Přesto mám dojem, že už jsem ten název slyšel předtím. Capelin Beach. Nebo se mi o tom snad zdálo."

Srdce mi ztuhlo. "Co tím myslíš? Měl jsi snad vizi Capelin Beach?"

Zavrtěl hlavou. "Kdepak vizi, to ne. Ale noční můru mnohem drsnější než obvykle, takže když přišla Kettle a vzbudila mě, měl jsem dojem, jako bych vůbec nespál, ale místo toho běžel několikahodinový závod o život." Pomalu zavrtěl hlavou a promnul si oči, přičemž zívá. "Ani si nevzpomínám, že bych si byl lehl, abych spal venku. Tak mě ale našli."

"Měl jsem vědět, že s tebou něco není v pořádku," omlouval jsem se. "Byl jsi u toho zřídla, mluvil jsi se mnou o Molly a... tak. A najednou sis lehl a usnul jsi. Myslel jsem, že si ze mě tropíš žerty," připustil jsem ustrašeně.

Šašek si mohutně zívá. "Ani si nevzpomínám, že bych tě vyhledal," přiznal se. Vtom zavětril. "Neříkal jsi, že se tam peče maso?"

Kývl jsem. "S vlkem jsme dostali jakési kůzle. Je mladé a mělo by mít měkčí maso."

"Mám takový hlad, že bych snědl snad i podešve," prohlásil. Shodil ze sebe pokrývky a vyšel ze stanu. Šel jsem za ním.

Večeře byla mnohem lepší, než jakou jsme mívali v posledních dnech. Šašek působil unaveným a zamyšleným dojmem, nicméně alespoň zanechal svého štiplavého humoru. Ačkoli maso nebylo tak jemné jako z vypasného jehněte, už týdný jsme neměli lepší. Ke konci večeře jsem s Nigteyesem sdílel pocit ospalého nasycení. Stočil se venku u nohou Kettricken, aby s ní držel hlídku, zatímco já se odebral na lůžko do stanu.

Čekal jsem, že šašek bude plně bdělý, když takto prospal celé odpoledne. Místo toho šel na kutě první a hned hluboce usnul, ještě než jsem si vůbec stačil zout boty. Kettle rozprostřela hrací plátno a zadala mi herní problém. Lehl jsem si, abych si ve zbytku času odpočal, zatímco Kettle bděla nad mým spánkem. Té noci jsem si však odpočal jen málo. Sotva jsem zadřímá, šašek začal ze spánku sténat a šukat sebou. Dokonce i Nigteyes strčil hlavu do vchodu stanu, aby se podíval, co se děje. Kettle se ho několikrát pokoušela vzbudit, a když znovu zadřímá, vklouzl zase rovnou zpátky do svých hlučných snů. Tentokrát jsem se natáhl já, abych jím pořádně zatřásl. Když jsem se však dotkl jeho ramene, zalilo mě vědomí jeho přítomnosti. Na okamžik jsem s ním zakusil jeho noční děs. "Šašku, probud' se!" křikl jsem na něj, a on se jako v odpověď na můj povel posadil.

"Pusťte mě, pusťte mě!" vykřikl zoufale. Potom, když se rozhlédl a zjistil, že ho nikdo nedrží, sesul se zpátky na lůžko. Obrátil zrak ke mně.

"O čem se ti zdálo?" zeptal jsem se.

Zamyslel se, načež potřásl hlavou. "Už je to pryč." Rozechvěle se nadechl. "Ale bojím se, že kdybych zavřel oči, čeká to na mě. Myslím, že se půjdu podívat, zda Kettricken nepotřebuje společnost. Raději budu vzhůru, než bych čelil... tam tomu, čemu jsem čelil ve svých snech."

Díval jsem se, jak opouští stan. Potom jsem zase ulehl na lůžko. Zavřel jsem oči. Našel jsem to, slabé, stříbrně se třpytící vlákénko. Bylo mezi námi pouto Umění.

Ach. Tak to je ono? podivil se vlk.

Ty to také cítíš?

Jen občas. Je to jako to, co jsi měl s Veritym.

Pouze slabší.

Slabší? To myslím ne. Nighteyes se zamyslel. Slabší ne. Je to spíš odlišné. Vypadá to více jako pouto Moudrosti nežli propojení Uměním.

Vzhlédl k šaškovi, který právě vyšel ze stanu. Po chvíli se šašek sám pro sebe zamračil a sklopil zrak k Nighteyesovi.

Vidíš, řekl vlk. On mne vnímá. Ne moc jasně, ale vnímá. Ahoj, šašku. Svědí mne ucho.

Venku před stanem se šašek pojednou natáhl a poškrábal vlka za ušima.

4 Kamenolom

Mezi horským lidem se tradují legendy o prastaré rase, hojně obdařené magickými schopnostmi a vybavené mnohými znalostmi, jež jsou pro lidi už navždy ztracené. Tyto příběhy se v mnoha ohledech podobají vyprávěním o elfech a Starých, které jsou známy v Šesti vévodstvích. V některých případech jsou tyto příběhy tak podobné, až je z toho zřejmé, že tentýž příběh byl převzat různými národy.

Nejpatrnějším příkladem toho je pohádka O létajícím křesle vdovina syna. Mezi horaly má tato buckská verze obdobu v pohádce O létajících sáňkách malého sirotka. Kdo může říci, které podání bylo první? Lidé z Horského království vám poví, že tato dávná rasa má na svědomí některé z nanejvýš podivných monumentů, na něž lze narazit v jejich lesích. Rovněž se jí připisují, to už s menším úspěchem, též některé strategické hry, které si stále hrají horské děti, a velice zvláštní dechový nástroj, který nerozeznávají lidské plíce, ale dech spoutaný v nahuštěném měchýři. Vyprávějí se rovněž příběhy o prastarých městech hluboko v horách, která byla kdysi domovem těchto bytostí.

Ale nikde v celé jejich literatuře, ať už ústně tradované či psané, jsem nenalezl zmínku o tom, jak tento národ zanikl.

O celé tři dny později jsme dorazili ke kamenolomu. Měli jsme za sebou třídenní pochod v nečekaně horkém počasí. Vzduch byl plný vůní rašícího listí a rozvíjejících se květů, zpěvu ptactva a bzučení hmyzu. Po obou stranách cesty Umění bujel život. Vykračoval jsem si vprostřed toho všeho, smysly zbystřené, a přitom si uvědomoval, že jsem naživu víc než kdykoli předtím. Šašek už neříkal nic o tom, co mi předpověděl. Za to jsem mu byl vděčný. Zjistil jsem, že Nighteyes měl pravdu. Už tak bylo dost těžké ji znát. Nechtěl jsem o ní ještě přemítat.

Potom jsme došli ke kamenolomu. Zpočátku se nám zdálo, že jsme se ocitli na slepém konci. Cesta se propadala do vytěženého jícnu obnaženého kamene, dvakrát většího než buckkeeperský hrad. Kolmé stěny údolí byly rovné a holé, rozeklané v místech, kde byly vylámany mohutné bloky kamene. Na několika místech pokrývala zakrojené kamenné srázy zezeleň, jež kaskádovitě rostla z půdy na okraji lomu. Na dolním konci jámy byla nashromážděná dešťová voda, zelená a stojatá. Jinak zde bylo vegetace poskrovnu, protože zemina se tu vyskytovala jen velmi vzácně. Pod našima nohama, tam, kde končila cesta Umění, byl hrubý černý kámen, v němž byla cesta vyražená. Když jsme zvedli zraky k útesu, který se tyčil přímo naproti nám, naše oči spočinuly na černém kameni protkaném stříbrnými žilami. Na dně lomu mezi hromadami sutí a prachu leželo zanechaných několik obrovských kusů kamene. Tyhle velikánské bloky byly větší než budovy. Nedovedl jsem si představit, jak byly otesávány, nemluvě o tom, jak by mohly být odtaheny pryč. Vedle nich se nacházely pozůstatky velikých strojů, které mi jaksi připomněly obléhací zařízení. Dřevo na nich bylo již zpráchnivělé a kov zrezivělý. Jejich zbytky se tam kupily jako rozpadající se kosti. Lom překypoval tichem.

Dvě věci na tom místě okamžitě upoutaly moji pozornost. Za prvé černý pilíř, který se nám tyčil v cestě, byly v něm vytesány tytéž prastaré runy, s nimiž jsme se setkávali už předtím. A pak absolutní nepřítomnost zvířecího života.

U pilíře jsem se zastavil. Zapátral jsem kolem a vlk se ke mně přidal. Chladný kámen.

Snad abychom se teď naučili jíst kameny? navrhl vlk.

"Dnes v noci budeme muset lovit někde jinde," souhlasil jsem.

"A najít někde čistou vodu," dodal šašek.

U pilíře se zastavila Kettricken. Jepové se již toulali po okolí a zoufale hledali něco zeleného. Umění a Moudrost vyostřily moje vnímání ostatních lidí. Ale v tom okamžiku jsem z ní nic necítil. Tvář měla nehybnou a prázdnou. Přepadla ji jakási skleslost, jako kdyby mi zestárla před očima. Očima tékala po

neživém kameni a mimoděk zabloudila ke mně. Kolem úst se jí rozprostřel malátný úsměv.

"Není tady," pravila. "Vážili jsme takovou cestu, a on tu není."

Nenapadlo mě nic, co bych na to řekl. Ze všech ostatních věcí, které bych čekal na konci naší výpravy, se mi opuštěný kamenolom jevil jako nejméně pravděpodobný. Snažil jsem se vymyslet něco povzbudivého, co bych jí řekl. Nebylo zde nic. Tohle byla poslední lokalita vyznačená na naší mapě a zjevně i poslední místo určení na cestě Umění. Kettricken se pomalu sesula k zemi a usedla naplocho u paty pilíře. Tam pouze seděla, příliš vysílená a sklíčená na to, aby mohla plakat. Když jsem vzhlédl ke Starling a Kettle, zjistil jsem, že na mě zírají, jako bych měl mít nějakou odpověď. Neměl jsem. Dolehlo na mě horko teplého dne. Tak kvůli tomuhle jsme vážili tak dalekou cestu.

Cítím mršinu.

Já ne. Byla to poslední věc, na niž bych zrovna v tom okamžiku chtěl myslet.

Ani bych to od tebe nečekal, s tím tvým nosem. Ale nedaleko odsud je něco moc a moc mrtvého.

"Tak se v tom běž vyválet a přestaň s tím," řekl jsem mu trochu příkře.

"Fitzi," napomenula mě Kettle, když Nighteyes soustředěně odklusal pryč.

"Mluvil jsem s vlkem," odvětil jsem nepřesvědčivě. Šašek přikývl, takřka nepřítomně. Vůbec to nebyl on. Kettle trvala na tom, aby i nadále užíval elfi kůru, ačkoli naše skrovná zásoba ho omezovala jen na velmi malou dávku stále téže kůry, zalévanou pořád dokola. Čas od času jsem měl dojem, jako bych nakrátko zachytil náznak pouta Umění mezi námi. Když jsem na něj pohlédl, někdy se otočil a můj pohled opětoval, ač třeba z druhé strany tábora. Nijak víc se to však neprojevovalo. Když jsem s ním o tom mluvil, řekl, že občas něco cítí, ale není si jist, co to je. O tom, co mi řekl vlk, jsem se nezmínil. Bez ohledu na čaj z elfi kůry zůstával šašek velice vážný a apatický. Zdálo se, že noční spánek mu nepřináší oddych, ze snu pořád sténal a mumlal. Připomínal mi člověka, který se zotavuje z dlouhé nemoci. Všechno po trochách shromažďoval síly. Mluvil málo, i jeho trpké veselí vyprchalo. Byla to pro mne jen další starost navíc.

Je to člověk!

Zápach mrtvol v Nighteyesových nozdrách byl opravdu silný. Málem jsem se pozvracel. "Verity," šeptl jsem si pro

sebe v náhlé hrůze. Vyrazil jsem tryskem ve směru, kterým se vydal vlk. Šašek mě následoval o něco pomaleji, jakoby unášený větrem. Ženy za námi nechápavě hleděly.

Tělo bylo zaklíněno mezi dvěma mohutnými kusy kamene. Bylo schoulené, jako by zde ve smrti hledalo úkryt. Vlk pobíhal v kruzích neklidně kolem, srst naježenou. Zastavil jsem se kousek opodál a přetáhl si manžetu košile přes ruku. Pak jsem si jí zakryl nos a ústa. Trochu to pomáhalo, ale nic nemohlo ten zápach úplně potlačit. Přišel jsem blíž, připravuje se k tomu, co - jak jsem věděl — musím udělat. Když jsem byl u těla, natáhl jsem ruku dolů, popadl jeho skvostný plášť a vytáhl ho na světlo.

"Žádné mouchy," poznamenal skoro zasněně šašek.

Měl pravdu. Nebyly na něm žádné mouchy a žádné larvy. V rysech toho muže byla činná pouze tichá hniloba smrti. Byly tmavé, jako oráčova sněd', jenom o něco tmavší. Byly zkřiveny strachem, avšak já už věděl, že tohle není Verity. Přesto jsem na něj pár okamžiků zíral, než jsem ho poznal. "Carrod," pravil jsem potichu.

"Člen Regalovy koterie?" zeptal se šašek, jako by to mohl být ještě nějaký jiný Carrod.

Přikývl jsem. Když jsem k němu poklekl, stále jsem si držel manžetu na nose a ústech.

"Jak zemřel?" otázal se šašek. Zápach mu zřejmě nevadil, jenže já si netroufal mluvit, abych se nezačal dávit. Pokrčil jsem rameny. Kdybych chtěl odpovědět, musel bych se nadechnout. Převelice opatrně jsem se natáhl a zatahal ho za šaty. Tělo bylo ztuhlé a měknoucí zároveň. Těžko se ohledávalo, nicméně jsem na něm nenacházel žádné stopy násilí. Trochu jsem nabral vzduch a zadržel dech, načež jsem mu oběma rukama rozepjal opasek. Stáhl jsem ho z těla i s měšcem a nožem a rychle se dal na ústup. Kettricken, Kettle a Starling nás objevily, zrovna když jsem se pokoušel otevřít měšec. Nevěděl jsem vůbec, co se chystám najít, ale byl jsem jaksi zklamán. Hrstka mincí, pazourek a malý brousek, to bylo vše, co u sebe měl. Pohodil jsem to na zem a otřel si ruku o kalhoty. Ulpěl na ní zápach smrti.

"Byl to Carrod," sdělil šašek ostatním. "Musel se sem dostat s pomocí pilíře."

"Co ho zabilo?" chtěla vědět Kettle.

Střetl jsem se s jejím pohledem. "To nevím. Věřím, že to bylo Umění. Ale ať už to bylo cokoli, snažil se před tím ukrýt. Mezi těmi kameny. Pojďme radši z dosahu toho zápachu," navrhl jsem. Vrátili jsme se zpátky k pilíři. Šel jsem s Nighteyesem poslední o něco pomaleji. Byl jsem zmaten. Uvědomil jsem si, že vynakládám všechno, co jenom mohu, na to, abych udržel své mentální zdi. Když jsem viděl mrtvého Carroda - šokovalo mne to. O jednoho člena koterie méně, řekl jsem si. Byl však tady, přímo tady v lomu, když zemřel. Pokud ho zabil Uměním Verity, pak to snad znamenalo, že tu byl i on. Napadlo mě, zda někde v lomu nenarazíme i na Burla a Willa, zda sem i oni nezavítali, aby zaútočili na Verityho. Ještě mrazivější však bylo moje podezření, že je spíš pravděpodobnější, že objevíme tělo Verityho. Ale o těchto svých myšlenkách jsem Kettricken nic neřekl.

Myslím, že vlk a já jsme to ucítili současně. "Tam vzadu je něco živého," řekl jsem tiše. "Hlouběji v lomu."

"Co je to?" zeptal se mě šašek.

"To nevím." Projel mnou mrazivý záchvěv. Můj vjem toho, co tam bylo, získaný Moudrostí, slábl a těkal. Čím více jsem se snažil pocítit, co to je, tím víc mi to unikalo.

"Verity?" zeptala se Kettricken. Zasáhlo mě u srdce, když jsem viděl, jak naděje v jejích očích opět ožila.

"Ne," řekl jsem mírně. "To si nemyslím. Nevypadá to na člověka. Nic takového jsem doposud nikdy necítil." Odmlčel jsem se a dodal: "Myslím, že byste měli všichni zůstat tady, zatímco já s vlkem se půjdeme podívat, co to je."

"Ne." Řekla to Kettle, nikoliv Kettricken, ale když jsem se ohlédl po královně, viděl jsem její naprostý souhlas.

"Pokud něco, tak budu mít tebe a šaška za zády, zatímco my budeme pátrat," sdělila mi přísně. "To vy dva tu riskujete. Pokud byl Carrod tady, Burl a Will mohou být támhle."

Nakonec se rozhodlo, že půjdeme všichni, ale velice opatrně. Rozestoupili jsme se do věžře a vydali se kupředu po dně lomu. Nedokázal jsem jim konkrétně říci, kde jsem to stvoření vycítil, a tak jsme byli všichni napjatí k prasknutí. Lom připomínal podlahu v jeslích, kde jakési obří děti zanechaly poházené svoje kostky a hračky. Prošli jsme okolo jednoho otesaného kamenného bloku. Ničím to nepřipomínalo jemnou sochařskou práci, které jsme byli svědky v Kamenné zahradě. Bylo to velice nešikovné a hrubé, a též jaksi obscénní. Připomnělo mně to zárodek potraceného hříběte. Odpuzovalo mě to a já co nejrychleji proklouzl kolem výtvoru do další výhodné pozice.

Ostatní si počínali podobně, pohybující se ze zákrytu do zákrytu, přičemž jsme se všichni snažili, abychom měli vždy alespoň jednoho člena skupiny v dohledu. Myslel jsem si, že neuvidím nic rušivějšího než hrubou kamenickou práci, jenomže další výtvor, který jsme míjeli, mi vyrazil dech. Někdo tu vytesal, v srdce drásající detailnosti, zabředlého draka. Křídla toho stvoření byla napůl rozepjatá a jeho oči pod napůl přivřenými víčky byly obráceny v sloup bolesti. Jezdkyně v lidské podobě, jakási mladá žena, mu seděla obkročmo na hřbetě. Svírala jeho ladně zakřivený krk a opírala se o něho obličejem. Její tvář, to byla maska plná agónie, ústa

agónie, ústa měla otevřená a rysy napjaté, svaly na krku jí vyvstávaly jako provazy. Dívka i drak byli zhotoveni v detailních barvách a tvarech. Mohl jsem vidět dívčiny řasy, jednotlivé vlasy na její zlaté hlavě, jemné zelené šupiny okolo dračích očí, dokonce i kapky slin, jež ulpívaly na drakových zkroucených rtech. Avšak v místě, kde se nacházely mocné dračí nohy, byl pouze kalný černý kámen, jako by ti dva přistáli v dehtové jámě a nebyli schopni vyváznout.

Byla to jen socha, leč srdcervoucí. Viděl jsem Kettle, jak od toho odvrací tvář a jak jí do očí vystupují slzy. Nighteyese a mne však víc zneklidňoval onen svíjivý pocit, který jsme z toho Moudrostí zachytili. Byl slabší než to, co jsme vnímali ze soch v tamté zahradě, ale o to svíravější. Jakoby poslední smrtelný zápas lapeného tvora. Obdivoval jsem se tomu, jaký talent dokázal vtisknout tak živoucí detaily do kamenné sochy. Ale i když jsem oceňoval umělecké provedení, nebyl jsem si jist, zda to obecně schvaluji. Ovšem to platilo o hodně věcech, které tato prastará rasa nadaná Uměním stvořila. Když jsem se protahoval okolo sochy, napadlo mě, zda jsme s vlkem v zahradě necítili právě tohle. Naskočila mi husí kůže, když jsem uviděl, jak se šašek otočil a zíral na to zezadu, čelo zachmuřené hlubokým znepokojením. Bylo jasné, že to cítí, ačkoli ne tak dobře. Snad právě tohle jsme cítili, Nighteyesi. Snad

tady v tom lomu není žádné živé stvoření, pouze tento pomník vleklé smrti.

Ne. Já něco cítím.

Roztáhl jsem chřípí a tiše si odfrkl, abych ho vyčistil, načež jsem zhluboka, pomalu nasál vzduch. Neměl jsem tak vytříbený čich jako Nighteyes, ale vlkovo vjemy znásobily mé vlastní. Ucítil jsem pot a nejasnou příchut' krve. Obojí bylo čerstvé. Vtom se vlk přitiskl ke mně a jako jeden jsme se plížili okolo hrany kamene o velikosti dvou chýší.

Nakoukl jsem za roh, pak jsem opatrně popolezl kupředu. Nighteyes proklouzl okolo mne. Viděl jsem šaška, jak obchází kámen z druhé strany, a cítil jsem ostatní, jak se blíží též. Nikdo nemluvil.

Byl tam další drak. Tenhle byl velký jako loď. Byl celý z černého kamene a ležel natažený v spánku na kamenném bloku, z něhož vystupoval. Země okolo kvádrů byla posetá kamennými úlomky, odštěpky a drti. I na tu dálku mě to ohromilo. Přestože spal, každický rys onoho tvora vypovídal o síle a vznešenosti. Křídla složená podél těla byla jako svinuté plachty, zatímco oblouk jeho mocného krku mi přivedl na mysl válečného oře. Nějakou dobu jsem na to hleděl, než jsem spatřil malou šedou postavu, jež ležela natažená podél něj. Zíral jsem na ni a snažil se zjistit, jestli onen mihotavý život, který jsem vnímal, pocházel z ní nebo z kamenného draka.

Popadané kamenné odštěpky tvořily bezmála rampu vystupující na kvádr, z něhož vystupoval drak.

Myslel jsem, že postava sebou trhne při mých křupavých krocích, ale nehýbala se. Ani jsem neregistroval nepatrné pohyby, že by dýchala. Ostatní se drželi zpátky a jen sledovali můj výstup na kvádr.

Doprovázel mě pouze Nighteyes a tomu se přitom ježily chlupy na hřbetě. Byl jsem už na dosah ruky od oné postavy, když tu se s trhnutím zvedla, čelíc mi tváří v tvář.

Byl starý a vyzáblý, šedivý ve vlasech i vousech. Jeho rozedrané svršky byly šedé od prachu z lomu a šedivá šmouha se mu táhla i přes jednu tvář. Kolena, která mu čouhala z kalhot, byla strupovitá a zkrvavená od klečení na ostrém kameni. Chodidla měl zamotaná v hadrech. V ruce v šedé kovové rukavici svíral notně poškrábaný meč, ale nepozvedl ho k boji. Cítil jsem, kolik ho stojí síl, aby tu čepel vůbec udržel. Jakýsi instinkt mě přiměl, abych nadzvedl ruce od těla a ukázal mu, že nemám zbraň. Chvilí na mne tupě hleděl, pak pomalu zvedl oči k mé tváři. Chvilí jsme civěli jeden na druhého. Jeho zírající, takřka slepé oči mi připomněly harfenistu Joshe. Pak se mu ve vousech otevřela dokořán ústa a odhalila překvapivě bílé zuby. "Fitzi?" pravil váhavě.

Poznal jsem jeho hlas, i navzdory zchátralosti. Musel to být Verity. Ale vše ve mně křičelo hrůzou, že se z něj mohlo stát tohle, taková lidská troska. Za sebou jsem zaslechl hbité křupavé kroky a otočil se právě včas, abych viděl Kettricken, jak běží vzhůru po rampě z drolicího se kamene. Ve tváři se jí svářily naděje a děs, ale přesto zvolala: "Verity!" a v tom slově byla pouze láska. S rukama roztaženými vyrazila k němu a já ji jen taktak dokázal zachytit, když se hnala kolem.

"Ne!" křikl jsem na ni nahlas. "Ne, nedotýkej se ho!"

"Verity!" vykřikla znovu, načež se mému stisku vzepřela a vykřikla: "Pusť mě, pusť mě za ním." Jedině mé sevření ji drželo zpátky.

"Ne," řekl jsem tiše. A jak to občas bývá, můj tichý povel ji odzbrojil, přestala se vzpírat. Tázavě na mě pohlédla.

"Jeho ruce a paže jsou potaženy magickou vrstvou. Nevím, co by se vám stalo, kdyby se vás dotkl."

Otočila hlavu v mém drsném objetí a pohlédla na svého manžela. Stál a sledoval nás, ve tváři měl laskavý, poněkud zmatený úsměv. Naklopil hlavu na bok, jako by nad námi rozvažoval, pak se opatrně shýbl a položil svůj meč. A tehdy Kettricken spatřila to, co jsem já zahlédl předtím. Předloktí a prsty mu pokrýval průkazný stříbrný třpyt. Verity neměl žádné železné rukavice, maso na jeho předloktí a rukou bylo napuštěno syrovou silou. Šmouha na jeho tváři, to nebyl prach, ale magická skvrna v místě, kde se dotkl obličej-

Slyšel jsem, jak k nám přicházejí ostatní, vnímaje jejich pomalé křupavé kroky na kameni. Nemusel jsem se otáčet, cítil jsem, jak zírají. Nakonec šašek tiše pravil: "Verity, můj principi, tak jsme tady."

Uslyšel jsem zvuk mezi vzlykem a zajíknutím. - Otočil jsem hlavu a uviděl Kettle, jak se pomalu sesouvá k zemi, klesající jako proražená loď. Jak se svázela na kolena, jednu ruku měla přitisknutou k hrudi a druhou na ústech. Oči měla vytřeštěné, zatímco civěla na Verityho ruce. Starling byla vmžiku u ní. Cítil jsem, jak se ode mě Kettricken v mém objetí chladně odstrčila. Pohlédl jsem do její sklíčené tváře, pak

jsem ji pustil. Krůček po krůčku šla pomalu k Veritymu a on se díval, jak přichází. Jeho tvář nebyla netečná, ale ani nejevila žádné známky konkrétního rozpomenutí. Na délku paže od něj se Kettricken zastavila. Všichni byli zticha. Nějakou dobu na něj hleděla, načež zvolna zavrtěla hlavou, jakoby v odpověď na otázku, kterou vznesla vzápětí: "Můj pane manželi, nepoznáváte mě?"

"Manžel," řekl malátně. Čelo se mu ještě více zvrásnilo, vypadal jako muž, jenž se rozpomíná na něco, co dříve znal z paměti. "Princezna Kettricken z Horského království. Byla mi dána za ženu. Jen taková útlá dívenka, divoká horská kočička, žlutovláska. To bylo vše, jak jsem si ji vybavoval, než mi ji přivedli."

Jeho tvář se trochu vyjasnila mdlým úsměvem. "Té noci jsem rozvázal zlaté vlasy jako dravý vodopád, jemnější než hedvábí. Tak jemné, že jsem se jich ani neodvažoval dotknout, aby se mi nezašmodrchaly v mých mozolnatých rukou."

Kettricken zvedla ruce ke svým vlasům. Když se k ní donesla zpráva o Verityho smrti, ostříhala si je, až jí na hlavě zůstal jenom kratičký porost. Nyní jí sahaly skoro po ramena, ale jejich hedvábná jemnost byla ta tam, jak jí zhrubly vlivem slunce, deště a prachu cesty. Přesto si je uvolnila z tlustého copu, který je svazoval, a zatřepala rozkošně hlavou, až se jí rozprostřely okolo tváře. "Můj pane," řekla tiše.

Pohlédla ze mě na Verityho. "Nemohu se vás dotknout?" zaprosila.

"Och —" Zdálo se, že o její žádosti uvažuje. Sklopil zrak ke svým předloktím a rukám, ohýbaje přitom svoje stříbřité prsty. "Och, myslím, že ne, obávám se. Ne. Ne, to raději ne." Mluvil lítostivě, ale já vycítil, že je to pouze proto, že musí její žádost odmítnout, ne že by litoval toho, že se jí sám nemůže dotknout. Kettricken se rozechvěle nadechla. "Můj pane," spustila, ale pak se jí zlomil hlas. "Verity, já přišla o naše dítě. Náš syn zemřel."

Až do té doby jsem nechápal, jaké to pro ni bylo břímě, když pátrala po svém manželovi s vědomím, že mu musí sdělit tuhle zprávu. Sklopila svoji hrdou hlavu, jako by očekávala jeho hněv. Dostalo se jí však ještě něčeho horšího.

"Och," vzdychl. A dodal: "My jsme měli syna? Nevzpomínám si..."

Myslím, že právě tohle ji zlomilo, totiž zjištění, že její otřesné zprávy ho nerozhněvaly ani nezarmoutily, ale pouze zmátly. Musela se cítit podvedená. Její zoufalý útěk z hradu Buckkeep a všechny ty strasti, které snášela, aby uchránila své nenarozené dítě, dlouhé měsíce samoty v těhotenství, jež vyústily v srdcervoucí porod mrtvého dítěte, a její hrůza z toho, že bude muset říci svému pánovi, jak ho zklamala: to byla její realita po celý uplynulý rok. A nyní stála před svým manželem a králem a on se na ni tápavě rozpomínal a ke smrti dítěte se vyjádřil pouze slůvkem: "Och." Styděl jsem se za toho roztřeseného starce, který zíral na královnu a tak znaveně se usmíval.

Kettricken nevykřikla ani nepropukla v pláč. Jen se otočila a pomalu odkráčela pryč. Cítil jsem, že ji ta chůze stojí velké sebezpřemáhání, a zároveň jsem vnímal její obrovský hněv. Starling, skrčená u Kettle, ke královně zhlédla, když ji mījela. Už se chtěla zvednout a jít za ní, ale Kettricken učinila nepatrný zamítavý pohyb rukou. Sama sestoupila z velkého kamenného podstavce a odkráčela pryč.

Mám jít s ní?

Prosím. Ale neobtěžuj ji.

Nejsem hlupák.

Nighteyes mě opustil, aby pokradmu sledoval Kettricken. Navzdory svému upozornění jsem věděl, že běžel rovnou za ní, přiblížil se k ní zezadu a přitiskl jí svoji velkou hlavu k noze. Kettricken znenadání poklekla a objala ho, zabořila mu tvář do kožichu a slzy se jí vyřinuly do jeho hrubé srsti. Nighteyes se otočil a olízl jí ruku. Běž pryč, napomenul mě a já od něj své vědomí stáhl. Zamžikal jsem a uvědomil si, že jsem po celou tu dobu zíral na Verityho. Jeho oči se střetly s mýma.

Odkašlal si. "FitzChivalry," pravil a nadechl se, aby mohl mluvit. Potom napůl vydechl. "Jsem tak unavený," řekl žalostně. "A stále je tady ještě tolik práce." Pokynul směrem k drakovi za sebou.

Zamyšleně se sesul k zemi a usedl vedle sochy. "Tolik jsem se snažil," pronesl k nikomu konkrétnímu. Šašek se vzpamatoval dříve než já. "Můj pane princí Verity," spustil, a pak se odmlčel. "Můj králi. To jsem já, šašek. Mohu vám být k službám?"

Verity zvedl zrak k tomu štíhlému bledému muži, jenž stál před ním. "Bylo by mi ctí," pravil po chvíli. Hlava na krku se mu zakymácela. "Přijmout věrnost a služby někoho, kdo tak dobře sloužil mému otci a mé královně." Na okamžik jsem v něm zahlédl cosi ze starého dobrého Verityho. Ale pak ta jistota z

jeho tváře opět vyprchala.

Šašek pokročil kupředu a znenadání poklekl vedle něho. Poklepal Verityho po rameni, až se z něj mírně zaprášilo. "Postarám se o vás," řekl. "Stejně jako o vašeho otce." Najednou vstal a otočil se ke mně.

"Jdu nasbírat dříví na podpal a najít čistou vodu," řekl. Stočil zrak ze mě k ženám. "Je Kettle v pořádku?" zeptal se Starling.

"Málem omdlela," spustila Starling. Avšak Kettle ji ostře přerušila: "Byla jsem šokována až do morku kostí, šašku. A se vstáváním hned tak nespěchám. Ale Starling je volná a může jít udělat, co je třeba."

"Ach. Dobře." Zdálo se, že šašek zcela převzal kontrolu nad situací. Mluvil, jako by pořádal čajový dýchánek. "Takže, kdybyste byla tak laskavá, slečno Starling, dohlédla byste na vztyčení stanu? Anebo dvou stanů, je-li možné něco takového zařídít. Zjistěte, kolik nám zbývá potravin, a vymyslete nějaký pokrm. Vydatný pokrm, protože si myslím, že ho všichni potřebujeme. Já se zakrátko vrátím s dřevem a vodou. A něčím zeleným, budu-li mít to štěstí." Střelil po mně bystrým pohledem. "Postarej se o krále," pravil hlubokým hlasem. Pak odkráčel pryč. Starling zůstala civět s ústy dokořán. Pak vstala a šla se poohlédnout po zatoulaných jepech. Kettle šla o něco pomaleji za ní.

A tak jsem, po tak dlouhé době a cestě, zůstal stát o samotě před svým králem. "Pojď za mnou," řekl mi kdysi a já šel. Zažil jsem okamžik míru, když jsem si uvědomil, že ten dotěrný hlas konečně utichl. "Nuže, tak jsem tady, můj králi," pravil jsem tiše, k sobě jakož i k němu.

Verity neodpověděl. Otočil se zády ke mně a jal se přičinlivě rýpat do sochy mečem. Přitom klečel a držel meč za jilec a za čepel, zatímco špičkou ryl do kamene podél okraje drakovy přední nohy. Popošel jsem blíž a zadíval se, jak škrábe do černého kamene podstavce. Tvář měl tak soustředěnou a pohyby tak precizní, že jsem nevěděl, jak si to mám vysvětlit. "Verity, co to děláš?" zeptal jsem se tiše.

Ani ke mně nevzhlédl. "Vytesávám draka," odpověděl mi krátce.

O několik hodin později se stále lopotil na tom samém úkolu. Při tom monotónním škrábání čepele o kámen jsem rozčileně zatínal zuby a všechny nervy v těle mi trnuly napětím. Zůstal jsem na podstavci spolu s ním. Starling se šaškem mezitím postavili náš stan a druhý, o něco menší, jenž byl slátaný z nyní přebytných zimních pokrývek. Oheň již hořel. Nad bublajícím hrncem trůnila Kettle. Šašek třídil byliny a kořeny, které mezitím nasbíral, zatímco Starling chystala ve stanech lůžka. Kettricken se k nám nakrátko připojila, ale jenom proto, aby si ze zavazadel na jepech vzala luk a toulec. Prohlásila, že jde na lov s Nighteyesem. Ten mi věnoval jeden jiskřivý pohled ze svých temných očí a já raději mlčel.

Nevěděl jsem o moc víc než v první chvíli, kdy jsme Verityho objevili. Zdi jeho Umění byly dost vysoké a semknuté. Nevnímal jsem z něho skoro žádný náznak Umění. To, co jsem objevil, když jsem zapátral jeho směrem, bylo ještě více znepokojující. Zachytil jsem mihotavý vjem Moudrosti, kterou jsem z něj cítil, ale nemohl jsem to pochopit. Jako by jeho život a vědomí střídavě kolísaly mezi jeho tělem a mohutnou sochou draka. Vzpomněl jsem si, kdy jsem naposled na něco takového narazil. Bylo to mezi tím mužem s Moudrostí a jeho medvědicí. Sdíleli spolu tentýž proud života. Měl jsem podezření, že kdyby někdo zapátral k vlkovi a ke mně, našel by tentýž vzor. Naše mysli byly už tak dlouho prolnuté, že v jistých ohledech jsme byli jeden tvor. To mi však nevysvětlovalo, jak se Verity mohl svázat se sochou ani proč do ní tak vytrvale ryl svým mečem. Nejradši bych meč popadl a vyrval mu ho z rukou, ale držel jsem se zpátky. Vlastně tím byl tak zjevně posedlý, že jsem se skoro bál, abych ho nevyrušil. Předtím jsem se snažil dávat mu otázky. Když jsem se zeptal, co se stalo s těmi, kteří odjeli s ním, pomalu potřásl hlavou: "Sužovali nás, jako když hejno vran stíhá orla. Když se přiblížili, skuhrali a klovali, a když jsme se otočili, abychom na ně zaútočili, dali se na útěk."

"Vrány?" zeptal jsem se nepřítomně.

Potřásl hlavou nad mou hloupostí. "Najatí vojáci. Stříleli po nás ze zákrytu. Občas na nás vytáhli v noci. A někteří z mých mužů byli ošáleni Uměním koterie. Nemohl jsem chránit mysli těch, kdo byli citliví. Vysílali na ně noční můry, aby je soužily, a též mylná podezření ohledně kamarádů. A tak jsem jim nařídil, aby se vrátili, vtiskl jsem jim do mysli příkaz Uměním, abych je uchránil před sebou navzájem." Byla to prakticky jediná otázka, na niž popravdě odpověděl. Z ostatních, na něž jsem se ptal, se rozhodl odpovědět jen na některé, přičemž odpovědi, které mi dal, byly buď nemístné, nebo vyhýbavé. A tak jsem to vzdal. Místo toho jsem se přistihl, jak mu sám podávám hlášení. Bylo to dlouhé vyprávění, protože jsem začal dnem, kdy jsem ho viděl odjíždět. Věděl jsem, že hodně z toho, co jsem mu říkal, už

stejně ví, ale přesto jsem to zopakoval. Pokud jeho mysl blouznila, čehož jsem se bál, mohlo by ho to ukotvit, aby si osvěžil paměť. A pokud mysl mého krále byla bystrá jako vždy, pod nánosem toho žalostného vystupování, pak mu nemohlo ublížit, když jsem všechny události umístil do perspektivy a správného pořadí. Nenapadal mě žádný jiný způsob, jak bych se k němu dostal.

Začal jsem s tím myslím proto, abych se ho pokusil přivést k uvědomění toho, čím vším jsme prošli, než jsme dorazili sem. Rovněž jsem měl v úmyslu probudit v něm zájem o to, co se děje v jeho království, zatímco on si tu otálí u svého draka. Snad jsem doufal, že v něm opět probudím nějaký smysl pro zodpovědnost vůči svému lidu. Když jsem mluvil, působil nevzrušeným dojmem, avšak občas vážně kývl, jako bych mu tím potvrdil nějaké jeho tajné obavy. A po celou tu dobu špička jeho meče ryla do černého kamene, škrk, škrk, škrk.

Už se schylovalo k naprosté tmě, když jsem za sebou zaslechl Kettleiny šoupavé kroky. Přestal jsem ve výčtu svých dobrodružství v ruinách města a otočil se k ní. "Přinesla jsem vám oběma trochu horkého čaje," prohlásila.

"Děkuji," řekl jsem a vzal si od ní hrnek, ale Verity pouze vzhlédl od svého nekonečného škrábání.

Kettle nějakou dobu stála a nabízela Veritymu šálek. Když posléze promluvila, nebylo to proto, aby mu připomněla jeho čaj. "Co to děláte?" zeptala se mírným hlasem.

Škrábání náhle ustalo. Otočil se a zíral na ni, pak pohlédl na mě, aby se přesvědčil, jestli i já jsem slyšel její směšnou otázku. Tázavý výraz, který jsem si nasadil, ho zřejmě udivil. Odkášlal si. "Vytesávám draka."

"Čepelí meče?" zeptala se. V jejím tónu byla zvědavost, nic víc.

"Pouze hrubší části," odpověděl. "Na jemnější práci používám nůž. A pak, na ty nejjemnější úpravy, své prsty a nehty." Pomalu otočil hlavu a přeměřil si obrovitou sochu. "Rád bych řekl, že už je to skoro hotové," pravil zajímavě. "Jenže jak to mohu říci, když je tu ještě tolik práce? Tolik, tolik práce... a bojím se, že to všechno bude příliš pozdě. Pokud už teď není příliš pozdě."

"Příliš pozdě na co?" zeptal jsem se ho stejně mírným hlasem jako Kettle.

"No přece... příliš pozdě zachránit lid Šesti vévodství." Zahleděl se na mě, jako bych byl prost'áček.

"Proč bych to jinak dělal? Proč bych jinak opouštěl svou zemi a svoji královnu, než abych šel sem?"

Snažil jsem se pochopit, co mi to říká, ale z úst mi vyskočila jedna otázka za všechny: "Vy věříte, že jste toho draka celého vytesal?"

Verity se zamyslel. "Ne. Samozřejmě že ne." Jenže sotva jsem pocítil úlevu nad tím, že není dočista šílený, dodal: "Ještě to není hotové." Znovu si přeměřil svého draka zálibně hrdým pohledem, jaký si dříve vyhrazoval pro svoje nejlepší mapy. "Ale i tohle mi zabralo hodně času. Hodně moc času."

"Nechtěl byste si vypít svůj čaj, dokud je horký, Sire?" zeptala se Kettle a opět mu nabídla šálek.

Verity na něho pohlédl jako na úplně neznámý předmět. Pak si ho od ní vážně vzal. "Čaj. Už jsem skoro zapomněl, jak chutná čaj. Žádná elfí kůra, že ne? Milostivý Edo, jak já ten hořký lektvar nenáviděl!"

Kettle sebou málem trhla, když uslyšela slova o elfí kůře. "Ne, Sire, žádná elfí kůra, to vám slibuji. Je to uvařeno z bylin u cesty, obávám se. Většinou kopřivy, a trocha máty."

"Kopřivový čaj. Matka nám dávala kopřivový čaj jako jarní tonikum." Usmál se pro sebe. "Dám to do svého draka. Mámin kopřivový čaj." Usrkl si a pak se zatvářil překvapeně. "Je to teplé... už je to tak dlouho, co jsem naposled jedl něco teplého."

"Jakpak dlouho?" zeptala se hovorně Kettle.

"Už hodně dlouho," řekl Verity. Opět si usrkl čaje. "Tam v potoce, vně lomu, jsou ryby. Je však už tak dost těžké udělat si čas na jejich chytání, o vaření nemluvě. Vlastně, já zapomínám. Dal jsem do draka tolik věcí... tohle snad byla jedna z nich."

"A jak dlouho už jste nespál?" naléhala Kettle.

"Nemohu současně pracovat a spát," zdůraznil. "A tu práci je třeba dokončit."

"A ta práce bude hotová," slíbila mu. "Ale dnes večer si uděláte přestávku, jenom na chvíli, abyste se najedl a napil. A pak vyspal. Vidíte? Koukněte se támhle. Starling vám postavila stan a uvnitř bude čekat teplé, měkké lůžko. A ještě teplejší voda, abyste se mohl umýt. A čisté prádlo, v mezích našich možností."

Sklopil zrak ke svým stříbrným rukám. "Já nevím, jestli se mohu umývat," svěřil se jí.

"Pak vám FitzChivalry s šaškem pomohou," slíbila mu bezstarostně.

"Děkuji, moc vám děkuji. To by bylo velice dobré. Ale..." Jeho oči se na chvíli zahleděly někam do dálky. "Kettricken. Nebyla tu, jen před chvílí? Nebo se mi o ní zdálo? To nejsilnější, tolik toho pocházelo od ní, a tak jsem to vložil do draka. Myslím, že právě to mi dosud chybělo nejvíc, z toho všeho, co jsem tam dal." Odmlčel se a potom dodal: "Alespoň v těch chvílích, kdy se dokážu rozpomenout na to, co mi chybí."

"Kettricken je tady," ujistil jsem ho. "Odešla na lov, ale brzy se vrátí. Nechtěl byste být umytý a čistě oděný, až se vrátí?" V duchu jsem se rozhodl odpovídat na ty části rozhovoru, jež dávaly smysl, a nerozčilovat ho dotazy na ty ostatní části.

"Ta na takové věci nehledí," řekl mi a hlasem se mu mihl stín hrdosti. "Přesto by to bylo pěkné... ale tady je ještě tolik práce."

"Už je ale moc velká tma na to, abyste ještě dneska pracoval. Počkejte do zítřka. Dokončí se to," ujistila ho Kettle. "Pomohu vám."

Verity pomalu zavrtěl hlavou. Znovu usrkl čaje. I tak slabý nápoj ho zdá se posiloval. "Ne," pravil potichu. "Obávám se, že to nemůžete. Musím to udělat jenom já sám, rozumíte."

"Uvidíte zítra. Myslím, že budete-li zítra mít dost sil, pak snad bude možné, abych vám pomohla. Avšak do té doby si s tím nebudeme dělat starosti."

Vzdychl a podal jí zpátky prázdný hrnek. Ona ho místo toho prudce uchopila za paži a vytáhla ho na nohy. Na tak starou ženu byla překvapivě silná. Nesnažila se vzít mu ze sevření meč, ale nechala ho spadnout na zem. Shýbl jsem se, abych ho zvedl. Verity povolně následoval Kettle, jako by ho svým prostým úkonem uchopení za paži zbavila veškeré vůle. Když jsem se vydal za nimi, prohlížel jsem si čepel, jež kdysi bývala pýchou Hod. Přemýšlel jsem, co asi přinutilo Verityho, aby vzal takovou královskou zbraň a přeměnil ji na sochařský nástroj. Ostří byla zohýbána a zbrzděná rýhami od nesprávného zacházení, špička nebyla ostřejší než obyčejná lžíce. Meč v mnohém připomíná toho muže, přemítal jsem, zatímco jsem za nimi kráčet do tábora.

Když jsme došli k ohni, byl jsem takřka šokován tím, že Kettricken se mezitím vrátila. Seděla u ohně a nevzrušeně do něj hleděla. Nighteyes jí ležel skoro na nohou. Uši nastražil směrem ke mně, když jsem se přiblížil, ale neučinil pohyb, aby se od královny vzdálil.

Kettle zavedla Verityho přímo do provizorního stanu, který byl vztyčen konkrétně pro něj. Kývla na šaška a on beze slova vzal od ohně kouřící nádobu s vodou a šel za ní. Když jsem se odvážil rovněž vejít do malinkého stanu, šašek mě i s Kettle vyhodil. "Nebude to první král, o kterého se mám postarat," připomněl nám. "Svěřte mi ho do péče."

"Nedotýkej se jeho rukou ani předloktí!" varovala ho přísně Kettle. Šašek se tím zdál být trochu zaskočen, ale po nějaké chvíli pohodil hlavou na souhlas. Když jsem odcházel, právě rozvazoval notně zauzlený řemen, na který měl Verity zapnutý kabátec, a po celou tu dobu nesouvisle mluvil. Uslyšel jsem, jak Verity poznamenal: "Tolik jsem postrádal Charima. Nikdy jsem neměl dovolit, aby jel se mnou, jenže když on mi tak dlouho sloužil... Umíral pomalu, mnoho trpěl. To pro mě bylo těžké, dívat se, jak umírá. Ale i on skončil v tom drakovi. Bylo to nutné."

Připadal jsem si poněkud rozpačitě, když jsem se vrátil k ohni. Starling míchala v kotlíku dušené a vesele to bublalo. Do ohně okapával pořádný kus masa na rožni, takže plameny poskakovaly a syčely. Jeho vůně mi připomněla, jaký mám hlad, až mi zakručelo v břiše. Kettle stála zády k ohni a hleděla do tmy. Kettricken po mně střelila očima.

"Nuže," pravil jsem náhle. "Jaký byl lov?"

"Jak vidíš," odvětila tiše. Pokynula k hrnci, načež ledabyle pohodila rukou, aby mi ukázala zkrvavenou pilku na dřevo. Přišel jsem blíž, abych se pokochal. Nebylo to zrovna malé zvíře.

"Nebezpečné zvíře," poznamenal jsem ve snaze navodit ležerní tón, abych zastřel hrůzu, že královna zvládla takové zvíře sama.

"Právě takovou jsem potřebovala ulovit," pravila stále tichým hlasem. Chápal jsem ji až příliš dobře.

Byl to vynikající lov. Ještě nikdy jsem nepřišel k takovému množství masa takřka bez námahy, řekl mi Nighteyes. Bokem hlavy sejí otřel o nohu v návalu ryzí náklonnosti. Rozkošnický zasténal a celou vahou se o ni opřel.

"Vy ho zkazíte," varoval jsem ji žertem. "Říká mi, že si nikdy nepřišel k takovému množství masa takřka bez námahy"

"Je velmi inteligentní. Nahnal tu zvěř ke mně, přísahám. A má kuráž. Když ji můj první šíp nezasáhl, držel ji v odstupu, dokud jsem nepřiložila k těživě další." Mluvila, jako by v hlavě neměla nic jiného než tohle. Při jejích slovech jsem přikyvoval, neboť jsem byl rád, že se naše konverzace ubírá tímto směrem. Vtom se mě ale zeptala: "Co to s ním je?"

Věděl jsem, že nemluví o vlkovi. "Nejsem si jistý," řekl jsem mírně. "Zakusil velké strádání. Snad tolik, že to... oslabilo jeho mysl. A..."

"Ne," pravila ostře Kettle. "Tak to vůbec není. Ačkoliv vám garantuji, že je unavený. To by byl ostatně každý, kdyby sám udělal to, co zvládl on. Jenže -"

"Nemůžeš přece věřit, že celého draka vytesal sám!" přerušil jsem ji.

"Ale ano," odvětila stařena s jistotou. "Je to tak, jak ti říkal. Musí to udělat sám, a tak to taky doposud dělal." Pomalu potřásla hlavou. "Nikdy jsem něco takového neslyšela. I král Wisdom měl na pomoc svou koterii, nebo aspoň to, co z ní zbylo, když se dostal až sem."

"Nikdo by nedokázal vytesat sochu s pomocí meče," řekl jsem zatvrzele. To, co říkala, mi nedávalo smysl.

Místo odpovědi vstala a odkráčela rychle někam do tmy. Když se vrátila, upustila mi k nohám dva předměty. Jedním z nich bylo dláto, kdysi. Rukojeť mělo roztepanou do beztvaré hroudy a z čepele už prakticky nic nezbyvalo. Tím druhým byla prastará železná palice, jež měla poměrně novou násadu.

"Kolem se nacházejí roztroušeny další. Pravděpodobně je objevil v tom městě, nebo byly poházeny někde tady," poznamenala suše, ještě než jsem se stačil na něco zeptat.

Zíral jsem na ty potlučené nástroje a rozvažoval o všech těch měsících, co byl Verity pryč. Kvůli tomuhle? Aby vytesal kamenného draka?

"Já to nechápu," řekl jsem mátožně.

Kettle to řekla jasně, jako kdybych byl zaostalý: "Verity vytesával draka a ukládal do něj všechny své vzpomínky. To zčásti proto působí tak vágním dojmem. Ale je toho ještě víc. Věřím, že s pomocí Umění zabil Carroda a přitom utržil bolestné zranění." Smutně potřásla hlavou. "Dostat se tak blízko k cíli, a pak být poražen. Říkám si, jak lstivá ta Regalova koterie je. Neposlali proti němu jednoho z nich s vědomím, že pokud Verity Uměním zabije, mohl by sám sebe porazit?"

"Já si nemyslím, že by se někdo z té koterie dobrovolně obětoval."

Kettle se trpce usmála. "Neříkala jsem, že byl vyslán dobrovolně. Ani jsem neříkala, že by věděl o tom, co jeho druzi zamýšlejí. Je to jako ta hra s kameny, FitzChivalry. S každým kamenem se táhne tak, aby člověk získal co nejvyšší výhodu ve hře. Cílem je vyhrát, nikoli hromadit kameny."

5 Dívka na drakovi

V počátcích našeho odporu vůči rudým lodím, dříve než to vůbec někdo v Šesti vévodstvích začal nazývat válkou, si král Shrewd a princ Verity uvědomili, že úkol čelit jim je zdrcující. Žádný konkrétní člověk, ať už jakkoliv znalý Umění, by se jim nemohl sám postavit a zapudit je od našich břehů. Král Shrewd si předvolal Galena, tehdejšího mistra Umění, a nařídil mu, aby pro Verityho vytvořil koterii na podporu princových snah. Galen se tomu nápadu protivil, zvláště když zjistil, že jeden z těch, které musí vyučovat, je královský bastard. Mistr Umění prohlásil, že žádný ze studentů, kteří mu byli představeni, není hoden výcviku. Avšak král Shrewd trval na svém a řekl mu, ať z nich dostane to nejlepší, co zmůže. Když se Galen zdráhavě podvolil, vytvořil koterii, jež nesla jeho jméno.

Princi Veritymu brzy začalo být zřejmé, že koterie, ačkoli vnitřně soudržná, s ním vůbec nespolupracuje dobře. Mezitím Galen zemřel, nezanechav na Buckkeepu žádného nástupce na post mistra Umění. Verity ve svém zoufalství hledal ostatní, kteří byli vyškoleni v Umění, aby mu hned přišli

na pomoc. Ačkoli za mírových časů vlády krále Shrewda nebyly vytvořeny žádné koterie cvičeně v Umění, Verity usoudil, že by stále ještě mohli být naživu muži a ženy, kteří byli vycvičeni pro koterie předtím. Cožpak nebyla dlouhověkost členů koterii odjakživa legendární? Doufal, že se mu snad podaří nalézt někoho, kdo by mu mohl buď pomoci, anebo by svedl vyškolit v Umění další.

Avšak snahy prince Verityho v této oblasti nepřinesly žádné výsledky. Ty, které dokázal ze záznamů a

ústního podání identifikovat jako adepty Umění, byli buď mrtví, nebo tajemně zmizeli. A tak princ Verity zůstal na tuto svoji válku sám.

Než jsem stačil Kettle přinutit, aby mi objasnila své odpovědi, ozval se z Verityho stanu výkřik. Všichni jsme vyskočili, ale Kettle byla u vchodu do stanu první. Vynořil se šašek a pravou rukou si svíral levé zápěstí. Tvář měl zkřivenou bolestí či strachem, asi obojím. Kettle se k němu přitočila, aby se mu podívala na ruku, kterou si křečovitě svíral.

Znechuceně potřásla hlavou. "Já tě varovala! Poslechni, vytáhni ji z vody, to jí moc neprospěje. Nic jí teď neprospěje. Přestaň. Uvažuj o tom. To není skutečná bolest, je to jen pocit, jaký jsi nikdy předtím nezažil. Nadechni se. Uvolni se. Přijmi to. Přijmi to. Zhluboka dýchej, zhluboka dýchej."

A celou tu dobu, zatímco mluvila, tahala šaška za paži, až ruku zdráhavě vydělal z vody. Kettle okamžitě převrhla vědro nohou. Na rozlitou vodu pak nahnula chodidlem prach a štěrky, přičemž pořád držela šaška za paži. Natáhl jsem krk, abych přes ni viděl. První tři prsty na levé ruce měly nyní stříbrné konce. Šašek se na ně podíval a zachvěl se. Nikdy jsem ho neviděl tak nervózního.

Kettle rázně řekla: "Nejde to umýt. Nejde to utřít. Ted' už to máš, tak to tak ber. Ber to tak."

"Bolí to?" zeptal jsem se úzkostlivě.

"Na to se ho neptej!" obořila se na mě Kettle. "Ted' se ho neptej vůbec na nic. Dohlédni na krále, FitzChivalry, a šaška přenech mně."

V obavě o šaška jsem na krále málem zapomněl. Shýbl jsem se a vešel do stanu. Verity seděl na složených pokrývkách. Zrovna si chtěl zavázat jednu z mých košilí. Usoudil jsem, že Starling mezitím prohledala všechny rance, aby mu našla čisté oblečení. Ranilo mě, když jsem uviděl, že je tak vyzábělý, až mu padne jedna z mých košil.

"Dovolíte, můj králi," navrhl jsem.

Nejenže spustil ruce, ale schoval si je dokonce za záda. "Je šašek hodně poraněný?" zeptal se mě, zatímco jsem zápolil se zauzlenými tkanicemi. Mluvil skoro jako můj starý dobrý Verity.

"Jenom tři konečky prstů má stříbrné," řekl jsem. Uviděl jsem, že šašek tu vytáhl kartáč a řemínek.

Stoupl jsem si za Verityho a začal mu kartáčovat vlasy dozadu. Rychle si předělal ruce dopředu. Některé šediny v jeho vlasech byly zaprášeny prachem z lomu, ale ne všechny. Jeho cop válečníka byl nyní šedý, protkaný černými pruhy, a hrubý jako koňský ohon. Snažil jsem se uhladit mu vlasy dozadu. Když jsem zavázal řemínek, zeptal jsem se: "Jaké to je?"

"Tohle?" zeptal se, zvedl ruce a zacvičil prsty. "Och. Jako Umění. Jen ještě silnější, i na mých rukou a pažích."

Viděl jsem, že si myslí, že mi tím na otázku odpověděl. "Proč jste to udělal?"

"No, abych mohl pracovat s tím kamenem, rozumíš. Když mám v rukou takovou moc, kámen musí poslechnout Umění. Výjimečný kámen. Jako Svědecké kameny v Bucku, věděl jsi to? Ani ty nejsou zdaleka tak čisté jako to, co je tady. Samozřejmě ruce jsou mizerné nástroje na opracování kamene. Jakmile však odstraníš všechny přebytky a propracuješ se až tam, kde čeká drak, pak může být probuzen tvým dotekem. Přejíždím rukama po kameni a vyvolávám v něm draka. A vše, co není drakem, se roztříští na úlomky a střepy a odpadne to pryč. Velmi pomalu, samozřejmě. Trvalo to celý den, než jsem mu jen odhalil oči."

"Chápu," zamumlal jsem v rozpacích. Nevěděl jsem, zda je šílený nebo zda mu věřím.

Vstal a narovnal se, jak mu to jen stav dovoloval. "Hněvá se na mě Kettricken?" zeptal se náhle.

"Můj pane králi, není na mně, abych říkal..."

"Verity," přerušil mě znaveně. "Říkej mi Verity, a při dobrotivém Edovi, odpověz mi na otázku, Fitzi."

Jeho řeč mi tolik připomínala starého dobrého Verityho, že bych ho byl nejradši objal. Místo toho jsem řekl: "Já nevím, jestli se hněvá. Rozhodně ji to ranilo. Vážila dlouhou a strastiplnou cestu, aby tě našla, a jako břímě nesla strašné zprávy. A ty jako by ses o to nestaral."

"Starám se, když se nad tím zamyslím," pravil zcela vážně. "Když na to myslím, rmoutím se. Je ale tolik věcí, na něž musím myslet, a nemohu myslet na všechny naráz. Věděl jsem, že dítě zemřelo, Fitzi. Jak bych to mohl nevědět? Také jeho, a všechno, co jsem cítil, jsem vložil do toho draka."

Pomalu odkráčel a já za ním vyšel ze stanu. Venku se narovnal, ale jeho ramena zůstala svěšená. Z

Verityho teď byl starý muž, jaksi mnohem starší než Chade. Nechápal jsem to, ale věděl jsem, že je to pravda. Jak se blížil, Kettricken vzhlédla. Zahleděla se zpátky do ohně a potom takřka bezděčně vstala a obkročila spícího vlka. Kettle a Starling právě ovazovaly šaškovi prsty pruhu látky. Verity šel rovnou za Kettricken a zastavil se vedle ní. "Má královno," pravil vážně. "Kdybych mohl, objal bych tě. Jenže jsi viděla, že můj dotek..." Pokynul směrem k šaškovi a jeho slova postupně umlkla.

Viděl jsem výraz v její tváři, když říkala Veritymu o mrtvě narozeném dítěti. Čekal jsem, že se od něj odvrátí, že ho raní tak, jako ranil on ji. Ale Kettricken měla větší srdce. "Och, můj manželi," řekla a hlas se jí při těch slovech zlomil. Verity doširoka roztáhl své stříbrné paže a ona přistoupila k němu a objala ho. Sklopil svou šedivou hlavu k jejím hrubým zlatým vlasům, avšak nemohl se jí dotknout rukou. Odvrátil od ní svou postříbřenou tvář. Hlas měl chraplavý a zlomený, když se jí zeptal: "Dala jsi mu jméno? Našemu synovi?"

"Pojmenovala jsem ho v souladu se zvyky naší země." Nadechla se. To slovo bylo tak tiché, že jsem ho sotva slyšel. "Sacrifice," vydechla. Pevně se k němu přitiskla a já viděl, jak se jeho útlá ramena křečovitě zachvěla vzlykem.

"Fitzi!" sykla na mě ostře Kettle. Otočil jsem se a zjistil, že se na mě mračí. "Nech je o samotě," zašeptala. "Dělej něco užitečného. Zanes šaškovi talíř s jídlem."

Uvědomil jsem si, že jsem na ně zíral. Nyní jsem se odvrátil, zahanben tím, jak jsem hloupě civěl, ale zároveň rád, že jsem je viděl v objetí, byť zarmoucené. Udělal jsem, jak mi nařídila Kettle, a zároveň si nabral jídlo i pro sebe. Zanesl jsem talíř šaškovi. Seděl a kolébal se, poraněnou ruku v klíně.

Když jsem usedl vedle něho, vzhlédl. "O nic jiného se to nedá odřít," postěžoval si. "Proč mi to ulpělo na prstech?"

"Já nevím."

"Poněvadž jsi živý," pravila stroze Kettle. Seděla naproti nám, jako bychom potřebovali dozor.

"Verity mi říkal, že může prsty tvarovat skálu díky tomu, že na nich má Umění," řekl jsem jí.

"Máš jazyk zavěšený uprostřed, takže ti na obou koncích plandá? Moc mluvíš!" pokárala mě.

"Možná bych tolik nemluvil, kdybys mluvila trochu víc ty," odpověděl jsem. "Kámen přece není živý."

Pohlédla na mne. "Tak ty to víš, že ano? Jaký má tedy smysl, abych mluvila, když ty už stejně všechno víš?" Vrhla se na jídlo, jako by jí nějak zvlášť ublížilo.

Připojila se k nám Starling. Sedla si vedle mě s talířem na kolenou a řekla: "Nechápu, co to má za stříbro na ruku. Co je to?"

Šašek se zahihňal nad talířem jako nezbedné dítě, zatímco Kettle se do ní zabodla pohledem. Mne už však její vytáčky začínaly unavovat. "Jaké to je?" zeptal jsem se šaška.

Sklopil zrak ke svým ovázaným prstům. "Nebolí to. Je to hodně citlivé. Mohu vnímat jednotlivá vlákna vetkaná v obvazech." Očima se zahleděl do dále. Usmíval se. "Mohu vidět toho muže, jenž je utkal, a poznat ženu, která je upředla. Ovce na horském úbočí, déšť skrápějící hustou vlnu a trávu, kterou spásaly... vlna je z trávy, Fitzi. Košile utkaná z trávy. Ne, je to něco víc. Půda, černá a úrodná a..."

"Přestaň s tím!" řekla drsně Kettle. A otočila se vztekla ke mně. "A ty se ho přestaň ptát, Fitzi. Pokud nechceš, aby se takto vydal příliš daleko a navždy se ztratil." Ostře do šaška rýpla. "Sněz jídlo na talíři."

"Jak to, že toho víš tolik o Umění?" zeptala se jí zčistajasna Starling.

"Ještě ty začínej!" zvolala rozčileně Kettle. "To už tu není žádné soukromí?"

"Mezi námi? Moc ne," odpověděl šašek, ale nedíval se na ni. Sledoval Kettricken, jež měla tváře stále opuchlé od pláče, kterak servíruje jídlo sobě a Veritymu. Její obnošený a potřísněný oděv, hrubé vlasy a rozpraskané ruce, a ten prostý, všední úkon, který vykonávala pro manžela, to vše by z ní navenek mělo činit ženu jako kteroukoli jinou. Já na ni však pohlédl a užírl jsem snad tu nejsilnější královnu, jakou kdy Buckkeep zažil.

Viděl jsem, jak sebou Verity mírně trhl, když si z její ruky bral obyčejný dřevěný talíř a lžici. Na chvílku zavřel oči, jak odolával nutkání poznat historii onoho nástroje. Zklidnil tvář a nabral si plnou pusou jídla. I přes celý tábor jsem ucítil, jak se v něm náhle probudil obyčejný hlad. Nebylo to jen teplé jídlo, které už tak dlouho neměl, byla to tuhá výživa jakéhokoliv druhu. Rozechvěle se nadechl a pustil se do jídla jako vyhládlý vlk.

Kettle ho upřeně pozorovala. Tváří se jí mihl soucitný výraz. "Kdepak. Pro každého z nás je tu jen velmi

mizivé soukromí," pravila smutně.

"Čím dříve ho dopravíme do Jhaampe, tím dříve se zotaví," řekla konejšivě Starling. "Měli bychom vyrazit už zítra, nemyslíte? Nebo mu dát pár dní na to, aby se najedl a odpočal si a nabral znovu síly?"

"Neměli bychom ho odvádět zpátky do Jhaampe," odpověděla Kettle a v jejím hlase zazníval pod povrchem smutek. "Začal tesat sochu draka. Nemůže toho nechat." Rozhlédla se zpříma po nás všech. "Jediná věc, kterou pro něj můžeme udělat, je zůstat tady a pomoci mu ji dokončit."

"Rudé lodě vypalují celé pobřeží Šesti vévodství, Farrow útočí na Horské království, a my bychom měli zůstat tady a pomáhat králi vytesávat draka?" zeptala se nevěřičně Starling.

"Ano. Pokud chceme zachránit Šest vévodství a Horské království, potom bychom měli dělat přesně to. A teď mne omluvte. Myslím, že bych měla dát vařit další jídlo. Náš král vypadá na to, že by se mu mohlo hodit."

Odložil jsem svůj prázdný talíř stranou. "Asi bychom to měli uvařit všechno. V tomhle počasí se maso brzy zkazí," řekl jsem nejapně.

Další hodinu jsem strávil porcováním vepře na kusy, které by se mohly sušit nad ohněm po celou noc. Nighteyes se probudil a začal mi pomáhat od odřezků, až měl břicho nafouklé. Kettricken a Verity seděli spolu a potichu se bavili. Snažil jsem se na ně nedívat, ale i tak jsem si uvědomoval, že jeho pohled často zabloudil od ní k podstavci, kde se nad námi krčil jeho drak. Jeho hluboký, bručivý hlas zněl váhavě a často umlkal, dokud ho Kettricken nepodnítila další otázkou.

Šašek se bavil tím, že se svými stříbrnými prsty dotýkal nejrůznějších věcí: misky, nože, látky své košile. Kettleiny zachmuřené pohledy opětoval dobrotivým úsměvem. "Jsem opatrný," řekl jí při jedné příležitosti.

"Ty nemáš ponětí, jak být opatrný," posteskla si. "Nepoznáš, že jsi ztratil cestu, dokud nebudeš ten tam." Se zabručení vstala od porcování masa a trvala na převázání jeho prstů. Poté spolu se Starling odešly, aby nasbíraly další dříví. Vlk se zaúpením vstal a vydal se za nimi.

Kettricken pomohla Veritymu do stanu. Po chvíli se znovu objevila a zašla do hlavního stanu. Vynořila se a nesla svoje lůžkoviny. Zachytila můj letný pohled a zahanbila mě tím, že se zpříma střetla s mým pohledem. "Vzala jsem si z tvého rance ty dlouhé rukavice, Fitzi," pravila klidně. Pak vešla za Veritym do menšího stanu. Šašek a já jsme se dívali všude možné, jen ne jeden na druhého.

Vrátil jsem se zpátky k porcování masa. Už mě to unavovalo. Pach vepře mi pojednou zaváněl spíše mrtvolou než čerstvým masem a já měl ruce až po lokty umouněné od lepkavé krve. Odřené manžety u košile jí byly nasáklé. Houževnatě jsem však pokračoval v započatém úkolu. Přišel šašek a skrčil se vedle mě.

"Když jsem prsty zavadil o Verityho paži, poznal jsem ho," pravil náhle. "Věděl jsem, že je to král hodný následování, stejně jako předtím jeho otec. Vím, co má v úmyslu," dodal hlubším hlasem. "Bylo toho příliš moc na to, abych to v první chvíli pochopil, ale od té doby sedím a přemýšlím. A shoduje se to s mým snem o Realderovi."

Projel mnou záchvěv, jenž neměl co dělat s okolním chladem. "Cože?" zeptal jsem se.

"Ti draci jsou Elderlingové," pravil tiše šašek. "Ale Verity je nedokázal probudit. A tak vytesává svého vlastního draka, a až bude hotov, on ho probudí a drak pak vyrazí, aby se utkal s rudými loděmi. Sám." Sám. To slovo mě zasáhlo jako blesk. Už zase se Verity hodlal utkat s rudými loděmi sám. Avšak bylo toho hodně, co jsem nepochopil docela. "To všichni ti Elderlingové byli draci?" zeptal jsem se. Vrátil jsem se v mysli zpátky ke všem těm fantastickým malbám a tapisériím s Elderlingy, jež jsem kdy viděl. Někteří vypadali jako draci, ale...

"Ne. Elderlingové jsou draci. Ta vytesaná stvoření v tamté zahradě. Tamto jsou Elderlingové. Král Wisdom je ve své době dokázal probudit, aby je vyburcoval a získal pro svou věc. Kvůli němu ožili. Ale nyní spí hlubokým spánkem, nebo jsou mrtví. Verity vydal hodně sil na to, aby se je pokusil probudit, a to všemi způsoby, které vymyslel. A když se mu to nepodařilo, rozhodl se, že si zhotoví vlastního Elderlinga, oživí ho a nasadí do boje proti rudým lodím."

Seděl jsem jako omráčený. Vzpomněl jsem si na ten puls života, který jsme s vlkem Moudrostí vnímali, když jsme se

ploužili mezi těmi kameny. S náhlým bolestným zatnutím jsem se rozpomněl na úzkost té dívky na soše

draka přímo v tomto lomu. Živoucí kámen, lapený a navždycky letu neschopný. Zachvěl jsem se. Byl to jiný typ žaláře.

"Jak se to dělá?"

Šašek potřásl hlavou. "To nevím. Nemyslím si, že to sám Verity ví. Směřuje k tomu, klopýtá, slepý a tápající. Tvaruje kámen a vtiskuje mu svoje vzpomínky. A až to dokončí, ožije to. Tuším."

"Slyšíš sám sebe, co říkáš?" zeptal jsem se ho. "Kámen má povstat a bránit Šest vévodství před rudými loděmi. A co Regalova vojska a pohraniční šarvátky s Horským královstvím? Zažene tenhle 'drak' i je?" Pomalu ve mně sílil hněv. "Kvůli tomuhle jsme vážili takovou cestu? Kvůli pohádce, které by podle mne neuvěřilo ani dítě?"

Šašek vypadal mírně dotčeně. "Věř si tomu nebo ne, jak je libo. Já jen vím, že Verity tomu věří. A pokud se příliš nemýlím, Kettle tomu věří rovněž. Proč by jinak trvala na tom, že musíme zůstat tady a pomoci Veritymu dokončit draka?"

Chvilí jsem nad tím dumal. Pak jsem se ho zeptal: "Tobě se zdálo o Realderově drakovi. Co si z toho vybavuješ?"

Jenom bezmocně pokrčil rameny. "Většinou pocity. Byl jsem veselý a bujarý, protože jsem nejen představoval Realderova draka, ale on se chystal, že mne nechá prolétnout se na něm. Cítil jsem, že ho tak trochu miluji, rozumíš. Takové povznesení v srdci. Jenže..." zajíkl se. "Nemohu si vzpomenout, jestli jsem miloval Realdera nebo jeho draka. V mém snu jsou propojeni... mám takový dojem. Rozpomínat se na sny je tak těžké. Člověk je musí uchopit, hned jak se probudí, a rychle šije zopakovat, aby se utvrdil v podrobnostech. Jinak totiž rychle zmizí."

"Ale v tom tvém snu - opravdu kamenný drak létal?"

"Ve svém snu jsem ohlašoval draka a věděl jsem, že se na něm mám proletět. Ale neviděl jsem ho, v tom snu."

"Pak to možná nemá vůbec nic společného s tím, co dělá Verity. Možná že v době, ze které pochází tvůj sen, existovali opravdoví draci, z masa a krve."

Zpytavě se na mě zadíval. "Ty nevěříš, že dnes existují opravdoví draci?"

"Nikdy jsem žádného neviděl."

"A co v tom měště," podotkl tiše.

"To byla vize z jiné doby. Ty jsi říkal dnes."

Podržel svou bledou ruku ve světle ohně. "Myslím si, že jsou jako můj druh. Vzácní, ale nikoli mýtičtí. A krom toho, kdyby nebyli žádní draci z masa a krve a ohně, odkud by pocházela ta předloha k těmto kamenným výtvarům."

Znaveně jsem zavrtěl hlavou. "Tenhle rozhovor se točí v kruhu. Už mě unavují hádanky, dohady a domněnky. Chci vědět, co je skutečné. Chci vědět, proč jsme vážili takovou cestu a co je to, co musíme udělat."

Na to však šašek neměl žádnou odpověď. Když se vrátily Kettle a Starling se dřevem, pomohl mi rozhrnout oheň a rozmístit maso tak, aby z něj žár vyškvařil tuk. Maso, které jsme nemohli dát sušit, jsme zabalili bokem do vepřové kůže. Vznikla též pěkná hromada kostí a odřezků. Navzdory tomu, jak se předtím nažral, se Nigtheyes uvelebil na zemi s kyčelní kostí mezi tlapami a začal ji ohlodávat. Usoudil jsem, že někde asi vydávil část svého přesyceného žaludku.

Je to k ničemu, mít příliš mnoho masa v zásobě, sdělil mi spokojeně.

Několikrát jsem se pokusil zapříst s Kettle rozhovor, ale jaksi se to rozvinulo v přednášku o tom, jak teď musím dávat pozor na šaška. Musí být chráněn nejen před Regalovou koterií, ale i před rozličnými předměty, které by mohly od-

vábit jeho mysl na scestí. Z toho důvodu si přála, abychom drželi hlídky společně. Trvala na tom, aby šašek spal na zádech a měl holé prsty natočené vzhůru tak, aby se ničeho nedotýkaly. Jelikož šašek obvykle spával stočený do klubíčka, moc radosti z toho neměl. Nakonec jsme se však uložili na noc. Byl jsem na řadě s hlídkou až v hodinách před úsvitem. Ale krátce předtím přišel vlk, dloubl mi čenichem do tváře a škube mi hlavou, až jsem otevřel oči.

"Co se děje?" zeptal jsem se unaveně.

Kettricken chodí sama, pláče.

Pochyboval jsem, že by toužila po mé společnosti. Rovněž jsem pochyboval, že by měla být ponechána o samotě. Nehlučně jsem vstal a vydal se za vlkem ze stanu ven. Venku seděla u ohně Kettle a sklíčeně šťourala do masa. Věděl jsem, že musela vidět královnu odcházet, a tak jsem se ne-přetvařoval.

"Jdu najít Kettricken."

"Nejspíš dobrý nápad," pravila tiše. "Řekla mi, že se jde podívat na jeho draka, ale na to je pryč už moc dlouho."

Nic dalšího jsme si říkat nemuseli. Šel jsem za Nighteyesem, který cíleně odklusal od ohně. Vedl mne však nikoliv k Verityho drakovi, ale zpátky do lomu. Trochu svítil měsíc a ze tmy vystupovaly tyčící se černé kusy kamene, který jako by se rozpijel. Stíny se zdály dopadat do všech možných směrů, čímž měnily perspektivu. Poněvadž jsem musel být opatrný, lom se mi jevil jako obrovský prostor, zatímco jsem se pokradmu ubíral ve vlkových stopách.

Naskočila mi husí kůže, když jsem si uvědomil, že směřujeme k pilíři. Ale našli jsme ji dříve, než jsme tam dorazili. Stála nepohnutě jako kámen sám u dívky na drakovi. Předtím vylezla na kamenný blok, ve kterém byl drak zabředlý,

a nataženou rukou nyní spočívala na dívčině noze. Vlivem hry klamného měsíčního světla to vypadalo, jako by dívčiny kamenné oči shlížely přímo na ni. Světlo stříbrně pableskovalo na kamenné slze a třpytilo se na slzách v Kettrickenině obličejí. Nighteyes zlehka vycupital nahoru a beztižně se vyhoupl na podstavec. Se slabým zakňučením si opřel hlavu o nohu Kettricken.

"Psst," řekla mu potichu. "Poslouchej. Slyšíš ji plakat? Já ano."

Nepochyboval jsem o tom, protože jsem ucítil, jak zapátrala kolem Moudrostí, mnohem silněji, než jak jsem to u ní vnímal dříve.

"Má paní," pravil jsem tiše.

Ustrnula a ruka jí přeskočila na ústa, když se ke mně otočila.

"Prosím za prominutí. Nechtěl jsem vás vyděsit. Ale neměla byste tu být sama. Kettle se bojí, že by zde mohlo stále hrozit nebezpečí ze strany koterie, a od pilíře nejsme tak moc daleko."

Trpce se usmála. "Ať jsem kdekoli, vždycky jsem sama. Ani si nemyslím, že by mi mohli udělat něco horšího než to, co jsem udělala sama sobě."

"To je jen proto, že je neznáte tak dobře jako já. Prosím, má královno, pojd'te se mnou zpátky do tábora."

Pohnula se a já si užuž myslel, že na mne šlápne. Místo toho se posadila a opřela se zády o draka.

Utrpení dívky na drakovi bylo v mém vnímání Moudrostí ještě víc umocněno Kettrickeniným vlastním.

"Jen jsem si chtěla vedle něj lehnout," řekla tiše. "Obejmout ho. A být objímána. Být objímána, Fitzi.

Cítit... nikoli bezpečí. Já vím, že nikdo z nás není v bezpečí. Ale cítit, že jsem oceňována. Milována. Nic víc jsem nečekala. Ale on ne. Řekl, že se mě nesmí dotýkat. Že se neodvážil dotknout ničeho živého kromě svého draka." Natočila hlavu stranou. "I s rukama a pažemi v rukavicích se mě nechtěl dotknout." Přistihl jsem se, že se škrábu na podstavec. Vzal jsem ji za ramena a vytáhl ji na nohy. "Udělal by to, kdyby mohl," řekl jsem jí. "To já vím. Udělal by to, kdyby mohl."

Zvedla ruce a zakryla si tvář. Její mlčky kanoucí slzy pojednou podbarvily vzlyky. Mezi nimi říkala:

"Ty... a to tvé Umění. A on. Mluvíš tak snadno o tom, co on cítí. O lásce. Jenže já... já to necítím. Já jsem jenom... potřebuji to cítit, Fitzi. Potřebuji cítit jeho paže kolem sebe, být mu nablízku. Věřit, že mě miluje. Jako miluji já jeho. Poté, co jsem ho v tolika ohledech zklamala. Jak mohu věřit... když odmítne i jenom..." Objal jsem ji pažemi a přitáhl si její hlavu na rameno, zatímco Nighteyes se o nás oba opřel a tence zakvílel.

"On tě miluje," řekl jsem jí. "Skutečně. Ale osud naložil tohle břímě na vás na oba. Musí být neseno."

"Sacrifice," vydechla, a já nevěděl, zda myslela své dítě nebo zda definovala svůj život. Stále plakala a já ji držel, hladil ji po vlasech a říkal jí, že se to zlepší, že jednoho dne se to musí zlepšit, že budou mít svůj život, až bude po všem, a děti, děti vyrůstající v bezpečí před rudými loděmi či Regalovými ambicemi. Po chvíli jsem ucítil, jak ztichla, a uvědomil jsem si, že je to Moudrost stejně jako slova, čímž ji utěšuji. City, které jsem k ní choval, se smísily s vlkovými a spojily nás. Něžněji, než kdybychom byli spojeni Uměním - hřejivěji a přirozeněji - jsem ji choval ve svém srdci stejně jako v náručí. Nighteyes se o ni opíral a povídal jí, že ji bude strážit, že jeho maso bude vždycky její maso, že se nemusí bát ničeho, co má zuby,

neboť jsme smečka a vždy budeme.

Byla to ona, kdo nakonec přerušil naše objetí. Ještě jednou rozechvěle vzdychla a potom ode mě odstoupila. Zvedla ruku, aby si otřela vlhkost na tvářích. "Och, Fitzi," řekla prostě, smutně. A to bylo vše. Tíše jsem stál a vnímal mrazivou oddělenost tam, kde jsme jen před chvílí byli spolu. Náhle mě zasáhl pocit bolestné ztráty. A pak záchvěv strachu, když jsem si uvědomil jeho zdroj. Ta dívka na drakovi s námi sdílela naše objetí, její utrpení bylo vlivem Moudrosti nakrátko utiшено naší blízkostí. A nyní, když jsme se od sebe odtáhli, to vzdálené, mrazivé kvílení kamene opět spustilo, tentokrát hlasitěji a silněji. Chtěl jsem zlehka seskočit z podstavce, jenže když jsem přistál, zakopl jsem a málem jsem upadl. To spojení ze mě jaksi vysálo sílu. Bylo to děsivé, ale svůj neklid jsem zastřel a mlčky jsem Kettricken doprovodil zpátky do tábora.

Přišel jsem právě včas, abych Kettle vystřídal na hlídce. Šly pak s Kettricken spát, ale předtím ještě slíbily, že pošlou ven šaška, aby držel hlídku se mnou. Vlk mi věnoval omluvný pohled a následoval Kettricken do stanu. Ujistil jsem ho, že to schvaluji. Okamžik nato se vynořil šašek, levou rukou si mnul oči a pravou nesl mírně zkroucenou na hrudi. Usedl na kámen naproti mně, zatímco já prohlížel maso, abych zjistil, které kousky potřebují obrátit. Šašek mě nějakou dobu mlčky sledoval. Pak se shýbl a pravou rukou uchopil kus polena. Věděl jsem, že bych ho měl pokárat, ale místo toho jsem se díval, stejně zvědavý jako on. Po chvilce strčil dřevo do ohně a narovnal se. "Klidné a milé," sdělil mi.

"Nějakých čtyřicet roků růstu, zima a léto, bouře a pěkné počasí. A předtím bylo zplozeno jako ořech jiným stromem. A tak se to vlákno táhne do minulosti, pořád hlouběji a hlouběji. Nemyslím, že bych se měl nějak zvlášť obávat přírodních věcí, pouze těch, které zhotovil člověk. Pak se totiž vlákna začnou rozplétat. Ale myslím si, že stromy budou na dotek příjemné."

"Kettle říkala, že by ses neměl dotýkat žádných živých věcí," připomněl jsem mu jako žalobníček.

"Kettle s tím nemusí žít. Já ano. Musím objevit meze, které mi to klade. Čím dříve zjistím, co smím a co nesmím dělat pravou rukou, tím lépe." Oplzle se na mě zazubil a dvojsmyslně ukázal sám na sebe.

Potřásl jsem nad ním hlavou, ale nemohl jsem se ubránit smíchu.

Připojil se k mému smíchu. "Ach, Fitzi," řekl tíše o chvíli později. "Ty nevíš, co to pro mě znamená, že tě stále dokážu přimět k smíchu. Dokážu-li tě podnítit k smíchu, mohu se smát i já."

"Překvapuje mě, že ještě vůbec můžeš žertovat," odvětil jsem.

"Když se můžeš buďto smát, anebo brečet, můžeš se stejně dobře smát," řekl na to. Vtom se ale optal:

"Předtím jsem tě slyšel odcházet ze stanu. A pak, zatímco jsi byl pryč... něco jsem cítil z toho, co se dělo. Kam jsi to šel? Hodně jsem toho nechápal."

Mlčky jsem přemítal. "Pouto Umění mezi námi možná postupně sílí, místo aby sláblo. Myslím, že to není dobře."

"Elfi kůra už žádná nezbyvá. Před dvěma dny jsem měl poslední. Dobře či špatně, prostě to tak je. Ted' mi vysvětlí, co se dělo."

Neviděl jsem žádný smysl v zapírání. A tak jsem se mu to pokusil vysvětlit. Přerušoval mě bezpočtem otázek, z nichž jen málo jsem mohl zodpovědět. Když si usmyslel, že to pochopil v rámci možností lidských slov, rozverně se na mě usmál. "Pojďme si prohlédnout tu dívku na drakovi," navrhl.

"Proč?" zeptal jsem se obezřele.

Zvedl pravou ruku a pokynul mi stříbrnými konečky prstů, pozvednuv jedno obočí.

"Ne," řekl jsem rázně.

"Bojíš se?" popichoval mě.

"Držíme tu hlídku," řekl jsem mu přísně.

"Pak se mnou půjdeš zítra," navrhl.

"To není rozumné, šašku. Kdo ví, jaký to může mít na tebe dopad?"

"Já ne. A právě proto to chci udělat. A krom toho. Jaký má smysl nabádat šaška k tomu, aby byl rozumný?"

"Ne."

"Pak budu muset jít sám," pravil s posměšným povzdechem.

Nenechal jsem se jen tak navnadit. Po chvíli se mě zeptal: "Copak víš o Kettle a já ne?"

Nervózně jsem na něj pohlédl. "Asi tolik, co já vím o tobě a ona ne."

"Ach. To bylo moc krásně řečeno. Ta slova jsi mi vskutku mohl ukrást," připustil. "Nekladeš si otázku, proč se na nás koterie nepokusila zaútočit znovu?" zeptal se vzápětí.

"Vybral sis tuhle noc, abys mohl klást nepříjemné otázky?" chtěl jsem vědět.

"V poslední době ani žádné jiné nemám."

"Úplně přinejmenším se odvažuji doufat, že je Carrodova smrt oslabila. Musí to být velký šok, ztratit člena koterie. Skoro jako přijít o zvířecího druha v Moudrosti."

"A čehopak se bojíš?" naléhal šašek.

Byla to otázka, kterou jsem si až dosud nepřipouštěl. "Čeho se bojím? Toho nejhoršího, samozřejmě. Bojím se toho, že proti nám nějakým způsobem shromáždí větší sílu, která by vyvážila Verityho moc. Nebo na nás možná strojí past. Bojím se, že se teď se svým Uměním uchylují k tomu, aby objevili Molly." To poslední jsem dodal nanejvýš zdráhavě. Měl jsem dojem, že i pouhá myšlenka na to může přinést nejhorší smůlu, natož když se o tom mluví nahlas. "Nemohl bys ji nějak varovat za pomoci Umění?" Jako by mě to nikdy nenapadlo. "Ne, aniž bych ji prozradil. Nikdy jsem nedokázal kontaktovat Burriche Uměním. Občas jsem schopen je vidět, ale nemohu je přimět, aby mě vzali na vědomí. Bojím se, že i pouhá snaha o to by mohla stačit, abych je odhalil koterii. On o ní možná ví, ale neví, kde je. Říkal jsi mi, že ani sám Chade neví, kde je. A Regal má tolik míst, kam vyslat své oddíly a obrátit svou pozornost. Buck je od Farrow daleko a neustále tam řadí rudé lodě. Určitě by do toho neposílal svoje oddíly kvůli tomu, aby našel jedno děvče."

"Jedno děvče a farseerovské dítě," připomněl mi vážně šašek. "Fitzi, neříkám to proto, abych tě zarmoutil, ale jen abych tě varoval. Schytil jsem naplno jeho hněv vůči tobě. Té noci, kdy mě měli v moci..." Polkl a jeho oči se zahleděly do dále. "Tolik jsem se snažil na to zapomenout. Když o ty vzpomínky jenom zavádím, vzkypí a pálí mne jako jed, který ze sebe nemohu vypudit. Cítil jsem Regalovo pravé bytí uvnitř sebe sama. Je prolezlý nenávistí vůči tobě jako shnilé maso červy." Potrásl hlavou a při té vzpomínce se mu udělalo mdlo. "Ten muž je šílený. Připisuje ti každou zlovůli, kterou si jen umí představit. Na tvoji Moudrost pohlíží s odporem a hrůzou. Nemůže pochopit, že to, co děláš, děláš pro Verityho. V jeho představách jsi celý svůj život od příchodu na Buckkeep zasvětil tomu, abys ho ranil. Věří, že Verity a ty jste přišli sem do hor nikoli proto, abyste zburcovali Elderlingy na obranu Bucku, nýbrž abyste našli nějaký poklad Umění, který byste použili proti němu. Věří, že nemá jinou možnost než jednat jako první, aby našel to, co hledáte vy, a obrátil to proti vám. Na to vynakládá všechno své odhodlání a prostředky."

Naslouchal jsem šaškovi zkoprnělý hrůzou. Jeho oči nabyly výraz muže, který se rozpomíná na mučení.

"Proč jsi mně o tom neřekl předtím?" zeptal jsem se ho mírně, když se odmlčel, aby popadl dech. Na pažích mu naskočila husí kůže.

Stočil svůj pohled stranou. "Není to něco, nač bych rád vzpomínal." Velmi slabě se přitom chvěl.

"Počínali si v mé mysli jako zlé, ničemné děti, rozbýjeli všechno, co nemohli pochopit. Nemohl jsem před nimi nic utajit. Ale o mě se vůbec nezajímali. V jejich očích jsem byl méně než pes. Byli vzteklí, když zjistili, že já nejsem ty. Málem mě zničili proto, že jsem nebyl ty. Pak uvážili, jak by mě mohli použít proti tobě." Zakuckal se. "Kdyby ta vlna Umění nepřišla..."

Připadal jsem si jako sám Chade, když jsem tiše pravil: "Teď se obrátím já proti nim. Nemohli tě držet v zajetí a přitom ti na sebe neprozradit hodně o sobě samých. Žádám tě, aby ses vrátil zpátky do té doby, jak jen to pro tebe bude únosné, a řekl mi, nač si vzpomínáš."

"Nežádal bys to, kdybys věděl, oč žádáš."

Myslel jsem si, že to vím, ale zdržel jsem se, abych mu to řekl. Místo toho jsem nechal pracovat ticho, aby ho přimělo promyslet si to. Obloha již šedla příslibem úsvitu a já se právě vrátil z pochůzky okolo tábora, když tu šašek spustil:

"Byly tam knihy o Umění, o nichž jsi nic nevěděl. Knihy a svitky, které Galen odnesl z komnat Solicity, když umírala. Informace, které obsahovaly, byly určeny pouze mistru Umění, a některé byly dokonce uzamčeny pod důmyslnými zámky. Galen měl mnoho let na to, aby dokázal tyto zámky podloudně otevřít. Víš, zámek nemá jiný účel než udržet poctivého člověka v poctivosti. Galen tam objevil hodně věcí, jimž nerozuměl. Byly tam však rovněž svitky se seznamy těch, kdo byli vzděláni v Umění. Galen vyhledal všechny, co mohl, a vyptával se jich. Pak se jich zbavil, aby jim ostatní nemohli klást tytéž

otázky co on. Galen v těch svitcích našel mnoho. Jak může člověk dlouho žít a těšit se dobrému zdraví. Jak s pomocí Umění působit bolest, aniž by se člověka byl jen dotkl. Ale v těch nejstarších svitcích objevil náznaky o tom, že na člověka silného v Umění čeká v horách velká moc. Pokud by Regal dokázal dostat hory pod svoji nadvládu, mohl by získat moc, jaké by se nikdo nemohl postavit. Za tím účelem usiloval o ruku Kettricken pro Verityho, aniž by měl vůbec v úmyslu učinit z ní jeho nevěstu. Měl v plánu, že až bude Verity mrtvý, vezme si ji namísto bratra. A připadne mu její dědictví."

"Já to vůbec nechápu," řekl jsem krotce. "V horách jsou jantar a kožešiny a..."

"Ne. Ne." Šašek potřásl hlavou. "O nic takového nešlo. Galen by Regalovi nevyzradil celé svoje tajemství, protože pak by nad svým nevlastním bratrem neměl žádný vrch. Můžeš si však být jist, že když Galen zemřel, Regal se ihned zmocnil těch svitků a knih a začal je studovat. Starší jazyky moc neovládá, ale bál se vyhledat pomoc ostatních, aby snad tajemství neodhalili první. Nakonec je však rozluštil, a když se mu to podařilo, byl zděšen. Neboť až do té doby horlivě posílal Verityho do hor, aby zahynul na nějaké pošetilé výpravě. Nakonec vykoumal, že moc, kterou mu Galen chtěl zajistit, je moc nad Elderlingy. Ihned z toho vyvodil, že Verity se s tebou spiknul, aby si právě tuto moc uzurpoval pro sebe. Jak si vůbec troufal ukrást onen poklad, na jehož získání Regal tak dlouho usilovně pracoval! Jak si vůbec troufal udělat z Regala tímto způsobem blázna!" Šašek se slabě usmál. "Podle něj je nadvláda nad Elderlingy jeho dědičným

právem. Ty se mu to snažíš ukrást. On věří, že koná správnou a spravedlivou věc, když se tě snaží zabít."

Seděl jsem a mlčky si pro sebe přikyvoval. Všechny kousičky do sebe zapadaly, každý z nich seděl. Mezery v mém chápání Regalových motivů se zacelily a přede mnou vyvstal úděsný obraz. Věděl jsem, že je to ambiciózní muž. Také jsem věděl, že se všech bál a podezřívá hlavně ty, které nemohl ovládat. Já pro něho představoval dvojnásobné nebezpečí, jako uzurpátor lásky jeho otce, navíc s podivnými vlohami k Moudrosti, které nedokázal pochopit ani zničit. Pro Regala byl každý člověk na světě buď nástrojem, nebo hrozbou. A všechny hrozby musely být zničeny.

Nejspíš ho nikdy nenapadlo, že všechno, co jsem po něm kdy chtěl, bylo, aby mě nechal na pokoji.

6 Kettleina tajemství

Nikde není zmínka o těch, kdo vztyčili Svědecké kameny, jež stojí na kopci poblíž Buckkeepu. Docela dobře mohly předcházet vlastní stavbě samotného buckkeepského hradu. Jejich předpokládaná moc má zřejmě jen málo co do činění s uctíváním Edy nebo Ela, ale lidé v to věří s o to prudší náboženskou horlivostí. Dokonce i ti, kdo přiznávají svoje pochybnosti o existenci nějakých bohů jako takových, by stále vážali pronést falešnou přísahu tváří v tvář Svědeckým kamenům. Černé a ošlehané větrem, tyto vysoké kameny tu stojí odpradáвна. Pokud někdy vůbec nesly nějaké nápisy, vítr a voda je smazaly.

Verity byl mezi ostatními první, kdo toho rána stál na nohou. Vyklopýtal ze svého stanu, zrovna když první ryzí světlo vrátilo světu opět barvu. "Můj drak!" vykřikl, zatímco stál a mžoural ve světle. "Můj drak!" Úplně jako kdyby čekal, že bude pryč.

I když jsem ho ujistil, že jeho drak je v pořádku, počínal si jako umíněné děcko. Okamžitě si přál pokračovat ve své práci. S největšími obtížemi jsem ho přesvědčil, aby si vypil hrnek kopřivového a mátového čaje a pojedl trochu masa, které se celou noc zvolna opékalo na jehlicích. Nechtěl čekat, až se uvaří kaše, ale odešel od ohně s masem a mečem v ruce. O Kettricken se vůbec nezmínil. Za chvíli už se zase ozývalo známé škrk, škrk, škrk hrotu meče o kámen. Stín, který Verity minulou noc připomínal, byl s příchodem jitra ten tam.

Bylo zvláštní uvítat nový den a nepustit se okamžitě do balení všech našich zavazadel. Nikdo neměl dobrou náladu. Kettricken měla opuchlé oči a mlčela, Kettle byla jízlivá a otažitá. Vlk stále trávil všechno maso, které pozřel předchozí den, a chtěl pouze spát. Starling působila dojmem, že jí všichni lezou na nervy, jako by to byla naše chyba, že výprava skončila takovým matoucím zklamáním. Jakmile jsme se najedli, Starling prohlásila, že jde zkontrolovat jepy a trochu se umýt v potoce, který objevil šašek. Kettle nabručeně souhlasila, že půjde v zájmu bezpečí s ní, ačkoli zrakem často zabloudila k Verityho drakovi. Kettricken tam nahoře byla také a zachmuřeně sledovala svého manžela a krále, jak dlabá do černého kamene. Já se zatím pustil do sundávání usušeného masa, jeho balení a přikládání na

mírný oheň, aby se nad ním zbytek masa mohl usušit.

"Pojďme," vyzval mě šašek, jakmile jsem byl hotov.

"Kam?" zeptal jsem se, pomýšleje toužebně na spánek.

"Ta dívka na drakovi," připomněl mi. A hbitě vyrazil, ani se neohlížeje, jestli jdu za ním. Věděl, že musím.

"Myslím, že je to pošetilý nápad," zavolal jsem za ním.

"Přesně tak," odvětil s úšklebkem, a nic dalšího už neřekl, dokud jsme se nepřiblížili k veliké soše.

Dívka na drakovi toho rána vypadala klidněji, ale možná jsem si jenom začínal více zvykat na spoutaný neklid, který jsem z ní Moudrostí vnímal. Šašek neváhal a ihned se vyškrábal na podstavec vedle sochy. Já šel za ním o něco pomaleji. "Dneska se mi zdá jiná," pravil jsem tiše.

"Jak jiná?"

"Těžko říci." Zkoumal jsem její ohnutou hlavu, kamenné slzy ztuhlé na tvářích. "Nezdá se ti jiná?"

"Tak zblízka jsem se na ni včera nedíval."

Ted', když jsme byli doopravdy tady, šaškova rozvernost polevila. Velice opatrně jsem položil ruku drakovi na hřbet. Jednotlivé šupiny byly tak šikovně zhotoveny, křivka zvířecího těla tak přirozená, až jsem skoro čekal, že bude dýchat. Byl to jen chladný, tvrdý kámen. Zadržel jsem dech, sbíraje odvahu, načež jsem zapátral směrem ke kameni. Bylo to úplně jiné než pátrání, jež jsem kdy prováděl předtím. Žádné tlukoucí srdce, žádný zrychlený dech ani žádný jiný náznak fyzického života, který by mě naváděl. Pouze Moudrostí zprostředkovaný vjem života, lapeného a zoufalého. Na okamžik se mi vytratil, pak jsem se o něj otřel a ono to zašmátralo mým směrem. Hledalo to pocit větru na kůži, puls hřejivé krve, och, vůně letního dne, pocit oděvu na mé kůži, a to vše bylo součástí zakoušení života, po němž to dychtilo. Ucukl jsem rukou zpátky, vyděšen intenzitou toho šmátrání. Málem jsem si pomyslel, že by mě to mohlo vtáhnout dovnitř k sobě.

"Zvláštní," zašeptal šašek, poněvadž byl na mne napojený a vnímal zákmity mé zkušenosti. Jeho pohled se střetl s mým a nějakou chvíli tak vydržel. Pak natáhl stříbrný konec jednoho prstu směrem k dívce.

"Tohle bychom neměli dělat," řekl jsem, ale v mých slovech nebyla žádná síla. Štíhlá postava sedící obkročmo na

drakovi byla oděná v kazajce bez rukávů, kamaších a sandálech. Šašek se dotkl prstem horní části paže. Lomem se rozlehl výkřik Umění plný bolesti a rozhořčení. Šašek byl z podstavce odmrštěn dozadu a přistál tvrdě na zádech na kamení dole. Zůstal ležet natažený a v bezvědomí. Kolena se pode mnou podlomila a já padl vedle draka. Podle návalu hněvu, který jsem Moudrostí zakusil, jsem čekal, že tvor mě pošlape jako zjančelý kůň. Instinktivně jsem se zkroutil a rukama si zakryl hlavu.

Vmžiku bylo po všem, ale ozvěny onoho výkřiku se zdály donekonečna odrážet od hladkých kamenných stěn a bloků všude kolem nás. Celý roztrásený jsem slézal z podstavce, abych se podíval na šaška, když tu se přirtil Nighteyes. Co to bylo? Kdo nás to ohrožuje? Poklekl jsem k šaškovi. Narazil na hlavu a na černý kámen vespod mu z ní vytékala krev, nemyslel jsem si však, že by to bylo příčinou jeho bezvědomí. "Věděl jsem, že jsme to neměli dělat. Proč jsem ti dovolil, abys to udělal?" zeptal jsem se sám sebe, když jsem ho sbíral ze země, abych ho vzal zpátky do tábora.

"Poněvadž jsi větší šašek než on. A já jsem největší ze všech, že jsem vás nechala o samotě a věřila vám, že se budete chovat rozumně. Co to udělal?" Kettle stále supěla zuřivostí.

"Dotkl se té dívky na drakovi. Svým prstem Umění."

Zatímco jsem mluvil, vzhlédl jsem k soše. Ke své hrůze jsem na dívčině paži uviděl jasný stříbrný otisk špičky prstu, jehož zarudlý obrys se vyjímal na jejím bronzově zabarveném těle. Kettle sledovala můj pohled a já uslyšel, jak zalapala po dechu. Otočila se ke mně a zvedla svoji zkřivenou pracku, jako kdyby mě chtěla udeřit. Pak zaťala ruku do pokroucené pěsti, která se jí chvěla, a silou vůle ji stáhla k tělu. "Copak nestačí, že ona je tam navždy lapená se svým utrpením, sama a odříznutá ode všech, jež kdysi milovala? Vy dva sem prostě musíte jít a k tomu všemu jí působit další bolest! Jak jste mohli být tak krutí?"

"Nechtěli jsme jí ublížit. Nevěděli jsme..."

"Nevědomost vždy slouží jako záminka, k níž se uchylují krutí zvědavci!" zavrčela Kettle.

Můj vlastní hněv se ve mně pojednou vzedmul a povstal proti jejímu: "Nevyčítej mi tu žádnou nevědomost, ženská, když sama pořád jen odmítáš sejmut jsi ze mě. Dělaš narážky, varuješ a vedeš

zlověstné řeči, ale nechceš mluvit o ničem, co by nám mohlo pomoci. A když uděláme chybu, spíláš nám a říkáš, že jsme to měli vědět předem. Ale jak? Jak můžeme něco vědět, když se s námi ten, kdo to ví, odmítá podělit o svoje znalosti?"

Šašek v mých rukou se slabě pohnul. Vlk se mi motal pod nohama. Nyní se s kňučením vrátil a přičichl k šaškově volně visící ruce.

Opatrně! Ať se tě nedotknou jeho prsty!

Copak ho kouslo?

Já nevím. "Já nic nevím," řekl jsem nahlas hořce. "Jen tápu ve tmě a přitom zraňuji všechny, které mám rád."

"Netroufám si do toho zasahovat," křikla na mne Kettle. "Co kdyby tě některé z mých slov svedlo na špatnou cestu? Co by pak bylo ze všech těch prorocství? Ty musíš najít svou vlastní cestu, Katalyzátore." Šašek otevřel oči a nepřítomně na mne pohlédl. Potom je zase zavřel a opřel mi hlavu o rameno. Začínal být těžký a já potřeboval rychle zjistit, co s ním je. Pohodil jsem si ho v náručí a pevněji ho chytil. Za Kettle jsem uviděl Starling, jak se k nám blíží s náručí plnou mokrého prádla. Otočil jsem se a šel jsem od nich obou pryč. Když jsem s šaškem zamířil k táboru, řekl jsem přes rameno: "Možná že proto jsi tady."

Možná jsi sem byla povolána, možná máš sehrát určitou roli. Možná z nás máš sejmut naši nevědomost, abychom pak mohli vyplnit to tvé zatracené prorocství. A možná že tím, jak budeš pořád mlčet, to zmaříš. Jenže," a tu jsem se zastavil, abych po ní svá slova krutě mrštil přes rameno: "Já si myslím, že mlčíš z důvodů ryze osobních. Proto, že se stydíš!"

Odvrátil jsem se od ohromeného výrazu v její tváři. Svůj stud jsem zastřel tím, že jsem s ní mluvil tak vztekale. To mi dalo novou sílu a odhodlání. Náhle jsem byl rozhodnut, že začnu každého nutit k tomu, aby se choval tak, jak má. Bylo to dost dětinské odhodlání, které mě často přivádělo do potíží, ale jakmile jsem se ho jednou srdcem chytil, můj hněv ho pevně podržel.

Odnesl jsem šaška do velkého stanu a položil ho na jeho lůžko. Utrhl jsem rozedraný cár rukávu od zbytku košile, namočil ho ve studené vodě a přitiskl mu ho zezadu na hlavu. Když se krvácení zmírnilo, prohlédl jsem mu pozorně zranění. Nebyla to velká tržná rána, zato korunovala pořádnou bouli. Stále jsem však měl pocit, že proto neomdlel. "Šašku?" oslovil jsem ho tiše. A potom naléhavěji: "Šašku?" Poplácá jsem ho po tváři mokrou rukou. Přišel k sobě, prostě jen otevřel oči. "Šašku?"

"Budu v pořádku, Fitzi," pravil malátně. "Měl jsi pravdu. Neměl jsem se jí dotýkat. Ale udělal jsem to. A nikdy na to nebudu moci zapomenout."

"Copak se stalo?" zeptal jsem se.

Potřásl hlavou. "O tom ještě nemohu mluvit," řekl šeptem.

Vyskočil jsem na nohy, narazil hlavou do stanové střechy a málem celou konstrukci zbořil. "Nikdo v celé skupině nesmí o ničem mluvit!" zvolal jsem rozlíceně. "Kromě mne. A já teď hodlám mluvit o všem."

Opustil jsem šaška, jenž se opíral o loket a civěl za mnou. Nevím, zda měl ve tváři pobavený či zděšený výraz. Nestaral jsem se. Vykročil jsem ze stanu, vyškrábal se po hromadě hlušiny na piedestal, kde Verity vytesával svého draka. To ustavičné škvrk, škvrk špičky jeho meče o kámen mi drásalo duši. Kettricken stála u něj, prázdný výraz v očích, a mlčela. Ani jeden z nich mi nevěnoval sebemenší pozornost.

Na chvíli jsem se zastavil a ovládl dech. Odhrnul jsem si vlasy z tváře dozadu a nanovo si utáhl vojenský cop, oprášil si kamaše a uhladil si potřísněné zbytky košile. Udělal jsem tři kroky kupředu. Moje formální úklona patřila též Kettricken.

"Můj pane, králi Verity. Moje paní, královno Kettricken. Přišel jsem dokončit své hlášení králi. Pokud dovolíte."

Upřímně jsem čekal, že mne budou oba ignorovat. Avšak meč krále Verityho ještě dvakrát škrábl, načež zmlkl. Verity se po mně ohlédl přes rameno. "Pokračuj, FitzChivalry. Neustanu v práci, ale budu ti naslouchat."

V jeho hlase zněla vážná zdvořilost. To mne povzbudilo. Kettricken se vsedě náhle napřímila. Odhrnula si z očí rozčuchané vlasy a pak mi na souhlas pokynula hlavou. Zhluboka jsem se nadechl a spustil jsem, podávaje hlášení, jak mě to naučili, o všem, co jsem viděl nebo dělal od návštěvy zpustlého města.

Někdy v průběhu toho dlouhého vyprávění škrábání meče zvolnilo, načež ustalo. Verity zamyšleně vstal a posadil se vedle Kettricken. Už se chystal vzít její ruku do své, pak se ale zarazil a založil si ruce vpředu. Seděli jeden druhému bok po boku, moji ošuntělí vladaři, trůnící na studeném kameni, za zády kamenného draka, a naslouchali mi.

Po jednom a po dvou k nám přicházeli ostatní. Nejprve vlk, potom šašek a Starling a nakonec stará Kettle, všichni

se seřadili do půlkruhu za mnou. Když mi začalo vysychat v hrdle a drhnul mi hlas, Kettricken zvedla ruku a poslala Starling pro vodu. Ta se vrátila s čajem a masem pro nás pro všechny. Dal jsem si jen doušek čaje a pokračoval, zatímco ostatní kolem mě svačili.

Držel jsem se svého odhodlání a vypovídal jasně o všem, i o tom, za co jsem se styděl. Nevynechal jsem ani své obavy nebo pošetilost. Řekl jsem jim, jak jsem bez výstrahy zabil Regalovy strážce, uvedl jsem i jméno muže, jehož jsem poznal. Ani své zážitky s Moudrostí jsem neobcházel, jako bych to byl dělal jindy. Mluvil jsem nepokrytě, jako by tu byl jen Verity a já, když jsem mu vykládal o svých obavách o Molly a své dítě, též o svém strachu, že kdyby je nenašel a nezabil Regal, Chade si dítě bude nárokovat pro trůn. Zatímco jsem mluvil, všemožně jsem apeloval na Verityho, nejen svým hlasem, ale i Moudrostí a Uměním, snažil jsem se ho dotknout a probudit v něm toho, kým byl. Víím, že moje šmátrání cítil, ale at' jsem se snažil sebevíc, nedokázal jsem si na něm vynutit odezvu.

Skončil jsem popisem toho, co jsme s šaškem dělali u dívky na drakovi. Sledoval jsem Verityho tvář, pátraje po jakémkoliv změně výrazu, ale žádnou jsem nezaznamenal. Když jsem mu vše vypověděl, stál jsem mlčky před ním a doufal, že se mě na něco zeptá. Starý dobrý Verity by se mnou celé vyprávění probral znovu, ke každé události by měl dotazy, vyptával by se na má stanoviska či podezření ohledně všeho, co jsem pozoroval. Avšak tento šedovlasý stařec pouze několikrát kývl. Jako by se chystal vstát. "Můj králi!" zaprosil jsem zoufale.

"Copak, hochu?"

"Nemáte nic, na co byste se mne zeptal, nic, co byste mi řekl?"

Podíval se na mě, ale já si nebyl jist, jestli mě doopravdy vidí. Odkáslal si. "Zabil jsem Carroda Uměním. To je pravda. Ostatní jsem od té doby necítil, nevěřím však, že jsou mrtví, pouze že jsem pozbyl schopnost vnímat je Uměním. Musíš být opatrný."

Zůstal jsem na něj civět. "A to je vše? Že musím být opatrný?" Při jeho slovech mě zamrazilo v morku kostí.

"Ne. Je to ještě horší." Podíval se na šaška. "Obávám se, že když mluvíš se šaškem, naslouchá ti Regalovými ušima. Bojím se také, že to byl Regal, kdo za tebou toho dne přišel a mluvil šaškovým jazykem, když se tě ptal, kde je Molly."

V ústech mi vyschlo. Otočil jsem se a podíval se na šaška. Vypadal zničeně. "Já si nevzpomínám... nikdy jsem neřekl..." Napolo se nadechl, vtom se najednou svalil na bok a omdlel.

Přištrachala se k němu Kettle. "Dýchá," sdělila nám.

Verity kývl. "Tak to ho tuším právě pustili. Snad. Ale nespolehej na to, že to tak je." Jeho pohled sklouzl zpátky ke mně. Snažil jsem se zůstat na nohou. Cítil jsem to, když od šaška utíkali. Vnímál jsem to jako hedvábné vlákno, jež se náhle přetrhlo. Neměli ho v pevné moci, ale stačilo to. Stačilo to, aby mne přiměli odhalit jim všechno, co potřebovali k tomu, aby mohli zabít mou ženu a mé dítě. Stačilo to, aby od té doby každou noc řádili v jeho snech a brali si vše, co se jim hodilo.

Popošel jsem k šaškovi. Vzal jsem ho za ruku nedotčenou Uměním a zapátral jeho směrem. Pomalu otevřel oči a posadil se. Nějakou dobu na nás jen nechápavě zíral. Pohledem se vrátil ke mně a jeho oči se v těch zakalených hloubkách propadaly hanbou. "A ten, kdo ho miluje nejvíce, dopustí se na něm zrady nejohavnější! Mé vlastní proroctví. Znáám ho už od jedenácti let. Chade, říkal jsem si, když se ti chystal vzít dítě. Chade je ten zrádce." Smutně potřásl hlavou. "Ale byl jsem to já. Byl jsem to já."

Pomalu vstal. "Je mi to líto. Moc líto."

Uviděl jsem, jak se mu po tvářích začínají řinout slzy. Pak se obrátil a pomalým krokem se od nás vzdálil. Nedokázal jsem se přinutit, abych za ním šel, avšak Nighteyes potichu vstal a odploužil se mu v patách.

"FitzChivalry." Verity se nadechl, poté tiše řekl: "Fitzí, pokusím se dokončit svého draka. Je to opravdu vše, co mohu dělat. Jen doufám, že to bude stačit."

Zoufalství mě osmělilo: "Můj králi, neuděláte to pro mě? Nepošlete Uměním vzkaz Burrichovi a Molly, aby uprchli z Capelin Beach dříve, než je objeví?"

"Och, chlapče můj," pravil lítostivě. Potom udělal krok ke mně. "I kdybych si troufl, bojím se, že už na to nemám sílu." Zvedl oči a postupně se zadíval na každého z nás. Jeho pohled nejdéle utkvěl na Kettricken. "Všechno mě to zrazuje. Mé tělo, má mysl, i mé Umění. Jsem tak unavený a zbývá ze mě už jen málo. Když jsem zabil Carroda, mé Umění mne opustilo. Od té doby se má práce velmi zpomalila. Dokonce i ta surová síla jdoucí z mých rukou slábne, a pilíř je pro mne uzavřen, nemohu jím projít, abych obnovil svou magickou sílu. Bojím se, že jsem možná porazil sám sebe. Bojím se, že nebudu schopen dokončit svůj úkol. Nakonec vás mohu všechny zklamat. Vás všechny, a celých Šest vévodství." Kettricken sklopila hlavu do dlaní. Myslel jsem si, že pláče. Když ale zvedla opět zrak, užíval jsem sílu její lásky k tomu muži, jak prozařuje jejími pocity. "Pokud věříš, že musíš udělat právě tohle, pak mi tedy dovol, abych ti pomohla." Pokynula směrem k drakovi. "Musí přece existovat způsob, jak bych ti pomohla, abys to dokončil. Ukaž mi, kde odsekát kámen, abys pak mohl zhotovit detaily." Smutně zavrtěl hlavou. "Kéž bys jen mohla. Ale já to musím udělat sám. To celé musí být jen mým dílem."

Vtom vyskočila na nohy Kettle. Stoupla si vedle mě a následně mě zpražila takovým pohledem, jako kdyby to všechno byla má vina. "Můj pane, králi Verity," spustila. Na chvíli jako by ztratila kuráž, ale pak opět promluvila ještě hlasitěji: "Můj králi, vy se mýlíte. Jen málo draků bylo zhotoveno jedinou osobou. Alespoň žádný z draků Šesti vévodství. Co dokázali ti ostatní, praví Elderlingové, to já nevím. Zato vím, že draci, kteří byli zhotoveni rukama Šesti vévodství, byli nejčastěji dílem celé koterie pracující společně, nikoliv jediné osoby."

Verity na ni oněměle zíral. "Co to říkáš?" zeptal se roztřeseným hlasem.

"Říkám, co vím. Bez ohledu na to, co si o mně možná pomyslí ostatní." Jedním pohledem se po nás rozhlédla, jako by se s námi loučila. Potom se k nám obrátila zády a oslovila pouze krále: "Můj pane králi. Jmenuji se Kestrel z Bucku, jsem někdejší členka Stanchionovy koterie. S pomocí svého Umění jsem však zabila příslušnici vlastní koterie z žárlivosti kvůli jistému muži. Byl to velezrádný čin, poněvadž jsme představovali vlastní sílu královny. A já to zničila. Za to jsem byla potrestána tak, jak královna justice uznala za vhodné. Mé vlohy k Umění byly ve mně sežehnuty a já zůstala taková, jakou mne vidíte, uzavřená v sobě, neschopná dosáhnout za hranice svého těla, neschopná pocítit dotek těch, již mi kdysi byli drazí. To mi udělala má vlastní koterie. Za vraždu jako takovou mě královna vypověděla z Šesti vévodství, navždycky. Poslala mě pryč, aby nikdo z adeptů Umění nepodlehł pokušení litovat mne a nesnažil se mě osvobodit. Řekla, že si neumí představit horší trest, než když jednoho dne ve své izolaci zatoužím po smrti." Kettle se pomalu sesula na svá stařecká kolena, jimiž dopadla na tvrdý kámen. "Můj králi, má královno, ona měla pravdu. Nyní vás žádám o milost. Bud' mě usmrťte. Nebo..." Tu Verity pomalu zvedl hlavu. "Nebo použijte svoji sílu a otevřete mne znovu Umění. A já vám posloužím jako koterie při tesání tohoto draka."

Všichni nějakou dobu mlčeli. Když Verity promluvil, bylo to zmatené: "Já nevím o žádné Stanchionově koterii."

Hlas Kettle se trásl, když přiznala: "To já ji zničila, můj pane. Bylo nás jen pět. Po mém činu zůstali pouze tři lidé, v nichž ještě žilo Umění, a ti byli svědkem fyzické smrti jednoho člena a ... mého sežehnutí. Byli velmi oslabení. Slyšela jsem, že byli propuštěni z královнинých služeb a vydali se hledat cestu, jež kdysi začínala ve městě Jhaampe. Nikdy se nevrátili, ale já si nemyslím, že by strasti té cesty přežili. Nemyslím si, že by někdy zhotovili draka, o jakém jsme kdysi snili."

Když promluvil Verity, nezdálo se, že by odpovídal na její slova: "Ani můj otec, ani jeho ženy neměli koterie, které by jim byly zapřísahány věrností. Ani má babička." Jeho čelo se zkrabatilo. "Které královně jsi sloužila, ženo?"

"Královně Diligence, můj králi," pravila tiše Kettle. Stále přitom klečela na tvrdém kameni.

"Královna Diligence vládla před dvěma sty léty," poznamenal Verity.

"Zemřela před dvěma sty třidvaceti léty," vložila se do toho Starling.

"Děkuji ti, pěvkyně," pravil suše Verity. "Před dvěma sty třidvaceti léty. A ty chceš, abych ti věřil, že jsi byla členkou její koterie."

"Byla, můj pane. Soustředila jsem své Umění na sebe, neboť jsem si chtěla udržet své mládí a krásu. Nepovažovalo se

to za něco bůhvíjak úžasného, ale většina adeptů Umění to do jisté míry činila. Trvalo mi přes rok, než jsem ovládla své tělo. Co jsem však dokázala, to se mi vyplatilo. Do dnešního dne se rychle léčím. Většina nemocí mě mívá." Nedokázala zastřít tón hrlosti v hlase.

"Legendární dlouhověkost členů koterií," poznamenal si tiše pro sebe král Verity. Vzdychl. "V knihách Solicy muselo být hodně věcí, do nichž jsme s Chivalrym zasvěceni nebyli."

"Velmi hodně." Kettle teď mluvila s větší sebedůvěrou. "Udivuje mne, že s tak nepatrným výcvikem, jaký vy a Fitz-Chivalry máte, jste se dokázali dostat tak daleko. A vytesat draka sám? To je čin hodný písně." Verity stočil zrak zpátky k ní. „Ale běž, ženská, posad' se. Bolí mě, když tě vidím, jak tu klečíš. Je toho asi hodně, co můžeš a měla bys mi říci." Neklidně poposedl a znovu pohlédl na draka. "Ale zatímco tu mluvíme, má práce stojí."

"Pak vám tedy řeknu to, co je nejvíce třeba vědět," navrhla Kettle. Bolestivě se vystrachala na nohy.

"Byla jsem v Umění mocná. Tak silná, že jsem jím mohla zabíjet, což svedou jen nemnozí." Hlas se jí zastřel a vzápětí zasekl. Nadechla se a pokračovala: "Ta moc je stále uvnitř mne. Člověk silný v Umění by mě vůči němu mohl znovu otevřít. Já věřím, že vy tu sílu máte. Ačkoli zrovna teď ji možná nejste s to poručit. Zabil jste Uměním, a to je ošklivá věc. Ačkoli vám ten člen koterie nebyl věrný, přesto jste spolu předtím pracovali. Tím, že jste ho zabil, zabil jste část sebe. A právě proto máte pocit, že už vám nezůstala žádná síla Umění. Kdybych já měla Umění, mohla bych vám pomoci vyléčit vás."

Verity se jen krátce zasmál. "Já nemám Umění, ty nemáš Umění, jenže kdybychom ho měli, mohli bychom jeden druhého vyléčit. Ženská, tohle je jako zašmodrchané lano bez konců. Jak se ten uzel dá odstranit jinak než mečem?"

"My máme meč, můj králi. FitzChivalryho. Katalyzátora."

"Ach. Ta stará legenda. Můj otec si v ní liboval." Zamyšleně na mne pohlédl. "Myslíš, že je dost silný? Můj synovec August byl sežehnut a nikdy už se z toho nevzpamatoval. Za něho si občas myslím, že to bylo milosrdenství. Umění ho vedlo po cestě, která se pro něj nehodila. Myslím, že právě tehdy jsem pojal podezření, že Galen něco provedl s tou koterií. Ale měl jsem zrovna tolik práce. Vždycky mám tolik práce."

Vycítil jsem, že králova mysl zakolísala. Odhodlaně jsem pokročil kupředu. "Můj pane, oč se mám na vaše přání pokusit?"

"Chci, aby ses nepokoušel o nic. Chci, abys konal. Vidiš. Tohle mi Chade často říkával. Chade. Většina z něj je nyní v drakovi, ale zbývá ještě kousek. Měl bych to vložit do toho draka."

Kettle k němu přistoupila blíž. "Můj pane, pomozte mi osvobodit mé Umění. A já vám pomohu naplnit draka."

Cosí bylo ve způsobu, jakým ta slova pronesla. Vyřkla je nahlas před námi přede všemi, ale přesto jsem cítil, že pouze Verity opravdu ví, co říká. Nakonec velmi zdráhavě kývl. "Nevidím žádný jiný způsob," pravil sám pro sebe. "Vůbec žádný způsob."

"Jak mám něco udělat, když ani nevím, co to je?" postěžoval jsem si. "Můj králi," dodal jsem po káravém pohledu Kettle.

"Víš toho právě tolik, co my," napomenul mě klidně Verity. "Mysl Kestrel byla s pomocí Umění sežehnuta členy její vlastní koterie, čímž byla pro zbytek života odsouzena k izolaci. Ty musíš vynaložit Umění, jež v sobě máš, jakýmkoli pro tebe možným způsobem, aby ses pokusil prolomit těmi zajizvenými tkáněmi."

"Nemám tušení, jak začít," spustil jsem. Tu se však Kettle otočila a pohlédla na mě. V jejích stařeckých očích se zračila prosba. Prohra, a osamělost. A hlad po Umění, jenž přerostl do takové míry, že ji stravoval zevnitř. Dvě stě dvacet tři let, pomyslel jsem si. Byla to dlouhá doba na to, aby člověk žil vypovězen z vlasti. A nemožná doba na to, aby byl pořád připoután ke svému tělu. "Ale pokusím se," doplnil jsem svá předchozí slova. Napřáhl jsem k ní jednu ruku.

Kettle zaváhala, pak vložila svou ruku do mé. Stáli jsme, drželi se za ruce a hleděli jeden na druhého. Natáhl jsem se k ní s pomocí Umění, ale neucítil jsem žádnou odezvu. Pohlédl jsem na ni a snažil se přesvědčit sám sebe, že ji znám, že by přece mělo být velice snadné nahnát Kettle. Poručil jsem své

mysli a vybavil si vše, co jsem o té popudlivé stařeně věděl. Myslel jsem na její houževnatou, nenařikavou přítomnost, na její ostrý jazyk a šikovné ruce. Vzpomněl jsem si, jak mě učila hře Umění a jak jsme ji často hráli, hlavy skloněné u sebe nad hracím plátnem. Kettle, řekl jsem si přísně. Najdi Kettle. Ale mé Umění tam nic nenalezlo.

Nevěděl jsem, kolik času mezitím uplynulo. Pouze jsem věděl, že jsem velmi vyprahlý. "Potřebuji šálek čaje," řekl jsem jí a pustil její ruku. Kývla na mě, dobře ukrývající své zklamání. Teprve až jsem její ruku pustil, uvědomil jsem si, že slunce se mezitím přemístilo nad vrcholky hor. Znovu jsem uslyšel známé škrk, škrk, škrk Verityho meče. Kettricken tu pořád seděla a mlčky ho pozorovala. Ani jsem netušil, kam odešli ostatní. Společně jsme sestoupili z podstavce a došli k našemu stále dýmajícímu ohni. Nalámal jsem dřevo na kusy, zatímco ona nalila kotlík vodou. Když se ohříval, mluvili jsme málo. Stále jsme měli byliny na čaj, které Starling prve nasbírala. Byly už povadlé, nicméně jsme je použili a pak jsme seděli a společně popíjeli čaj. Škrábání Verityho meče o kámen tvořilo zvukovou kulisu, ne nepodobnou bzučení hmyzu. Prohlížel jsem si tu stařenu vedle sebe.

Můj smysl Moudrosti vypovídal o silném a živoucím životě uvnitř ní. Cítil jsem její stařeckou ruku ve své - maso bylo měkké na oteklých, kostnatých prstech, s výjimkou mozolnatých partií ztvrdlých od práce. Viděl jsem v její tváři vrásky okolo očí a v koutcích úst. Stará, říkalo mi její tělo. Stará. Ale má Moudrost mi říkala, že tu sedí žena v mých letech, živá a od srdce vášnivá, jež prahne po lásce a dobrodružství a po všem, co život může nabídnout. Prahnoucí, ale lapená. Přinutil jsem se vidět nikoli Kettle, ale Kestrel. Kým byla předtím, než byla zaživa pohřbena? Mé oči se střetly s jejíma. "Kestrel?" oslovil jsem ji náhle.

"Tou jsem byla," pravila tiše a její smutek byl stále živý. "Ona už ale není, a nebyla už spoustu let." Když jsem vyslovil její jméno, málem jsem ji ucítil. Cítil jsem, že držím v ruce klíč, ale nevěděl jsem, kde je zámek. Vtom má Moudrost zaznamenala jakési okrajové dlabnutí. Popuzeně jsem vzhledl, kdo mě to ruší. Byl to Nighteyes a šašek. Šašek vypadal ztrápeně a já trpěl i za něj. Nemohl si však vybrat horší dobu na to, aby si se mnou přišel promluvit. Myslím, že to věděl.

"Snažil jsem se zůstat stranou," pravil tiše. "Starling mi říkala, co děláte. Pověděla mi všechno, co zaznělo, zatímco jsem byl mimo. Víím, že bych měl počkat, že to, co děláš, je velice důležité. Ale... já nemohu." Najednou se mi nedokázal podívat do očí. "Zradil jsem tě," zašeptal tiše. "Já jsem ten Zrádce."

Protože jsme byli propojeni, znal jsem hloubku jeho pocitů. Snažil jsem se tím protáhnout, aby cítil to, co cítím já. Byl zneužit proti mně, ano, ale nebylo to o jeho vůli. Jeho pocity hanby, viny a lítosti teď stály mezi námi a bránily mu nazít mé odpuštění. A bránily mu také, aby odpustil sám sobě.

"Šašku!" zvolal jsem náhle. Usmál jsem se na něj. Zatvářil se zděšeně nad tím, že se vůbec mohu usmívat, nejméně ze všech na něj. "Ne, to je v pořádku. Už jsi mi dal odpověď. Ty jsi ta odpověď." Nadechl jsem se a snažil se opatrně uvažovat. Jen pomalu, buď opatrný, nabádal jsem sám sebe, ale pak jsem si řekl: Ne. Ted' hned. Ted' je jediná doba, kdy to mohu udělat. Obnažil jsem si levé zápěstí. Podržel jsem ruku před ním, dlaní vzhůru. "Dotkni se mne," přikázal jsem mu. "Dotkni se mě Uměním, jež máš na prstech, a přesvědči se, jestli mám pocit, že jsi mě zradil."

"Ne!" křikla Kettle zděšeně, ale šašek už po mně sahal jako člověk ve snách. Vzal moji ruku do své pravé ruky. Potom přiložil stříbrné špičky svých tří prstů na mé vzhůru obrácené zápěstí. Když jsem ucítil studený oheň z jeho prstů na svém zápěstí, natáhl jsem se a pevně uchopil za ruku Kettle. "KESTREL!" zvolal jsem nahlas. Ucítil jsem, jak sebou trhla, a vtáhl ji do nás.

Já jsem byl šašek a šašek byl mnou. On byl Katalyzátor a stejně tak já. Byli jsme dvě poloviny celku, který se rozdělil a znovu spojil dohromady. Na okamžik jsem ho poznal v jeho celistvosti, úplného a magického, a pak už se ode mě odtahoval, smál se, bublina uvnitř mne, oddělená a nepoznatelná, přesto však spojená se mnou. Ty mě miluješ! Nechápal jsem. Nikdy předtím tomu doopravdy neuvěřil. Předtím to byla jenom slova. Vždycky jsem se bál, že se zrodila ze soucitu. Ty jsi ale vskutku můj přítel. Tak tohle je vědění.

Tak tohle je cit, který ke mně chováš. Takže tohle je Umění. Na okamžik si liboval v prostém poznání. Najednou se k nám připojil kdosi další. Ach, bratříčku, konečnější našel sluch. Má kořist je vždycky tvá kořist, a budeme smečka navždy!

Šašek sebou trhl při vlkové přátelském výpadu. Už jsem myslel, že kruh rozbije. Pak se do něj náhle

naklonil. Tohle? Tak tohle je Nighteyes? Ten mocný bojovník, to veliké srdce?

Jak popsat ten okamžik? Znal jsem Nighteyese dokonale už velmi dlouho, takže mě šokovalo, když jsem uviděl, jak málo ho dosud znal šašek.

Chlupatý? Takhle jsi mě viděl? Chlupatý a slintající?

Odpusť mi. Tohle pocházelo od šaška, zcela upřímně míněno. Je mi ctí poznat tě takového, jaký jsi.

Nikdy jsem netušil, že se v tobě tají taková vznešenost. Jejich vzájemné uznání bylo takřka zdrcující.

Pak se svět kolem nás ustálil. Máme úkol, připomněl jsem jim. Šašek sundal prsty z mého zápěstí a na kůži mi zůstaly tři stříbrné otisky. I tlak okolního vzduchu jsem na těch znameních vnímal příliš intenzivně.

Na nějakou dobu jsem se ocítl někde jinde. Nyní jsem byl opět ve svém těle. To vše trvalo jen pár chvil.

Otočil jsem se zpátky ke Kettle. Byla to námaha pohlédnout byt' jenom vlastníma očima. Stále jsem svíral její ruku. "Kestrel?" pravil jsem tiše. Zvedla své oči k mým. Zadíval jsem se na ni a snažil se vidět ji takovou, jaká kdysi byla. Myslím, že ani tehdy nevěděla o útlém vlásku Umění mezi námi. V okamžiku jejího šoku z toho, že se mě šašek dotkl, jsem se protlačil její obranou. Byl to příliš jemný vlasec, než aby se dal nazvat vláknem. Ted' už jsem ale věděl, co bránilo jeho průchodnosti. "Všechna ta vina, hanba a lítost, kterou v sobě nosíš, Kestrel. Nevidíš? To právě tím tě sežehli. A tys k tomu ještě nakupila všechny ty roky. Ta zeď je tvým vlastním dílem. Strhni ji. Odpusť si. Pojď ven."

Zachytil jsem šaška za zápěstí a podržel ho vedle sebe. Kdesi jsem cítil i Nighteyese. Drželi se oba vzadu, dlíce ve svých vlastních myslích, avšak já je snadno dokázal najít. Pomalu, opatrně jsem od nich nasával sílu. Čerpal jsem jejich sílu a lásku a směřoval to proti Kettle, jak jsem se snažil vtlačit to do ní skrze malinkou štěrbinu v její zbroji.

Po jejich vráscitých tvářích se začaly řínout slzy. "Já nemohu. Tohle je ta nejtěžší část. Já nemohu. Sežehli mě, aby mě potrestali. Ale to nestačilo. Nikdy to nebude dost. Nikdy nemohu odpustit sama sobě."

Umění z ní začínalo prosakovat, když se ke mně nachýlila a pokusila se mi porozumět. Natáhla se, aby mi sevřela ruku v obou dlaních. Její bolest proučila tím stiskem do mě. "Tak kdo by ti mohl odpustit?" přistihl jsem se při otázce.

"Gull. Má sestra Gull!" To jméno se z ní vydralo a já vycítil, že o tom po celá léta odmítala přemýšlet, natož mluvit. Její sestra, nejenom družka z koterie, ale její sestra. A ona ji v zuřivosti zabila, když ji přistihla se Stanchionem. Vůdcem oné koterie?

"Ano," zašeptala, ačkoliv mezi námi dvěma nebylo třeba slov. Nacházel jsem se za ožehlou zdi. Statný, pohledný Stanchion. Milovala ho, tělem i Uměním, zážitek jednoty jako žádný jiný. Ale pak je přistihla, jeho a Gull, spolu, a...

"Měl mít více rozumu," vykřikl jsem rozhořčeně. "Byly jste sestry a členky jeho vlastní koterie. Jak ti to mohl udělat? Jak mohl?"

"Gull!" křikla nahlas a já ji na okamžik spatřil. Byla za druhou zdi. Byly tam obě. Kestrel a Gull. Dvě malé dívky, běžící bosky po písčném břehu, těsně z dosahu ledových vln omývajících písek. Dvě malé dívky, podobné si jako vejce vejci, tatínkova radost, dvojčátka běžící v ústřety malému člunu plujícímu ke břehu, spěchající podívat se, co táta dnes chytil do sítě. Ucítil jsem slaný vítr, pach jódu ze změti mazlavých chaluh, přes něž s křikem utíkaly. Dvě malé dívky, Gull a Kestrel, uzamčené a ukryté za zdi v jejím nitru. Ale já byl s to je vidět, i když ona sama nemohla.

Vidím ji, poznávám ji. A ona znala tebe, skrz naskrz. Blesk a hrom, říkala vám vaše matka, neboť zatímco tvůj hněv vyšlehl a bylo po něm, Gull v sobě dokázala nosit zášť po celé týdny. Ale ne vůči tobě, Kestrel. Nikdy vůči tobě, a ne letitou. Milovala tě, víc než kterákoli z vás milovala Stanchiona. Jako jsi milovala ty ji. A ona by ti byla odpustila. Nikdy by ti něco takového nepřála.

Já... nevím.

Ale ano, víš. Podívej se na ni. Odpusť si. A dovol, aby její součást v tobě znovu ožila. Dovol si znovu žít. Ona je uvnitř mne?

Víc než určitě. Vidím ji. Musí to tak být.

A co cítíš? Obezřele.

Jenom lásku. Přesvědč se sama. Vzal jsem ji hluboko do její mysli - do míst a vzpomínek, které sama sobě odpírala. Nebyly to ožehlé zdi, dílo odplaty její koterie, které jí ublížily nejvíc. Byly to ty zdi, které sama vztyčila mezi sebou a vzpomínkou na to, o co přišla v okamžiku zuřivosti. Dvě děvčata, nyní už

starší, jež se brodila vodou, aby uchočila lano, jež jim hodil otec, a aby mu pomohla vytáhnout obtěžkaný člun na pláž. Dvě buckská děvčata, stále si podobná jako vejce vejci, která chtěla být první, kdo sdělí tátovi, že byla vybrána k výcviku Umění.

Táta říkal, že jsme jedna duše ve dvou tělech.

Tak se otevři a pusť ji ven. Svol, ať žijete obě.

Zmlkl jsem a jen čekal. Kestrel se nacházela v části těch vzpomínek, které si odpírala mnohem déle, než ostatní lidé vůbec žijí. V místech s osvěžujícím vánkem a dívčím smíchem, a se sestrou, natolik jako ona, že spolu stěží potřebovaly mluvit. Umění mezi nimi bylo od okamžiku, co se narodily.

Chápu, co teď musím udělat. Zakusil jsem mocné vzkypění její radosti a odhodlání. Musím ji pustit ven, musím ji vložit do toho draka. V drakovi bude žít navždy, přesně tak, jak jsme to původně zamýšlely.

My dvě, opět spolu.

Kettle vstala a pustila mé ruce tak prudce, že jsem vykřikl úlekem. Ocitl jsem se zpátky ve svém těle.

Měl jsem pocit, že jsem tam dopadl z velikánské dálky. Šašek a Nighteyes mi byli stále nablízku, jenže už ne jako součást kruhu. Sotva jsem je vnímal vlivem toho všeho, co jsem cítil. Umění. Proudící skrze mne jako dravý příliv. Umění. Vyzařující z Kettle jako žár z kovářské pece. Žhnula jím. Sevřela ruce a usmála se při pohledu na své narovnané prsty.

"Teď bys měl jít a odpočinout si, Fitzi," řekla mi něžně. "Jen běž. Běž se vyspat."

Laskavý návrh. Neznala sílu svého vlastního Umění. Lehl jsem si na záda a nic dalšího už jsem nevěděl.

Když jsem se probudil, byla už naprostá tma. Pocit váhy a hřejivosti vlčího těla přitisknutého ke mně byl příjemný. Šašek mi kolem těla podkasal pokrývku a nyní seděl u mě a civěl zaujatě do ohně. Když jsem se hnul, chytil mě za rameno a přitom ostře nabral dech.

"Co se děje?" chtěl jsem vědět. Nic z toho, co jsem slyšel či viděl, mi nedávalo smysl. Na kamenném podstavci vedle draka byly zažehnuty ohně. Vnímal jsem řinkot kovu o kámen a zvýšené hlasy zabrané do rozhovoru. Ve stanu za sebou jsem uslyšel Starling, jak si zkouší tóny na harfě.

"Když jsem tě naposled viděl takhle spát, právě jsme ti vytáhli šíp ze zad a já si myslel, že umíráš na infekci."

"Musel jsem být velmi unavený." Usmál jsem se na něho, maje za to, že pochopil. "Ty nejsi unavený?"

Čerpal jsem od tebe a od Nighteyese sílu."

"Unavený? Kdepak. Cítím se již uzdravený." A bez váhání dodal: "Je to myslím tím, že ta proradná koterie odpálila z mého těla, a zároveň vědomím, že ke mně nechováš nenávist. A ten vlk. Je panečku tak báječný. Ještě stále ho jakžtakž dokážu vnímat." Jeho tvář se mihl nanejvýš podivný úsměv. Ucítil jsem, jak šmátrá po Nighteyesovi. Neměl sílu na to, aby doopravdy používal Umění či Moudrost na vlastní pěst. Přesto bylo zneklidňující vnímat, jak se o to pokouší. Nighteyes pomalu zvedl ocas a zase ho spustil.

Jsem ospalý.

Tak odpočívej, bratře. Položil jsem ruku do husté srsti na jeho plecích. Byl v něm život, síla a přátelství, na něž jsem se mohl spolehnout. Ještě jednou zvolna zavrtěl ocasem a zase spustil hlavu. Pohlédl jsem zpátky na šaška a kývl směrem k Verityho drakovi.

"Co se to tam nahoře děje?"

"Šílenství. A radost. Mám ten dojem. Až na Kettricken. Myslím, že se v duchu užívá žárlivostí, ale neodejde odsud."

"Co se to tam nahoře děje?" zopakoval jsem trpělivě.

"Víš o tom víc než já," odpověděl šašek. "Udělal jsi něco Kettle. Zčásti jsem to dokázal pochopit, ale ne úplně. Pak jsi usnul. A Kettle šla tam nahoru a udělala něco Veritymu. Nevím co, ale Kettricken říkala, že se pak oba rozplakali a roztřáslí. Potom Verity udělal něco Kettle. A oba se začali smát a halekat a volat, že to půjde. Ještě dlouho jsem zůstal a díval se, jak se vrhají na kámen okolo draka s dláty a palicemi, meči a vším, co bylo po ruce. Zatímco Kettricken tam mlčky sedí jako stín a sklíčeně je sleduje. Nedovolí, aby jim pomáhala. Pak jsem sešel sem dolů a našel jsem tě v bezvědomí. Nebo spícího. Jak je libo. A tady jsem pak dlouho seděl a dohlížel na tebe, zatímco jsem chystal čaj a nosil jim nahoru maso, když na mě zavolali. A teď jsi vzhůru."

Rozpoznal jsem v tom parodii na moje hlášení Veritymu a musel jsem se usmát. Usoudil jsem, že Kettle

pomohla Veritymu odblokovat jeho Umění a že práce na drakovi pokračuje. Jenže co Kettricken? "Proč je Kettricken tak smutná?" zeptal jsem se.

"Přeje si, aby byla Kettle," vysvětloval šašek tónem, jenž říkal, že to by přece pochopil každý hňup.

Podal mi talíř masa a hrnek čaje. "Jak by ti bylo, kdybys urazil tak dlouhou a strastiplnou cestu, jen aby si tvůj choť vybral na pomoc při práci někoho jiného? Verity a Kettle tam spolu brebentí jako dvě straky — samé nesouvislé řeči. Pracují a tesají, nebo občas Verity jenom tiše stojí a ruce má přiložené k drakovi. A vypráví mu o matčině kočce, Hisspit, a o tymiánu, který rostl v zahradě na věži. A po celou tu dobu k němu Kettle bez přestání mluví o Gull, která udělala tohle, a o Gull, která udělala tamto, a o všem, co ona a Gull spolu dělaly. Myslel jsem si, že s tím přestanou, až zapadne slunce, ale to byl jediný okamžik, kdy se Verity rozpomněl, že Kettricken je naživu. Požádal ji, aby přinesla dříví a rozdělala oheň kvůli světlu. Och, a mám dojem, že jí dovolil, aby mu nabrousila jedno či dvě dláta."

"A co Starling," řekl jsem přihloupě. Nechtěl jsem myslet na to, jak asi musí být Kettricken. Držel jsem své myšlenky od toho tématu stranou.

"Pracuje na písni o Verityho drakovi. Už se myslím vzdala představy, že ty a já vykonáme něco významného."

Usmál jsem se pro sebe. "Nikdy není u toho, když udělám něco významného. To, co jsme vykonali dneska, šašku, bylo lepší než kterákoli z bitev, jež jsem kdy vybojoval. Ale ona to všechno nikdy nepochopí." Natrčil jsem hlavu směrem k jurtě. "Její harfa zní lahodněji, než jak si ji pamatuji," konstatoval jsem sám pro sebe.

V odpověď pozvedl obočí a pokynul mi rozverně prsty.

Vytřeštil jsem oči. "Copak jsi dělal?" zeptal jsem se.

"Experimentoval. Myslím, že jestli tohle všechno přežiji, mé loutky budou námětem legend. Vždycky jsem se uměl podívat na dřevo a vidět, co z něj chci vyvolat. A tyhle ty," znovu mi ukázal své tři stříbrné prsty, "mi to mnohem více usnadňují."

"Buď opatrný," zaprosil jsem ho.

"Já? Já v sobě nemám vůbec žádnou opatrnost. Nemohu být tím, čím nejsem. Kampak jdeš?"

"Nahoru, prohlédnout si draka," odpověděl jsem. "Může-li na něm pracovat Kettle, pak mohu i já. Možná nejsem tak silný v Umění, ale jsem propojen s Veritym už mnohem delší dobu."

7 Moudrost a meč

Ostrované odjakživa podnikali nájezdy na břehy Šesti vévodství. Zakladatel farseerovské monarchie nebyl ve skutečnosti nikdo jiný než nájezdník, jehož již unavil život na moři. Takerova posádka přemohla původní zakladatele dřevěného opevnění v ústí Jelení řeky a zmocnila se ho. Po několika generacích černě kamenné zdi hradu Buckkeep nahradily dřevěnou tvrz a z ostrovanských nájezdníků se stali usedlíci a monarchové.

Mezi Šesti vévodstvími a ostrovy kvetl vždy současně obchod, nájezdy a pirátství. Ale počátek kultu rudých lodí znamenal změnu v této abrazivní, ale i vzájemně výnosné výměně. Krutost i ničivost nájezdů nyní neměla obdoby. Někteří to připisovali skutečnosti, že na ostrovech nastoupil k moci nelítostný náčelník, jenž prosazoval krvavou vládu pomsty. Z jeho nejukrutnějších stoupenců se stali nájezdníci a posádky jeho rudých lodí. Ostatní ostrované, kteří nikdy předtím nebyli sjednoceni pod jedním vůdcem, byli nuceni odprísáhnout mu věrnost pod pohrůzkou vykování těch lidí a jejich rodin, kteří by odmítli. Tento muž a spolu s ním jeho nájezdníci šířili svoji zběsilou nenávist na pobřežích Šesti vévodství. Pokud měl někdy nějaký jiný záměr než zabíjet, znásilňovat a ničit, nikdy ho nedal znát. Jeho jméno znělo Kébal Rawbread.

"Nechápu, proč mě nechceš," řekl jsem upjatě.

Verity ustal v nekonečném otesávání draka. Čekal jsem, že se ke mně otočí tváří v tvář, ale on se jen více nahrbil, aby odmetl kamenné odštěpky a prach. Nemohl jsem skoro uvěřit pokroku, který mezitím učinil. Celá pravá dračí končetina s pařáty nyní spočívala na kameni. Pravda, postrádala sice detailní jemnost provedení jako u zbytku draka, ale noha jako taková byla nyní hotová. Verity teď rukou

starostlivě obalil jeden z pazourů. Nepohnutě seděl vedle svého výtvoru, ztichlý a trpělivý. Neviděl jsem, že by se jeho ruka hnula, ale vnímal jsem působení Umění. Stačilo se v duchu jen natáhnout a mohl jsem cítit nepatrné pukání kamene, jenž ve vločkách odprýskával pryč. Opravdu to vypadalo, jako by byl drak ukrytý v kameni a Verityho úkolem bylo odhalit ho, blyštivou šupinku po šupince.

"Fitzi. Přestaň s tím." V jeho hlase byla slyšet rozmrzelost. Rozmrzelost, že jsem s ním sdílel jeho Umění, a rozmrzelost, že ho odvádím od práce.

"Dovol mi, ať ti pomůžu," zaprosil jsem znovu. Něco na té práci mě přitahovalo. Předtím, když Verity oškraboval kámen mečem, se mně drak jevil jako úžasné sochařské dílo. Ale nyní přibýlo mihotání Umění, jak Verity a Kettle uplatňovali svoje síly. Bylo to nesmírně poutavé, jako když zrak vábí jiskřivý potůček zahlédnutý skrze stromy či když vůně čerstvě pečeného chleba probouzí hlad. Toužil jsem přiložit na sochu ruce a pomoci jim tvarovat to mohutné stvoření.

Pohled na jejich práci ve mně probouzel hlad po Umění, jaký jsem nikdy předtím nepoznal. "Jsem s tebou spojen přes Umění déle než kdokoli jiný. V dobách, když jsem vesloval na Ruriskovi, jsi mi říkal, že jsem tvá koterie. Proč mě teď odmítáš, když bych ti mohl pomoci, a ty pomoc tak zoufale potřebuješ?"

Verity vzdychl a zhoupl se na patách dozadu. Pařát ještě nebyl hotov, ale já už mohl vidět nejasné obrysy šupin a počátek pochvy pro hrozivě zakřivený dráp. Nyní jsem byl s to vycítit, jaký pařát bude, rýhovaný jako sokolí dráp. Toužil jsem natáhnout ruku a vyvolat ty linie z kamene.

"Přestaň na to myslet," přikázal mi rázně Verity. "Fitzi. Fitzi, podívej se na mě. Poslouchej mě. Pamatuješ se na to, když jsem si od tebe poprvé bral sílu?"

Samozřejmě. Omdlel jsem. "Nyní už znám lépe své možnosti," odvětil jsem.

Nedbal mých slov. "Nevěděl jsi, co mi nabízíš, když jsi mi řekl, že jsi králův muž. Já tě vzal za slovo, věřil jsem, že víš, co děláš. Tys to nevěděl. Říkám ti teď na rovinu, že nevíš, co po mně žádáš. A já dobře vím, co ti odpírám. A to je vše."

"Ale Verity..."

"V téhle věci král Verity nestrpí žádná ,ale', FitzChivalry." Vymezil mi hranici jako málokdy předtím.

Nadechl jsem se a nedovolil, aby mé zoufalství přerostlo v hněv. On zase opatrně položil ruku na dračí pařát. Chvilí jsem naslouchal řinčení Kettleina dláta, které vyprošťovalo z kamene dračí ocas. Kettle si při práci zpívala - nějakou starou milostnou baladu.

"Můj pane, králi Verity, kdybyste mi řekl, co vlastně nevím o tom, jak vám pomoci, pak bych se snad sám mohl rozhodnout, jestli..."

"To není na tvém rozhodnutí, hochu. Chceš-li doopravdy pomoci, přines nějaké větve a vyrob koště. Odmeť ty úlomky a prach. Je hrozné v nich klečet."

"Raději bych vám byl doopravdy ku pomoci," zamumlal jsem zdrceně, když jsem se obracel k odchodu.

"FitzChivalry!" zazněl ostře Verityho hlas, jak jsem to od dětství nepoznal. S hrůzou jsem se otočil.

"Ty překračuješ svoje kompetence," řekl mi nepokrytě. "Má královna nám tu udržuje ohně a brousí mi dláta. Povyšuješ se snad nad takovou práci?"

V takových okamžicích nejlépe postačí krátká odpověď. "Ne, Sire."

"Pak bys mi měl zhotovit koště. Zítra. Pro dnešek, ačkoli se mi to přičí říci, bychom si všichni měli odpočinout, alespoň na chvíli." Pomalu vstal a přitom se zakymácel, načež se narovnal. Láskyplně položil svou stříbmnou ruku na mohutné dračí plece. "Ráno," slíbil drakovi.

Čekal jsem, že zavolá na Kettle, jenže ta už stála a protahovala se. Pouto Umění, pomyslel jsem si. Slova již nebyla nutná. Ne tak v případě královny. Obešel draka a zastavil se u Kettricken, která seděla u jednoho z ohňů. Právě brousila ostří dláta. Drsné zvuky přehlušily naše tiché kroky. Verity se nějakou dobu díval na královnu shrbenou u práce. "Má paní, nepůjdeme se alespoň na chvíli prospat?" zeptal se jí tiše.

Otočila se. Šedou zaprášenou rukou si odhrnula prameny vlasů z očí. "Jak si přejete, můj pane," odpověděla. Dokázala v hlase zastít skoro všechnu bolest.

"Já nejsem tak unavená, můj pane králi. Kdybyste dovolil, pokračovala bych v práci." Kettlein radostný hlas málem zaskřípal. Všiml jsem si, že Kettricken se na ni ani nepodívala. Verity pouze řekl: "Občas je lepší odpočinout si dříve,

než se člověk unaví. Když se vyspíme, zatímco bude tma, za denního světla nám práce půjde lépe." Kettricken sebou trhla, jako by ji kritizoval. "Mohla bych přiložit více na ohně, můj pane, pokud si to přejete," řekla opatrně.

"Ne. Chci si odpočinout, s tebou po boku. Pokud byste svolila, má královno."

Jeho láska již byla sedřená až na kost, avšak ona se toho chytla. "Ráda, můj pane." Ranilo mne, když jsem viděl, jak se spokojila s málem.

Ona není spokojená, Fitz, ani já si nejsem nevědomý její bolesti. Dávám jí, co mohu. Co jí mohu bez újmý dát.

Můj král ve mně stále snadno četl. Ve spěchu jsem jim popřál dobrou noc a odebral se ke stanu. Když jsme se k němu s Kettle blížili, Nighteyes vstal, protáhl se a zív.

Byl jsi na lovu?

Tolik masa nazbyt, tak proč bych lovil? Všiml jsem si prasečích kostí všude kolem něj. Znovu si mezi ně lehl. Bohatý, od čenichu k ocasu, jako žádný jiný vlk před ním. Pocítil jsem chvilkovou závist tváří v tvář jeho spokojenosti.

Starling seděla na hlídce u ohně před stanem, harfu sevřenou v klíně. Už jsem chtěl kolem ní s kývnutím projít, když tu jsem si povšiml její harfy. S potěšeným úsměvem mi harfu ukázala, abych si ji prohlédl. Šašek se překonal. Žádné zlacení ani kudrlinky, ani žádné slonovinové či ebenové vykládání, které, jak by někteří řekli, dělají harfu harfou. Místo toho jsem viděl pouze hedvábný třpyt vyřezávaného dřeva, umně opracovaného tak, aby nejlépe vynikla dřevěná vláknina. Nemohl jsem se na nástroj dívat, aniž bych toužil dotknout se ho a podržet si ho. Dřevo moji ruku samo přitahovalo k sobě. Tančilo na něm světlo ohně.

Kettle se zastavila a rovněž zírala. Potom pevně semkla své rty. "Vůbec žádná opatrnost. To mu jednoho dne bude osudným," pravila zlověstně. Pak mě předešla do stanu.

Navzdory předešlému dlouhému spánku jsem usnul takřka hned poté, co jsem ulehl. Myslím, že jsem nespál dlouho, když jsem vzal na vědomí kradmé zvuky zvenčí. Svou Moudrostí jsem zapátral tím směrem. Muži. Čtyři. Ne, pět, pohybující se potichu úbočím vzhůru k chýši. Nevěděl jsem o nich víc než to, že přišli pokradmu - jako lovci. Burrich kdesi v zešeřelé místnosti se posadil. Bosý vstal a přešel přes místnost k Mollyině posteli. Poklekl vedle ní a jemně se dotkl její paže.

"Burrichi?" Při vyslovení jeho jména zadržela dech, načež udiveně čekala, co bude.

"Ani muk," vydechl. "Vstaň. Obuj si boty a zabal pořadně Nettle, ale nesnaž se ji budit. Někdo je venku a já si nemyslím, že to s námi myslí dobře."

Byl jsem na ni hrdý. Nekládla žádné otázky, ale okamžitě se posadila. Přes noční košili si natáhla šaty a vklouzla nohama do bot. Ovinula pokrývky okolo Nettle, až vypadala jako uzlíček z dek. Dítě se nevzbudilo.

Burrich si mezitím natáhl boty a popadl krátký meč. Pokynul Molly směrem k oknu zavřenému na okenice. "Když ti řeknu, půjdeš s Nettle tím oknem ven. Ale jen když řeknu. Myslím, že je jich pět."

Molly ve světle ohně kývla. Vytáhla příruční nůž a postavila se mezi dítě a hrozící nebezpečí.

Burrich se postavil stranou ode dveří. Zdálo se, že uběhla celá noc, jak tam tiše čekali, až útočníci přijdou.

Závora byla na místě, jenomže v tak staré zárubni nebyla moc platná. Burrich je nechal dvakrát zabouchat, a až dveře začaly povolovat, vykopl závoru z úchytek, takže při jejich dalším výpadu se dveře dokořán rozletěly. Dva muži se vpotáceli dovnitř, překvapení náhlým úbytkem odporu. Jeden spadl, druhý přepadl přes něj a Burrich proklál oba mečem, ještě než se třetí muž objevil ve dveřích.

Ten třetí byl chlapisko, se zrzavými vlasy a vousy. S řevem vpadl do dveří a šlápl rovnou na ty dva zraněné, kteří se svíjeli pod jeho hřmotnými kroky. V ruce třímal dlouhý meč, nádhernou zbraň. Délka jeho čepele mu skýtala dvakrát větší dosah než Burrichovi. Hromotluk stojící za ním zahulákal: "Ve jménu krále, přišli jsme si pro Bastardovu děvku! Slož zbraň a ustup stranou."

Bylo by od něj bývalo rozumnější, kdyby Burrichův planoucí hněv ještě více nedmýchal. Burrich takřka nenuceně spustil meč, aby skoncoval s jedním z mužů na podlaze, načež se rozmachem vzhůru ocitl zbraní v obranném prostoru rudovousého strážníka. Rudovous se dal na ústup, jak se snažil získat místo

kolem sebe, aby mohl využít svůj dlouhý meč. Burrich neměl jinou možnost než vyrazit za ním, protože kdyby ten muž získal prostor, kde by se mohl volně rozmáchnout, Burrich by měl jen malou šanci. Hromotluk a žena se hned vrhli do dveří. Burrich je stačil letmo zahlédnout. "Molly! Jak jsem ti říkal!" Molly už byla u okna, svírajíc Nettle, která už začínala naříkat strachy. Vyskočila na židli, jedním trhnutím otevřela okenice a vystrčila jednu nohu z okna. Burrich měl plné ruce práce s rudovousem, když tu se žena prosmekla za ním a zabořila mu nůž do dolní části zad. Burrich ochraptěle vykřikl a zběsile odrazil rudovousův dlouhý meč. Když Molly stanula druhou nohou za okenním parapetem a již se chystala seskočit dolů, hromotluk se vrhl přes místnost a vyrval jí Nettle z náručí. Uslyšel jsem, jak Molly vykřikla hrůzou a zuřivostí.

Pak prchla do temnot.

Nevěřičnost. Vnímám jsem Burrichovu nevěřičnost stejně dobře jako svoji. Žena mu vytáhla nůž ze zad a rozmáchla se, aby mu zasadila další ránu. Burrich ve vzteku zapudil bolest a prudce se otočil, aby ji mečem sekl podélně do hrudi, načež se přetočil zpátky k rudovousevi. Ale rudovous mezitím uskočil dozadu. Nehybný meč měl připravený k boji a nepohnutě stál, když hromotluk zvolal: "Máme dítě. Slož zbraň, nebo dítě zemře tady a hned." Střelil očima po ženě, která se držela za hrud'. "Běž za tou ženskou. Dělej!"

Zlostně na něj pohlédla, ale bez reptání šla. Burrich se za ní ani nepodíval. Měl oči jenom pro plačící dítě v rukou hromotluka. Rudovous se zazubil, když hrot Burrichovy zbraně zvolna klesl k podlaze. "Proč?" zeptal se ohromeně Burrich. "Co jsme kdy udělali, že na nás útočíte a vyhrožujete mi zabitím mé dcery?" Hromotluk sklopil oči k rudolícimu dítěti, jež mu křičelo v náruči. "Ona není tvoje," zavrčel. "Je to bastard Bastarda, kejkliře s Moudrostí. Máme k tomu nejvyšší oprávnění." Zvedl Nettle do výše, jako kdyby se jí chystal mrštit o podlahu. Přitom hleděl na Burriche. Burrich vydal nesouvislý zvuk, napůl rozběsněný, napůl prosebný. Spustil meč. Raněný muž u dveří zasténal a pokusil se dostat do sedu.

"Je to jenom malé dítě," pravil ochraptěle Burrich. Jako by byla moje vlastní, cítil jsem teplou krev řinoucí se mu po zádech a hýždích. "Nechtě nás jít. Spletli jste se. Je to moje vlastní krev, to vám povídám, a žádná hrozba pro vašeho krále. Prosím. Mám zlato. Zavedu vás k němu. Ale nechtě nás jít."

Burrich, který by se jim jindy postavil a prskal a bil se na smrt, spustil meč a prosil v zájmu mého dítěte. Rudovous zařval smíchem, ale Burrich se po něm ani neohlédl. Stále rozesmátý, ten muž přistoupil ke stolu a nenuceně zapálil svíčky na svícnu. Posvítil si výš, aby se rozhlédl po zpřeházené místnosti. Burrich nedokázal odtrhnout oči od Nettle. "Je moje," pravil tiše, skoro zoufale.

"Přestaň s tím lhaním," řekl znechuceně hromotluk. "Je to Bastardův potomek. A je stejně poskvrněná jako on."

"To je pravda. To ona je."

Všechny zraky se otočily ke dveřím. Stála tam Molly, velice bledá, a ztěžka oddechovala. Pravou ruku měla rudou od krve. Na hrudi držela velkou dřevěnou bednu. Vycházelo z ní zlověstné hučení. "Ta děvka, kterou jste za mnou poslali, je mrtvá," pravila drsně Molly. "Tak jako brzy budete také vy, když nesložíte zbraň a nepustíte mé dítě a mého muže." Hromotluk se nevěřičně zazubil. Rudovous pozvedl meč.

Hlas se jí jen mírně chvěl, když vzápětí dodala: "Samozřejmě že to dítě je nadané Moudrostí. Tak jako já. Mé včely nám neublíží. Ale zkuste ublížit jednomu z nás, a ony vyletí a půjdou po vás a nedají vám šanci. Zemřete na milion palčivých bodnutí. Myslíte, že vám vaše meče budou něco platné proti mým včelám s Moudrostí?" Pohlížela jim z tváře do tváře a její oči se blýskaly hněvem a výhrůžností, zatímco k sobě tiskla těžkou dřevěnou bednu. Jedna včela z ní ulétla a zběsile bzučela po místnosti. Rudovous ji sledoval očima a přitom zvolal: "Já tomu nevěřím!"

Burrich si očima měřil vzdálenost ke svému meči, zatímco Molly se tiše, takřka plaše zeptala: "Opravdu ne?" Divně se usmála a spustila úl na zem. Očima se střetla s pohledem rudovouse a přitom sundala víko z krabice. Hmátla dovnitř, a když se hromotluk nahlas zajíkl, vytáhla ruku ven, potaženou hemžícími se včelami. Zavřela víko úlu a pak se napřímila. Sklopila oči k včelám na své ruce a tiše řekla: "Ten s ryšavými vousy, včelky moje." Pak napřáhla ruku, jako by je nabízela jako dar.

Chvilí to trvalo, ale jakmile všechny včely vzlétly, zamířily neomylně k ryšavci. Po první z nich se ohnal, načež kolem něj probzučela další a pak se kroužíc vrátila. "Odvolej je zpátky, nebo zabijeme dítě!"

vykřikl znenadáni. Marně se po nich oháněl hořícím svícem, který držel v ruce.

Molly se místo toho shýbla a zvedla celý úl co nejvýše. "Stejně ji zabijete!" vykřikla a hlas se jí při těch slovech zlomil. Zatřásla úlem a vzrušené bzučení včel přešlo v burácení. "Včeličky, chtěli by zabít mé dítě! Až vás vypustím, pomstíte nás!" Zvedla úl v rukou ještě výše, chystajíc se mrštit jím o podlahu. Raněný muž u jejích nohou hlasitě zasténal.

"Zadrž!" křikl hromotluk. "Dám ti tvé dítě!"

Molly ztuhla. Všichni viděli, že již o moc déle neudrží váhu bedny s úlem. V jejím hlase bylo znát napětí, avšak přesto chladně nařídila: "Předejte mé dítě mému muži. Pusťte je oba ke mně. Jinak všichni zemřete, nanejvýš jistou a nanejvýš strašnou smrtí." Hromotluk pohlédl nejistě na rudovouse. Se svícem v jedné ruce a s mečem ve druhé rudovous mezitím ustoupil od stolu, ale rozbourané včely stále bzučely okolo něj. Jeho snahy odehnat je jen očividně podněcovaly jejich odhodlání: "Král Regal nás všechny zabije, když selžeme!"

"Potom tedy zemřete žihadly mých včel," navrhla Molly. "Jsou jich tady stovky," dodala hlubokým hlasem. Její tón byl takřka svůdný, když pronesla: "Dostanou se vám za košili a do nohavic u kalhot. Jak budou bodat, zapletou se vám do vlasů. Vlezou vám do také uší a do nosu, kde vás popíchají. A až budete křičet, naleznou vám do úst, tucty bzučících, ochmýřených tělíček, která vám pobodají jazyk, až se vám nevejde do úst. Zadusíte se jimi!"

Zdálo se, že její varování je přesvědčilo. Hromotluk přešel místnost směrem k Burrichovi a vrazil mu stále plačící dítě do náručí. Rudovous zlostně civěl, ale neříkal nic. Burrich vzal Nettle, ale neváhal se shýbnout a popadnout i svůj meč. Molly se zabodla pohledem do rudovouse. "Ty. Stoupni si za něho. Burrichi. Vezmi Nettle ven. Vezmi ji tam, kde jsme včera sbírali mátu. Donutí-li mě jednat, nechci, aby to viděla. Mohly by jí nahnat strach, právě tyhle včelky, které jsou jejími služebníky."

Burrich uposlechl. Ze všech věcí, kterých jsem byl té noci svědkem, mne právě to nejvíce udivilo. Jakmile byl venku, Molly začala pomalu couvat ke dveřím. "Nechod'te za mnou," varovala je. "Mé včelky nadané Moudrostí mi budou držet hlídku, hned za dveřmi." Naposled ještě zatřásla úlem. Burácivý bzukot zesílil a několik dalších včel uniklo do místnosti a vztekle bzučelo. Hromotluk ztuhl, ale rudovous pozvedl meč, jako by ho mohl ochránit. Muž na podlaze vydal nesouvislý výkřik a odšoural se dále od Molly, která ustupovala ze dveří. Zabouchla za sebou dveře a potom o ně opřela úl. Sundala z úlu víko a potom do něj kopl, načež se otočila a rozběhla se do noci. "Burrichi!" zvolala tiše. "Už jdu." Nezamířila k cestě, ale pryč do lesů. Ani se neohlédla.

"Pojď pryč, Fitz." Nebylo to Umění, ale tichý hlas Verityho poblíž mě. "Viděl jsi, že jsou v bezpečí. Už se nedívej, aby tvýma očima neviděli ostatní a nezjistili, kam jdou. Lepší, když to sám nebudeš vědět. Pojď pryč."

Otevřel jsem oči a ocitl se v zešeřelém stanu. Seděl u mě nejen Verity, ale i Kettle. Kettle měla tvrdě semknutá ústa na znamení nesouhlasu. Verityho tvář byla přísná, ale bylo v ní rovněž porozumění. Promluvil dříve, než jsem stačil něco říci: "Kdybych věřil, že jsi o to usiloval, měl bych na tebe hrozný vztek. A teď ti říkám jasně. Je lepší, když o nich nebudeš nic vědět. Vůbec nic. Kdybys mne byl uposlechl, když jsem ti to poprvé radil, nikdo z nich by nebyl ohrožen tak jako dnes v noci."

"Vy jste oba přihlíželi?" zeptal jsem se tiše. Na okamžik to se mnou hnulo. Oba měli takovou starost o moje dítě.

"Ona je i mou dědičkou," řekl nelítostně Verity. "Myslíš si, že bych mohl stát poblíž a nedělat nic, kdyby jí ublížili?" Zavrtěl na mě hlavou. "Drž se od nich stranou, Fitz. Kvůli nám všem. Rozumíš mi?"

Kývl jsem. Jeho slova mne nemohla vyvést z míry. Sám jsem se mezitím rozhodl, že nechci raději vědět, kam Molly a Burrich vzali Nettle. Ale ne proto, že byla Verityho dědičkou. Kettle a Verity vstali a opustili stan. Já se vrhl zády na lůžko. Šašek, který byl po celou dobu opřený o loket, ulehl rovněž.

"Povím ti to zítra," řekl jsem mu. Mlčky kývl, oči v bledé tváři vyřeštěné. Pak zalehl. Myslím, že usnul. Já zíral do tmy. Přišel Nighteyes a lehl si vedle mě.

On ochrání tvé mládě jako své vlastní, zdůraznil tiše. Tohle je smečka.

Chtěl mně těmi slovy poskytnout útěchu. Nepotřeboval jsem ji. Místo toho jsem se natáhl a spočinul mu rukou v srsti na krku. Viděl jsi, jak tam stála a umlčela je pohledem? zeptal jsem se pyšně.

Vskutku znamenitá fenka, souhlasil Nighteyes.

Měl jsem dojem, jako bych vůbec nespál, když Starling vzbudila šaška a mne, abychom šli na hlídku. Vylezl jsem ze stanu, protahuje se a zívá, držet hlídku, podle mého názoru, nebylo skutečně nutné. Avšak noc byla na svém sklonku příjemná a vlídná, a Starling zanechala na kraji ohniště zvolna vroucí masový vývar. Měl jsem hrnek už způl vypitý, když za mnou konečně přišel šašek.

"Minulou noc mi Starling ukázala svou harfu," řekl jsem na pozdrav.

Samolibě se zašklebil. "Dost hrubá práce. „Ach, to je pouze jeden z jeho prvních pokusů," budou jednou říkat," dodal se strojenou skromností.

"Kettle říkala, že nemáš žádnou opatrnost."

"Ne, to nemám, Fitzi. Co tady vlastně děláme?"

"Já? To, co mi řekli. Až mi skončí hlídka, půjdu na stráně nasbírat větvičky na koště. Abych mohl odměst kamenné odštěpky Veritymu z cesty."

"Ach. To je pane vznešená práce pro Katalyzátora. A co bude dělat Prorok, nevíš náhodou?"

"Mohl bys prorokovat, co bude, až bude ten drak dokončen. Bojím se, že dokud to nebude hotové, na nic jiného ani pomýšlet nemůžeme."

Šašek mlčky potřásl hlavou.

"Copak?" zeptal jsem se.

"Mám takový pocit, že jsme sem nebyli povoláni proto, abychom vyráběli košťata a harfy. Případá mi to jako taková klidná odmlka, přáteli. Ticho před bouří."

"No to je veselé pomýšlení," řekl jsem mu nevrle. Jenže v duchu jsem si říkal, jestli náhodou nemá pravdu.

"Nechceš mi říci, co se stalo minulou noc?"

Když jsem skončil s vyprávěním, šašek seděl a zubil se. "Nápadité děvče, šikulka," konstatoval hrdě. Potom ke mně nachýlil hlavu. "Myslíš, že to dítě bude nadané Moudrostí? Nebo bude mít vlohy k Umění?"

Nikdy jsem se nad tím nezamýšlel. "Doufám, že ne," řekl jsem pohotově. A pak jsem se vlastním slovům podívil.

Sotva se rozbřesklo, Verity a Kettle byli na nohou. Každý vypil hrnek odstátého vývaru, a když zamířili zpět k drakovi, brali si s sebou sušené maso. Také Kettricken vyšla z Verityho stanu. Oči měla prázdné a z výrazu úst bylo možno číst zdrcenost. Vypila jenom půlku hrnku s vývarem, načež ho odložila stranou. Zašla zpátky do stanu a vrátila se s houní upravenou do podoby pytle.

"Na dříví," odvětila mdle na mé pozvednuté obočí.

"Pak bychom s Nighteyesem mohli jít s vámi. Potřebuji nasbírat větvičky a klacky na koště. A on potřebuje něco dělat, nejen spát a nabírat na váze."

A ty se zase bojíš jít do lesa beze mě.

Pokud se to v lese hemží takovými sviněmi, máš naprostou pravdu.

Snad aby si Kettricken vzala luk?

Když jsem se otočil, abych jí to navrhl, měla už hlavu zastrčenou ve stanu, aby si ho podala. "To kdybychom potkali další prase," sdělila mi, když vyšla ven.

Byla to však výprava bez výraznějších událostí. Krajina vně lomu byla kopcovitá a přívětivá. Zastavili jsme u potoka, abychom se napili a umyli. Zahlédl jsem ve vodě malinké blýskavé rybky a vlk chtěl okamžitě rybařit. Řekl jsem mu, že s ním půjdu, ale až nasbírám větve na koště. A tak mě v patách následoval, ač dost neochotně. Nasbíral jsem větvičky na koště a našel dlouhou rovnou větev jako rukojeť. Pak jsme naplnili dřívím Kettrickenin pytel, který jsem si usmyslel nést, aby měla volné ruce, kdyby došlo na luk. Na zpáteční cestě do tábora jsme se zastavili u potoka. Poohlížel jsem se po místě, kde by travnatý porost visel z břehu do vody, a netrvalo nám dlouho, než jsme takové našli. Potom jsme strávili hodnou chvíli, delší, než jsem zamýšlel, chytáním ryb do ruky. Kettricken nikdy předtím neviděla, jak se to dělá, ale po chvílce netrpělivosti na to přišla. Vyskytoval se tam druh pstruhů, který jsem neznal, s růžovým zabarvením podél břicha. Chytili jsme deset kusů a já je na místě očistil, zatímco Nighteyes hltal vnitřnosti hned, jak jsem je vyvrhoval. Kettricken ryby navlékla na vrbový prut a společně jsme se vraceli do tábora.

Neuvědomoval jsem si, jak ta tichá mezihra upokojovala moji náladu, dokud jsme se neocitli na dohled od

černého pilíře střežícího vstup do lomu. Vypadal ještě zlověstněji než jindy, jako nějaký temný kárající prst vztyčený proto, aby mě varoval, že tohle sice možná je klidná odmlka, avšak že bouře se již blíží. Když jsme ho míjeli, malinko jsem se zachvěl. Zdálo se, že moje vnímavost vůči Umění znovu sílí. Pilíř vábivě vyzářoval spoutanou sílu. Takřka proti své vůli jsem se zastavil, abych si prohlédl znaky vytesané do jeho povrchu.

"Fitzi? Tak jdeš už?" zavolala na mě zepředu Kettricken, a teprve potom jsem si uvědomil, jak dlouho jsem tam civěl. Pospíšil jsem si, abych je dohonil, a připojil se k nim zrovna ve chvíli, kdy jsme míjeli dívku na drakovi.

Záměrně jsem se tomu místu vyhýbal od doby, co se jí šašek dotkl. Nyní jsem provinile vzhlédl a spatřil stále se třpytící stříbrný otisk prstu na její jinak dokonalé kůži. "Kdopak jsi byla a proč jsi zhotovila tak smutné dílo?" zeptal jsem se jí. Ale její kamenné oči na mě jen prosebně hleděly nad slzami skropenými líčky.

"Možná nemohla dokončit svého draka," přemítala Kettricken. "Vidíš, jak jsou jeho zadní končetiny a ocas stále uvězněny v kameni? Snad právě proto to působí tak smutně."

"Musela to vytesávat se smutkem už od začátku, nevidíte? Ať už by to dokončila nebo ne, horní část by byla stále táž."

Kettricken na mě pobaveně pohlédla. "Ty stále nevěříš, že Verityho drak vzlétne, až bude hotov? Já ano. Jistěže, je toho už jen málo, v co mohu ještě věřit. Velice málo."

Chystal jsem se jí říci, že je to povídačka pro děti od nějakého pěvce, ale její poslední slova mi zavřela ústa.

Když jsme se vrátili k drakovi, svázal jsem koště dohromady a pustil se do zuřivého zametání. Slunce stálo vysoko na zářivě modré obloze a do toho vanul lehký a příjemný vánec. Byl to vcelku pěkný den a já při té prosté činnosti na čas zapomněl na všechno ostatní. Kettricken vyskládala dříví na hromadu a zakrátko odešla pro další. Nighteyes jí odběhl v patách a já si s radostí všiml, že šašek a Starling za ní vyrazili s vlastními pytlí. Když jsem od draka opatrně odmetl kamenné odštěpky a prach, mohl jsem lépe vidět, jaký pokrok mezitím Verity a Kettle udělali. Černý kámen na dračím hřbetě byl tak zářivý, že skoro odrážel modř oblohy. To jsem také poznamenal k Veritymu, aniž bych doopravdy očekával odpověď. Svým srdcem a myslí se cele soustředil na draka. Ve všech ostatních věcech jeho mysl působila nejistým a těkavým dojmem, ale když ke mně hovořil o drakovi a práci na něm, bylo v něm znát hodně ze starého krále Verityho.

Pár okamžiků poté se zhoupnul na patách dozadu, opustiv shrbenou polohu u dračí nohy. Vstal a přejel zkusmo stříbrnou rukou po dračím hřbetě. Zadržel jsem dech, neboť vzápětí pod jeho rukou pojednou vyvstala barva. Sytá tyrkysová modř, navíc každá šupinka měla stříbrný lem, to všechno následkem letného doteku Verityho prstu. Odstín se chvíli třpytil, načež pobledl. Verity vydal slabý zvuk na znamení spokojenosti. "Až bude drak naplněn, barva zůstane," sdělil mi. Bezděčně jsem k drakovi natáhl ruku, jenže Verity mě prudce odstrčil ramenem. "Nedotýkej se ho," varoval mne, takřka žárlivě. Musel vidět velký úlek v mé tváři, protože se zatvářil lítostivě. "Pro tebe už není bezpečné dotýkat se ho, Fitzi. Je příliš..." Jeho hlas vyzněl do ztracena a oči se zahleděly do dále, zatímco hledal to správné slovo. Pak na mě očividně zapomněl, poněvadž se zase shýbl ke své práci na drakově noze.

Když se s člověkem jedná jako s dítětem, nic ho nemůže více vyprovokovat k takovému jednání.

Skončil jsem se zametáním, odložil koště stranou a šel pryč. Nebyl jsem příliš překvapen, když jsem se přistihl, jak hledím na dívku na drakovi. Mezitím jsem sochu pojal jako "Dívku-na-drakovi", jelikož se mi už nejevili jako oddělené entity. Opět jsem vylezl na podstavec k ní, opět jsem pocítil víření jejího života na vlnách Moudrosti. Zvedlo se to jako mlha a hladově se to po mně natáhlo. Tolik uvězněného utrpení. "Nemohu pro tebe nic udělat," řekl jsem jí smutně a málem jsem ucítil, že na má slova odpověděla. Bylo příliš zkršující zůstat déle v její těsné blízkosti. Ale když jsem lezl dolů, všiml jsem si něčeho, co mě vyděsilo. V okolí jedné drakovy zadní nohy kdosi musel pracovat dlátem v kameni. Shýbl jsem se, abych se podíval lépe. Úlomky a prach byly odklizeny, ale okraje zde byly nové a ostré. Šašek si opravdu počíná s krajní neopatrností, řekl jsem si. Vstal jsem s úmyslem okamžitě ho vyhledat.

FitzChivalry, hned se ke mně vrať, prosím.

Povzdechl jsem si. Nejspíš mám odměst další odštěpky. Kvůli tomuhle musím být pryč od Molly,

zatímco ona se někde protlouká sama. Když jsem se vracel zpět k drakovi, ponořil jsem se do zakázaných myšlenek na ni. Přemýšlel jsem, zda si už našli nějaký úkryt a jak moc byl asi Burrich raněn. Utekli prakticky jen s tím, co měli na sobě. Jak asi přežijí? Nebo na ně Regalovi muži zaútočili znovu? Neodvlekli ji a dítě do Tradefordu? Neleží Burrich mrtvý někde v blátě?

To opravdu věříš, že by se to mohlo stát a ty bys o tom nevěděl? A krom toho. Je vidět, že ona je víc než schopná postarat se o sebe a o dítě. A o Burriche jakbysmet. Přestaň na ně myslet. A přestaň se utápět v sebelitosti. Mám pro tebe úkol.

Vrátil jsem se k drakovi a chopil se koštěte. Pár minut jsem zametal, zřejmě než si mě Verity všiml. "Ach, Fitzi, tady jsi." Vstal, protáhl se a prohnul se v zádech, aby z nich vypudil bolest. "Pojď se mnou."

Šel jsem za ním k ohni, kde se chvíli zabýval tím, že dával ohřívát vodu. Poté vzal kousek sušeného masa, pohlédl na něj a smutně pravil: "Co bych dal za kousek Sářina čerstvého chleba. Och, co se dá dělat." Otočil se ke mně. "Posaď se, Fitzi, chci si s tebou promluvit. Hodně jsem přemýšlel o tom, co jsi mi řekl, a mám pro tebe úkol."

Pomalů jsem usedl na kámen u ohně a zakroutil si pro sebe hlavou. V jedné chvíli mně z něho zůstával rozum stát, a vzápětí mluvil jako muž, jenž byl tak dlouho mým učitelem a rádcem. Nedal mi však ani chvíli na to, abych hloubal nad svými myšlenkami.

"Fitzi, cestou sem jste navštívili to místo s draky. Říkal jsi mi, že jste v nich s vlkem cítili život. Život na vlnách Moudrosti, nazval jsi to. A že ten jeden, Realderův drak, se málem probudil, když jsi ho nazval jménem."

"Tentýž pocit života jsem měl z oné dívky na drakovi, tam v lomu," přitakal jsem.

Verity smutně potřásl hlavou. "Ubohá, nedá se pro ni nic udělat, obávám se. Tolik se snažila uchovat si lidskou podobu, a tak se zdráhala naplnit svého draka. A proto je tam, a nejspíš tam i navždycky zůstane. Vzal jsem si její varování k srdci, alespoň k tomu byla její chyba dobrá. Až naplním draka, nesmím si nechat nic pro sebe. Byl by to bídný konec, není pravda, vážit takovou cestu a tolik obětovat, jenom aby člověk skončil s drakem uvízlým v blátě? Přinejmenším takovou chybu neudělám." Zakousl se do suchého masa a zamyšleně ho přežvykoval.

mlčel jsem. Opět mě ztratil ze zřetele. Občas mi nezbyvalo než čekat, až ho jeho vlastní myšlenky zavedou zpátky k nějakému tématu, kde jeho řeči dávaly smysl. Všiml jsem si, že navrchu na čele má novou stříbrnou šmouhu, jako by si tam bezděčně utřel pot. Polkl. "Máme ještě nějaké byliny na čaj?" zeptal se a dodal: "Chci, aby ses vrátil k těm drakům. Chci, abys zjistil, jestli je nemůžeš za pomoci Moudrosti s Uměním probudit. Když jsem tam byl já, ať jsem se snažil sebevíc, nedokázal jsem v nich zjistit žádný život. Pojal jsem obavu, že spali příliš dlouho a mezitím vyhladověli k smrti, jak se sytili pouze svými sny, až už jim nic nezbylo."

Starling tam nechala malou hrst povadlých kopřiv a máty. Opatrně jsem je nastrkal do konvice, načež jsem to přelil horkou vodou. Zatímco se luhovaly, utříd'oval jsem si myšlenky.

"Ty po mně chceš, abych s pomocí Moudrosti a Umění probudil ty dračí sochy. Jak?"

Verity jen pokrčil rameny. "To nevím. Navzdory všemu, co mi Kestrel řekla, mám ve znalostech o Umění stále velké mezery. Když Galen ukradl knihy Solicity a zastavil veškerý výcvik Chivalryho a mne, byl to mistrovský tah proti nám. Neustále se k tomu v myšlenkách vracím. Hodlal i tehdy záludně uchvátit trůn pro svého nevlastního bratra, nebo pouze lačnil po moci? To už se nikdy nedozvíme."

Tehdy jsem promluvil o něčem, co jsem nikdy předtím nevyslovil: "Jednu věc tu nechápu. Kettle říká, že zabitím Carroda za pomoci Umění sis ublížil. Přesto jsi vysál Galena, a zdá se, že jsi tím nic neutrpěl. Ani Serene a Justin si zřejmě nic nepřivodili vysátím krále."

"Vysát z někoho Umění není totéž jako zabít někoho zášlehem Umění." Krátce si odfrkl, posměšně a trpce. "Jelikož jsem udělal obojí, znám ten rozdíl. Ostatně Galen raději zvolil smrt, než aby mi předal veškerou svou moc. Mám dojem, že můj otec zvolil totéž. Rovněž tuším, že to udělal jen proto, aby jim odepřel informaci, kde se nacházím. Jaká tajemství Galen schraňoval, to už nyní tušíme." Pohlédl na maso ve své ruce a odložil ho stranou. "Nyní nás však zajímá probuzení Elderlingů. Rozhlédneš se kolem a vidíš pěkný den, Fitzi. Já za tím vidím příznivé moře a dobrý vítr, který přizene rudé lodě k našim břehům. Zatímco tu sekám a škrábu a lopotím se, lidé Šesti vévodství umírají nebo jsou vykováváni. Nemluvě o tom, že Regalova vojska pustoší a vypalují horské vesnice podél hranice. Otec mé vlastní

ženy a královny vyráží do boje, aby bránil svůj lid před armádami mého bratra. Jak mě to trýzní! Kdybys dokázal probudit draky na jejich obranu, mohli by vzlétnout ihned."

"Zdráhám se podniknout úkol, když ani nevím, co to vyžaduje," spustil jsem, ale Verity mě s úsměvem zarazil.

"Mám dojem, že to bylo teprve včera, co jsi o to žádonil, FitzChivalry."

Dostal mě. "Nighteyes a já vyrazíme zítra ráno," navrhl jsem.

Zamračil se na mě. "Nevidím důvod k otálení. Pro tebe to není dlouhá cesta, ale pouze krok skrze pilíř.

Ale vlk tím kamenem projít nemůže. Bude muset zůstat tady. A rád bych, abys šel hned."

Řekl mi to tak klidně, abych šel bez svého vlka. Raději bych odešel úplně nahý. "Hned? To jako okamžitě?"

"Proč ne? Můžeš tam být za pár minut. Zjisti, co se dá dělat. Uspěješ-li, dozvím se to. Pokud ne, vrať se ještě večer za námi, skrze ten pilíř. Pokusem nic neztratíme."

"Myslíš, že koterie už nepředstavuje nebezpečí?"

"Tam pro tebe nejsou o nic nebezpečnější než tady. A teď už běž."

"Neměl bych počkat, až se ostatní vrátí, abych jim sdělil, kam vyrážím?"

"Sdělím jim to sám, FitzChivalry. Uděláš to pro mě?"

Na takovou otázku mohla být jen jedna odpověď. "Udělám. Půjdu hned." Naposled jsem se zarazil. "Jen si nejsem jist, jak použít ten pilíř."

"Není to o moc složitější než dveře, Fitzi. Polož na něj ruku a ono to do tebe natáhne Umění. Zde ten symbol." Načrtl ho prstem do prachu. "Tenhle značí to místo s draky. Prostě na něj polož ruku a projdi. A tenhle," další náčrt do prachu, je znakem pro lom. Přivede tě nazpět sem." Zvedl své temné oči a zpřímá se na mě zadíval. Měřil si mě, jestli to dokážu?

"Do večera budu zpátky," slíbil jsem mu.

"Dobře. Mnoho štěstí," řekl mi.

A to bylo vše. Vstal jsem a odkráčel od ohně směrem k pilíři. Minul jsem Dívku-na-drakovi a zocelil se, aby mě nevyvedla z rovnováhy. Kdesi daleko v lesích ostatní sbírali dříví, zatímco Nighteyes pobíhal okolo nich.

To jdeš opravdu beze mě?

Nebudu pryč dlouho, bratře.

Mám se vrátit a počkat na tebe u pilíře?

Ne, dohlížej místo mě na královnu, můžeš-li.

S radostí. Dneska mi sestřelila ptáka.

Vycítil jsem jeho obdiv a upřímnost. Co může být lepšího než fenka, která skvěle loví?

Fenka, která se umí dobře podělit.

Hleď, abys mi něco schoval.

Můžeš si vzít rybu, ujistil mě velkodušně.

Pohlédl jsem k černému pilíři, jenž se teď tyčil přímo přede mnou. Byl na něm onen symbol. Jednoduché jako dveře, řekl Verity. Dotkni se symbolu a projdi skrz. Cítil jsem trému v žaludku a stálo mě všechny síly zvednout ruku a přitisknout ji na černý blyštivý kámen. Dlaní jsem se dotýkal symbolu a cítil jsem studený tah Umění. Prošel jsem skrz.

Přešel jsem z jasné sluneční záře do kropenatého stínu. Odstoupil jsem od vysokého černého pilíře a stanul ve vysoké trávě. Vzduch byl obtěžkaný vlhkostí a rostlinnými vůněmi. Větve, jež byly posledně obsypány pupeny, nyní oplývaly svěžím listovím. Uvítal mě sborový zpěv hmyzu a žab. Les kolem mě kypěl životem. Po pustém tichu v kamenolomu to bylo až zdrcující. Nějakou dobu jsem prostě stál, jen abych si na to zvykl.

Opatrně jsem spustil svoje mentální zdi a ostražitě zapátral kolem. Vyjma pilíře za sebou jsem nezaznamenal žádný vjem na vlnách Umění. Trochu jsem se uvolnil. Možná že Verityho ohnivý výpad proti Carrodovi způsobil více, než si byl vědom. Možná že nyní se báli čelit mu otevřeně. To pomyšlení mě hřálo, když jsem vykročil bujným porostem.

Brzy jsem byl po kolena promočený. Ne že bych měl pod nohama vodu, ale spletitý porost nejrůznějších travin a rákosí, kterým jsem se brodil, byl vlhkost sama. Z vinoucích se rév a visícího listí nad hlavou

kapala voda. Nevadilo mi to. Po holých kamenech a prachu v kamenolomu mi to připadalo osvěžující. To, co minule vyhlíželo jako primitivní stezka, byl nyní úzký průchod skrze částečně polehané a plazivé rostlinstvo. Přišel jsem k mělkému zurčícímu potůčku a utrl si u něj hrstku pepřné řechy, kterou jsem za chůze hryzal. Slíbil jsem si, že za soumraku s sebou vezmu nějakou do tábora, a pak jsem si připomněl svůj úkol. Draci. Kde byli draci?

Nezmizeli, ačkoli zeleň okolo nich byla vyšší než minule. Spatřil jsem bleskem sežehlý výčnělek, na který jsem si pamatoval, a odsud jsem vyhledal Realderova draka. Už předtím jsem si řekl, že právě ten by mohl být nejslibnější, a proto začnu u něj, protože jsem z něj rozhodně vnímal mocný život na vlnách Moudrosti. Jako by v tom mohl být nějaký rozdíl, strávil jsem několik minut odklizením rév a mokré přilnavé trávy. Přitom mě udeřila do očí jedna věc. Způsob, jakým byl spící tvor natažený na zemi, sledoval obrysy terénu pod ním. Nevypadalo to jako socha vytesaná z kamene a pak umístěná sem. Působilo to dojmem živoucího tvora, který se vrhl na zem, aby si odpočal, a nikdy už odsud neodešel. Snažil jsem se přesvědčit sám sebe. Tohle byli ti praví Elderlingové, kteří povstali na volání krále Wisdoma. Odletěli jako mohutní ptáci na pobřeží a tam porazili nájezdníky a zahnali je od našich břehů. Z nebes se snášeli na lodě a doháněli posádky k šílenství svým rozséváním hrůzy nebo převrácením lodí silným větrem od svých máchajících křídel. A pomohli by znovu, jen kdybychom je dokázali probudit. "Pokusím se," řekl jsem nahlas a pak zopakoval: "Probudím je," přičemž jsem se snažil, aby v mém hlase nezazněl stín pochybnosti. Pomalu jsem obešel Realderova draka, pokoušeje se rozhodnout jak začít - od klínovité plazi hlavy až po ostnatý ocas, právě tenhle kamenný drak byl učiněnou esencí legend. Obdivně jsem natáhl ruku a přešel po blyštivých šupinách. Dokázal jsem vnímat Moudrost, která jimi líně prostupuje jako vinoucí se kouř. Silou vůle jsem se nutil uvěřit v život uvnitř. Cožpak by nějaký umělec dokázal ztvárnit tak věrnou napodobeninu? Povrchem křídel mu prostupovaly výčnělky kostí, podobně jako u housera. Nepochyboval jsem o tom, že by jimi dokázal utlouci člověka. Ostny na jeho ocase byly stále ošklivě zahrocené. Dokázal jsem si představit, jak ohonem šlehá v lanová nebo mezi veslaři, jak řeže, krájí, cupuje. "Realdere," křikl jsem na něho hlasitě. "Realdere!"

Nezaznamenal jsem žádnou odezvu. Ani náznak Umění, ani větší rozdíl v hladině Moudrosti. Inu, řekl jsem si, nečekal jsem, že to bude tak snadné. V dalších několika hodinách jsem vyzkoušel snad všechny způsoby, které jsem si dokázal představit, abych zvíře probudil. Tiskl jsem mu tvář na šupinatou líc a pátral Moudrostí v tom chladném kameni, jak jen jsem hluboko dosáhl. Nepocítil jsem větší odezvu, než jaká by přišla od žízály. Natáhl jsem své tělo vedle toho chladného kamenného ještěra a snažil se s ním silou vůle sjednotit. Chtěl jsem se napojit na to lenivé vměnění Moudrosti uvnitř. Vyzařoval jsem vůči němu lásku. Rázně jsem mu přikazoval. Edo, stůj při mně, já se mu dokonce snažil vyhrožovat strašidelnými následky — pokud nevstane — aby uposlechl můj povel. To všechno mi bylo k ničemu. Začínal jsem se chytat stébel jako tonoucí. Připomněl jsem mu šaška. Nic. Sáhl jsem po snu Umění, jež jsme s šaškem onehdy sdíleli. Vybavil jsem si v mysli všechny podrobnosti o ženě s kohoutí korunkou, na něž jsem si vzpomněl. Nabídl jsem ji drakovi. Žádná odpověď. Zkoušel jsem základní věci. Verity říkal, že možná strádali hladem a žízní. Představil jsem si nádrže s chladivou sladkou vodou, byly v nich tlusté stříbrné rybky, jenom je pozřít. S pomocí Umění jsem vyvolal v duchu obraz Realderova draka, jak ho požívá větší drak, a předložil jsem mu ho. Žádná odpověď.

Odvážil jsem se vyhledat krále. Je-li v těch kamenech život, je moc nepatrný a zasutý na to, abych na něj dosáhl.

Trochu mě zneklidnilo, že Verity se ani neobtěžoval s odpovědí. Ale snad v tom od počátku viděl jen zoufalé opatření, s nepatrnou šancí na úspěch. Opustil jsem Realderova draka a nějakou dobu bloumal od jednoho kamenného zvířete ke druhému. Pátral jsem mezi nimi a hledal takové, jež by mělo silnější vibrace Moudrosti. Jednou už jsem si myslel, že jsem ho našel, ale bližší zkoumání mi odhalilo, že pod hrudi draka si udělala doupě myš.

Vybral jsem si draka s jeleními parohy a znovu zkoušel všechny postupy, které jsem uplatnil u Realderova draka, to vše se stejným úspěchem. Tou dobou už se začínalo smrákat. Když jsem se ubíral mezi stromy zpátky k pilíři, přemýšlel jsem, jestli Verity opravdu očekával nějaký úspěch. Na zpáteční cestě k pilíři jsem se zarputile přesouval od draka k drakovi a u každého to ještě naposled zkoušel. Nejspíš právě to mě zachránilo. U jednoho jsem se narovnal v domněnku, že jsem zaznamenal silný život

na vlnách Moudrosti ze strany jeho souseda. Avšak když jsem k němu přešel, k mohutnému okřídlenému kanci se zakřivenými kly ostrými jako břitvy, postřehl jsem, že Moudrost vychází zpoza něj. Zvedl jsem zrak a nakoukl skrze stromy, spíše v očekávání jelena nebo divokého prasete. Místo toho jsem spatřil muže s taseným mečem, jak stojí zády ke mně.

Složil jsem se za kancem. V ústech mi pojednou vyschlo, srdce mi bušilo jako splašené. Nebyl to Verity ani šašek. Tolik jsem poznal na první letmý pohled. Byl o něco menší než já, měl pískově žluté vlasy a v ruce držel meč, jako by věděl, jak s ním zacházet. Nějaký muž, oděný ve zlatohnědém stejnokroji. Leč ani objemný Burl, ani štíhlý snědý Will. Někdo jiný, ale patřil k Regalovi.

Rázem se mi všechno vyjasnilo. Jak jsem jen mohl být takový hlupák? Odstranil jsem Willovy a Burlovy muže, koně a zásoby. Co jiného jim zbývalo než spojit se Uměním s Regalem, že potřebují další? S ohledem na nepřetržité pútky v horském pohraničí by nebyl problém, aby další úderná skupina proklouzla přes hranici, obešla Jhaampe a vydala se vzhůru po cestě Umění. Oblast sesuvu, kterou jsme přešli, byla sice značná překážka, ale ne nepřekonatelná. Riskovat životy svých mužů, v tom byl přece Regal zběhlý. Napadlo mě, kolik se jich asi pokusilo přejít a kolik jich přežilo. Nabyl jsem jistotu, že Burl a Will jsou nyní opět obstojně zásobeni.

Pak mě napadla mrazivější myšlenka. Mohl by být zběhlý v Umění. Nic přece Willovi nebránilo, aby vycvičil další. Měl po Solicity knihy a svitky, z nichž mohl čerpat, a třebaže vlohy k Umění nebyly až tolik běžné, nebyly zas tak moc vzácné. Během několika okamžiků moje představivost toho muže zmnožila v celou armádu: všichni alespoň minimálně znali Umění a fanaticky oddaní Regalovi. Opíral jsem se o kamenného divočáka a snažil se tiše dýchat, navzdory strachu, který mnou zmítal. Na okamžik mě posedlo zoufalství. Konečně jsem si uvědomil obrovitost prostředků, jež mohl Regal použít proti nám. Tohle nebyla soukromá krevní msta mezi námi, tohle byl král, s královskými armádami a mocí, jenž vytáhl do boje vyhladit ty, které označil za velezrádce. Jediná věc, která předtím svazovala Regalovi ruce, byly případné nesnáze, kdyby se zjistilo, že Verity nezahynul. Ale nyní, tady v té odlehlé oblasti, se neměl čeho obávat. Mohl nasadit své vojáky, aby se vypořádali s jeho bratrem i synovcem, s jeho švagrovou i se všemi svědky. Pak se koterie mohla dotyčných vojáků zbavit.

Tyhle myšlenky mi prokmitly myslí, jako když blesk ozáří černočernou oblohu. V jediném záblesku jsem náhle užírl všechny podrobnosti. V dalším okamžiku už jsem věděl, že se musím dostat k pilíři a zpátky do lomu, abych varoval Verityho. Pokud už nebylo příliš pozdě.

Jakmile jsem v mysli pojal cíl, pocítil jsem klid. Zvažoval jsem možnost, že bych se s Veritym spojil Uměním, ale vzápětí jsem to zavrhl. Dokud nepoznám nepřítele lépe, nebudu riskovat, že bych se mu odhalil. Přistihl jsem se, že situaci hodnotím jako Kettleinu hru. Kameny, které je třeba sebrat nebo zničit. Muž stál mezi mnou a pilířem. To se dalo čekat. Nyní jsem musel zjistit, zda tu nejsou ještě další. Tasil jsem dýku zpoza opasku, meč by mi nebyl v hustém porostu nic platný. Zhluboka jsem se nadechl a odkradl jsem se od kance pryč.

Zdejší oblast jsem zhruba znal. Skýtala mi výhodné postavení, jak jsem se přemísťoval od draka ke kmeni stromu a ke starému známému výčnělku. Než nastala naprostá tma, věděl jsem, že jsou tam tři muži a že zřejmě střeží pilíř. Nemyslel jsem si, že by sem přišli proto, aby mě lapili, ale spíše aby zabránili komukoli kromě Regalovy koterie pilíř použít. Nalezl jsem stopy po jejich příjezdu, vedoucí od cesty Umění, byly čerstvé, ti muži sotva dorazili. Takže jsem se mohl spoléhat na to, že znám tvářnost terénu lépe než oni. Rozhodl jsem se je považovat za neznalé Umění, poněvadž přišli po cestě, a nikoliv skrze pilíř. Zřejmě to však byli velmi zdatní vojáci. Také jsem si usmyslel věřit, že Will a Burl se mohou nacházet v těsné blízkosti. Že mohou zčistajasna přijít pilířem. Z toho důvodu jsem udržoval zdi svého Umění vysoké a semknuté. A čekal jsem. Když se nebudu vracet, Verity pozná, že se děje něco nekalého. Nemyslel jsem si, že by byl tak neopatrný a šel mě hledat branou pilíře. Vlastně jsem měl za to, že by svého draka ani na tak dlouhou dobu neopustil. Bylo tedy na mně, abych se z té šlamastyky dostal sám.

Jak se snesla tma, vylézal hmyz. Štípající, kousající, po stovkách se rojící hmyz, a vždy mi stůj co stůj musel bzučet

těsně u uší. Od země začala stoupat vlhkost a přes oděv mi prosákla na tělo. Strážce si rozdělaly nevelký ohýnek. Ucítil jsem pekoucí se krbové placky a přistihl se při myšlence, zda bych je nemohl pobít dřívě,

než je všechny snědí. Usmál jsem se sám pro sebe a přikradl se blíž. Noc, oheň a jídlo obvykle znamenaly hovor. Tito muži mluvili málo a většinou hlubokými hlasy. O tuhle službu nestáli. Dlouhá černá cesta dohnala některé z mužů k šílenství. Dnes večer to však nebyla dlouhá cesta, po které sem přišli, ale kamenní draci, co jim dělalo starosti. Zároveň jsem si vyslechl dost věcí, které zcela potvrdily mé dohady. Byli tam tři muži střezící tento pilíř. Plný tucet dalších strážil pak pilíř na prostranství, kde měl šašek vizi. Hlavní uskupení vojáků potom postupovalo směrem k lomu. Koterie chtěla odříznout Veritymu únikové cesty.

Pocítil jsem trochu úlevu nad tím, že jim to zabere nejméně tolik času, kolik to trvalo naší skupině, než se tam dostanou. Alespoň pro tuhle noc Veritymu a ostatním nehrozilo nebezpečí napadení. Byla to však pouze otázka času. Mé odhodlání dostat se pilířem co nejrychleji zpět posílilo. Neměl jsem v úmyslu být se s nimi. Potom zbývalo odstranit je za pomoci léčky, jednoho po druhém, což byl výkon, který by snad nezvládl ani Chade, zapochyboval jsem. Nebo odpoutat jejich pozornost na tak dlouho, abych se stačil přičítat k pilíři.

Odkradl jsem se dost daleko od sedících mužů, tak abych byl z doslechu, a začal jsem hledat suché dřevo na podpal. V tak rozbujelé vegetační oblasti to nebyl nijak snadný úkol, ale nakonec jsem nasbíral poměrně slušnou náruč. Můj plán byl prostý. Řekl jsem si, že mi buď vyjde, nebo nevyjde. Pochyboval jsem, že dostanu druhou šanci, na to už budou příliš opatrní.

Uvážil jsem, kde se na pilíři nachází symbol lomu, a odpízl se oklikou k drakům, kteří se nacházeli na protilehlé straně. Mezi draky jsem si vybral zběsile vyhlížejího chasníka se střapatými ušima, kterého jsem si všiml už při první návštěvě. Bude vrhat pěkný stín. Prostor za ním jsem vyčistil od mokré trávy a listů a zažehl tam oheň. Měl jsem dost paliva jenom na malý ohýnek, ale pevně jsem doufal, že víc mi nebude zapotřebí. Chtěl jsem pouze tolik světla a kouře, aby to působilo tajemně a zároveň neosvětlovalo okolí. Pořádně jsem oheň rozdmýchal a potom se od něj odpízl do tmy. Břichem v trávě jsem si razil cestu k pilíři, jak blízko jsem si jen troufal. Teď mi zbývalo jen počkat, až si strážní všimnou mého ohně. Doufal jsem, že alespoň jeden z nich to půjde prozkoumat a že zbylí dva se budou dívat, kam odešel. Pak stačí potichu vyrazit, dotknout se pilíře, a budu ten tam.

Až na to, že stráž si mého ohně nevšimly. Z mé výhodné pozice to bylo jasně patrné. Skrze stromy jsem viděl stoupající kouř a růžovou zář, jež zčásti kopírovala obrysy dračí siluety. Doufal jsem, že právě to podnítí jejich zájem. Leč tělo draka můj oheň až příliš dobře zaclonilo. Řekl jsem si, že pár dobře mířených kamenů obrátí jejich pozornost k ohni. Šmátrajícima rukama jsem však našel pouze bujné rostlinstvo v lepkavé hlíně. Po nekonečném čekání jsem si uvědomil, že oheň dohasíná a stráž si ho vůbec nevšimly. Ještě jednou jsem se odkradl z doslechu. Ještě jednou jsem potmě nasbíral suché klacky. Pak jsem se po čichu i po zraku vydal zpátky k ohni.

Bratře, jsi dlouho pryč. Je všechno v pořádku? V Nighteyesově nesmělé myšlence byla znát úzkost. Přiložil jsem a počkal, až dřevo chytne. Právě jsem se odkrádal od ohně pryč, když jsem zaslechl jejich zvýšené, vzrušené diskutující hlasy. Nemyslím si, že bych byl neopatrný. Byla to prostě smůla, že když jsem se přemísťoval ze zákrytu draka ke stromu, jeden strážník zvedl pochodeň do výšky a má postava v plném světle vyvstala ze stínu. "Támhle! Člověk!" křikl jeden a dva z nich vyrazili za mnou. To už jsem klouzal pryč jako úhoř mokřým porostem.

Slyšel jsem, jak jeden klopýtl a s klením upadl v porostu popínavých rév, ale ten druhý byl rychlý a čiperný chlapík. Vmžiku jsem ho měl za patami, a přísahám, že jsem ucítil na krku závan větru, jak se poprvé rozmáchl mečem. Odskočil jsem pryč a ocítl se napůl ve skoku, napůl v pádu přes kamenného divočáka. Kolenem jsem bolestivě zavadil o jeho kamenný hřbet a dopadl na zem za ním. Okamžitě jsem se zas vyškřábal na nohy. Můj pronásledovatel se vrhl kupředu a rozmáchl se k mocnému úderu, kterým by mě byl jistě rozštěpil vedví, kdyby se nohou nezachytil za zakřivený, jako břitva ostrý kel. Zakopl a jak široký tak dlouhý spadl, nabodnuv se na druhý kel, který trčel jako šavle z rudé kančí tlamy. Zvuk, jež muž vydal, nebyl nijak hlasitý. Viděl jsem, jak se urputně snaží vstát, jenomže zakřivený kel v něm byl zaháknutý. Vyskočil jsem na nohy, nezapomínaje na druhého pronásledovatele, a přehl jsem do tmy. Za mnou se ozval táhlý výkřik plný bolesti.

Měl jsem dostatek rozumu na to, abych běžel oklikou. Byl jsem už takřka u pilíře, když tu jsem pocítil šmátravý záškub Umění. Vzpomněl jsem si, kdy jsem naposled něco takového cítil. Nebyl sám Verity

terčem útoku tam někde v lomu? Jeden muž stále hlídal pilíř, ale já se rozhodl riskovat s ním souboj na ostří meče, abych se dostal ke svému králi. Vynořil jsem se zpoza stromů a řítil se k pilíři, zatímco strážník civěl ve směru mého ohně a výkřiků padlého muže. Vtom se o mě otřel další úponěk Umění. "Ne," vykřikl jsem, "neriskuj život!", když král vystoupil z pilíře, třímaje v blyštivé stříbrné ruce šedý poškrábaný meč. Vynořil se za strážníkem, který zůstal na hlídce. Můj pošetilý výkřik obrátil jeho pozornost k pilíři a on se na krále vrhl s taseným mečem, ačkoli v jeho tváři se zračila hrůza. Verity ve světle ohně vypadal jako démon z hrůzostrašné pohádky. Na tváři měl stříbrnou šmouhu následkem neopatrného doteku rukou, zatímco ruce a paže se mu třpytily, jako kdyby je měl z nablýskaného stříbra. Vyzáblá tvář a rozedraný oděv, černočerná temnota jeho pohledu by vyděsily každého člověka. Musím však říci, že Regalův voják se nedal: Zaujal postoj, zachytil první králův úder a odvrátil ho. Nebo to si alespoň myslel. Byl to Verityho starý trik. Místo toho svým mečem obtočil jeho čepel. Tím seknutím by mu normálně uťal ruku nad zápěstím, ale tupá čepel se zarazila o kost. Muž nicméně upustil meč. Když padl na kolena, chytaje se za prýstící ránu, Verity ho mečem ťal znovu, tentokrát napříč hrdlem. Pocítil jsem druhý záchvěv Umění. Poslední zbylý strážník se proti nám vyřítíl zpoza stromů. Jeho oči se upřely na Verityho a on vykřikl hrůzou. Na místě se zastavil. Verity udělal krok směrem k němu.

"Můj králi, stačí! Pojďme odsud!" vykřikl jsem. Nechtěl jsem, aby i on riskoval kvůli mně život. Verity však sklopil zrak ke svému meči. Zamračil se. Najednou uchopil meč levou rukou těsně pod jílcem a protáhl ho sevřenou stříbřitou dlaní. Při pohledu na to jsem zalapal po dechu. Meč, kterým se rozmáchl, se nyní blyštil a měl dokonale ostrý hrot. I ve světle pochodně jsem viděl mihotavé vlnky na záhybech ostří čepele. Král pohlédl na mě. "Měl jsem vědět, že to jde." Skoro se usmál. Potom pozvedl meč před očima posledního muže. "Až budeš připraven," pravil tiše.

Co se stalo vzápětí, mě dočista ohromilo.

Voják padl na kolena a odhodil meč do trávy před sebou. "Můj králi. Já vás znám, i když vy mě neznáte." Z jeho překotných slov zřetelně zazníval buckský přízvuk. "Můj pane, řekli nám, že jste zahynul. Zahynul proto, že vaše královna a Bastard se spikli proti vám. Právě ti by se tu mohli vyskytovat, řekli nám. A já sem šel zčásti proto, abych pomstil vaši smrt. Sloužil jsem vám dobře v Bucku, můj pane, a jste-li naživu, budu svému králi sloužit i nadále."

Verity se na něho zahleděl v mihotavém světle pochodně. "Ty jsi Tig, že ano? Reaverův hoch?"

Voják vytřeštil oči, že si na něho Verity vzpomíná. "Tag, můj pane. Sloužím svému králi, jako sloužil můj otec přede mnou." Hlas se mu trochu zachvěl. Oči ani na okamžik nespustil z meče, kterým na něj Verity mřil.

Verity spustil meč k zemi. "Říkáš pravdu, mládenče? Nebo se prostě snažíš zachránit si kůži?"

Mladý voják pohlédl na Verityho a odvážně se usmál. "Já nemám důvod se bát. Princ, kterému jsem sloužil, by nikdy nesrazil klečícího, neozbrojeného muže. Troufám si říci, že ani jako král to neudělá."

Snad žádná jiná slova by Verityho natolik nepřesvědčila. Navzdory únavě se usmál. "Tak jdi, Tagu. Jdi, jak nejrychleji můžeš, a ve vši tichosti, poněvadž ti, kteří tě zneužili, tě jí, pokud se dozvědí, že jsi mi věrný. Vrať se do Bucku. A cestou tam, a až se tam dostaneš, oznamuj všem, že se vrátím. Že s sebou přivedu svoji dobrou a spravedlivou královnu, aby usedla na trůn, a že můj dědic ho získá po mně. A až dorazíš na buckkeeperský hrad, představ se ženě mého bratra. Pověz lady Patience, že tě doporučuji do jejích služeb."

"Ano, můj králi. Králi Verity?"

"Copak je?"

"Míří sem další oddíly. My jsme jen předvoj..." Odmlčel se. Polkl. "Nikoho neviním ze zrady, nejméně ze všech vašeho vlastního bratra. Ale..."

"Tím si nelam hlavu, Tagu. To, oč jsem tě požádal, je pro mne důležité. Běž rychle a cestou se s nikým nepouštěj do konfliktu. Jen doruč domů poselství, jak jsem tě požádal."

"Ano, můj králi."

"Tak běž," vyzval ho Verity.

A Tag vstal, sebral ze země svůj meč a zastrčil ho do pochvy, načež vykročil do tmy.

Verity se otočil a oči mu vítězně zazářily. "Dokážeme to!" řekl mi tiše. Rázně mi pokynul směrem k pilíři.

Natáhl jsem ruku, dotkl se dlaní symbolu a klopýtl do pilíře, jak se mě zmocnilo Umění. Verity mi šel v patách.

8 Sycení draka

V polovině léta onoho posledního roku situace Šesti vévodství začala být zoufalá. Hrad Buckkeep, jemuž se nájezdníci tak dlouho vyhýbali, se pojednou ocitl v jejich obležení. Už od půlky zimy měli nájezdníci v držení Antler Island a jeho strážní věže. Hutnická ves Forge, která jako první padla za obět' pohromě, (její název, vykování, se odvozoval od ní), byla už dlouho předtím zastávkou rudých lodí, které zde nabíraly pitnou vodu. Nějakou dobu kolovaly zvěsti o ostrovanských plachetnicích kotvících poblíž Scrim Islandu, včetně několika pozorování nezachytitelné "Bílé lodě". Po většinu jara byl Jelení přístav mimo provoz. Toto drastické přískrcení obchodu pocítili nejenom v Bucku, ale v každé kupecké vesnici na Jelení, Medvědí a Vinné řece. Rudé lodě se tak náhle staly skutečností i pro obchodníky a panstvo z Tilthu a Farrow.

Avšak na vrcholu léta rudé lodě navštívily i město Buckkeep. Dorazily vprostřed hluboké noci po několikátýdenním klidu na oklamání nepřítele. V urputném boji se jim postavili obránci, zahnaní do úzkých, ale těž vyhladovělí a ožebračení. Skoro každá dřevěná budova ve městě byla vypálena do základů. Odhaduje se, že pouze jedné čtvrtině obyvatel města se podařilo uprchnout do strmých kopců až na hrad Buckkeep. Ačkoliv lord Bright podnikl snahy opevnit a zásobovat hrad, týdny stagnace obchodu si vyžádaly své. Hluboké studny buckkeepského hradu jim sice poskytly dostatečnou zásobu pitné vody, ale všech ostatních věcí se zoufale nedostávalo.

Praky a ostatní válečná technika byly po dlouhá desetiletí na svém místě, aby mohly bránit ústí Jelení řeky, ale lord Bright je mezitím nechal přemístit na obranu hradu Buckkeep samotného. Rudé lodě si tak bez odporu razily cestu vzhůru po Jelení řece a rozsévaly válku a hromadná vykování hluboko v nitru Šesti vévodství, jako když se jed šíří žilou k srdci.

V době, kdy rudé lodě ohrožily samotný Tradeford, mělo panstvo z Farrow a Tilthu zjistit, že velká část armád Šesti vévodství byla poslána daleko do vnitrozemí, k Modrému jezeru a ještě dál, až na samu hranici s Horským královstvím. Šlechta těchto vévodství náhle zjistila, že jejich vlastní strážé jsou vše, co stojí mezi nimi a smrtí a zkázou.

Vynořil jsem se z pilíře uprostřed kruhu rozrušených lidí. První, co se stalo, bylo, že mi vlk prudce skočil na hrud' a strčil mě dozadu, takže když se vynořil Verity, málem prese mne přepadl.

Přiměl jsem ji, aby mě pochopila, přiměl jsem ji, aby vzala na vědomí, že jsi v nebezpečí, a ona ho vyslala za tebou. Přiměl jsem ji, aby mě pochopila, přiměl jsem ji, aby mě pochopila! Nighteyes třeštil radostí jako štěně. Vrazil mi čenichem do tváře, rafl mě do nosu, načež se vrhl na zem vedle mě a napůl mi spočinul v klíně.

"On pohnul drakem! Ne k úplné bdělosti, ale já ucítil jeden záskub! Ještě bychom je mohli všechny probudit!" Byl to Verity, rozesmátý a halasně sdělující ostatním tohle radostné poselství, zatímco klidně překračoval vlka a mne. Rozmáchl se svým blyštivým mečem do výše, jako by chtěl vyzvat na souboj měsíc. Neměl jsem tušení, o čem to mluví. Seděl jsem naplocho na zemi a rozhlížel se kolem po ostatních. Šašek vypadal bledě a unaveně, Kettricken, vždy jako věrné zrcadlo krále, se tiše usmívala při jeho nadšení. Starling na nás všechny hleděla lačnými očima pěvkyně, jak se upamatovala na každý detail. A Kettle, jež měla ruce a paže po lokty stříbrné, starostlivě poklekla vedle mě a zeptala se: "Jsi v pořádku, FitzChivalry?"

Pohlédl jsem na její předloktí a ruce s magickým potahem. "Copak jsi dělala?" zeptal jsem se.

"Jenom to, co bylo nutné. Verity mne vzal k řece v tom městě. Teď nám jde práce mnohem rychleji. A co se stalo tobě?"

Neodpověděl jsem, ale místo toho jsem uzemnil Verityho pohledem. "Poslal jsi mě pryč, abych za vámi nešel. Moc dobře jsi věděl, že draky probudit nemohu, ale chtěl jsi mě mít z cesty!" Nedokázal jsem již zastřít vztek a pocit zrazenosti.

Verity mě obdařil jedním ze svých starých úsměvů, zapíraje veškerou lítost. "Známe se velmi dobře, že

ano?" prohodil omluvně. Potom se jeho úsměv rozšířil. "Ano, byl to bláznovský úkol, který jsem tě poslal provést. Ale já byl ten blázen, protože tys to dokázal. Jednoho jsi probudil, nebo jsi s ním přinejmenším hnul."

Zavrtěl jsem hlavou.

"Ale ovšem, je to tak. Musel jsi to cítit, ten zákmit Umění těsně předtím, než jsem dorazil já. Copak jsi udělal? Jak jsi s ním hnul?"

"Na klech toho kamenného kance zahynul člověk," řekl jsem mdlým hlasem. "Snad právě tak se draci budí. Smrtí." Nejsem s to vysvětlit bolest, již jsem cítil. Vzal to, co mělo být moje, a dal to Kettle. Tu blízkost v Umění dlužil mně, nikomu dalšímu. Kdo jiný zašel tak daleko a tolik toho obětoval kvůli němu? Jak mi mohl odpírat účast na práci na jeho drakovi?

Byl to značný hlad po Umění, ryzí a prostý, ale já to tehdy nevěděl. V tu dobu jsem dokázal vnímat pouze to, jak byl dokonale propojený s Kettle a jak zarytě odmítal, abych se na tom poutu podílel. Obstavil mě pevnou zdí, jako kdybych byl Regal. Opustil jsem svou ženu a dítě a přešel napříč celých Šest vévodství, abych mu byl k službám, a on se nyní ode mě odvracel. Měl vzít k řece mne, měl mi být při tom zážitku po boku. Nikdy jsem si nemyslel, že bych byl schopen takové žárlivosti. Nighteyes zanechal skotačení okolo Kettricken, přišel ke mně a strčil mi hlavu do podpaží. Podrbal jsem ho láskyplně na hrdle a objal ho. Alespoň on byl můj.

Ona mi rozumí, zopakoval úzkostlivě. Přiměl jsem ji, aby mě pochopila, a ona mu řekla, že musí jít. Kettricken přešla ke mně, zastavila se a řekla: "Měla jsem krajní nutkání, že potřebuješ pomoc. Stálo mě to velké naléhání, ale Verity nakonec nechal draka být a šel za tebou. Jsi hodně raněný?"

Pomalů jsem se zvedl na nohy a oprášil se. "Pouze má hrdost, protože můj král se mnou jedná jako s malým dítětem. Mohl mi přece klidně sdělit, že společnost Kettle je mu milejší."

Jakýsi záblesk v Kettleiných očích mi připomněl, s kým to mluvím. Zapřela však obdobné zklamání v sobě a pouze řekla: "Říkáš, že tam byl usmrčen muž?"

"Já ho nezabil. Padl potmě na kly toho kamenného kance a rozpáral si břicho. Ale neviděl jsem, že by se draci pohnuli."

"Nikoli smrtí, ale prolitým životem," pravila Kettle k Veritymu. "Tak by to mohlo být. Jako když vůně čerstvého masa zburcuje psa vyhládlého takřka k smrti. Oni jsou hladoví, můj králi, ale ne tak, že by nešli probudit. Ne, pokud najdete způsob, jak je nasytit."

"Ta řeč se mi nelíbí!" zvolal jsem.

"Není na nás, aby se nám to líbilo nebo ne," pravil ztěžka Verity. "Je to v povaze draků. Oni musí být nasyceni, a život je to, co je sytí. Musí být dán ochotně, aby zplodil další. A draci už si vezmou, co k životu potřebují, jakmile povstanou a vzlétnou. Co jim podle tebe nabídl král Wisdom oplátkou za to, že porazí rudé lodě?"

Tu Kettle káravě ukázala na šaška. "Věnuj tomu pozornost, šašku, a nyní pochopíš, proč jsi tak unavený. Když ses jí dotkl Uměním, spojil ses s ní. Ona tě teď přitahuje k sobě a ty si myslíš, že tam chodíš ze soucitu. Ale ona si od tebe vezme všechno, co potřebuje, aby povstala. I kdyby to měl být celý tvůj život."

"Nic z toho mi tu nedává smysl," prohlásil jsem. A pak, až jsem trochu sebral svůj důvtip, zvolal jsem: "Regal vyslal vojáky. Jsou na cestě sem. Jsou nanejvýš několik dní cesty odsud. Tuším, že šlapou co proto a postupují rychle. Muži střežící pilíře jsou tam rozmístěni proto, aby zabránili Veritymu v úniku." Až o hodně později té noci jsem si to vše utřídil. Kettle a Verity se vskutku odebrali k řece, skoro vzápětí poté, co

jsem odešel. Použili pilíř, aby se dostali do města, a tam si Kettle v oné tekutině omyla ruce a Verity obnovil svou sílu. Každý záblesk stříbrné pokrývky na jejích rukou ve mně probouzel hlad po Umění, jenž neměl daleko k žádosti. Bylo to něco, co jsem zastíral sám před sebou a snažil se to utajit i před Veritym. Věřím, že se nenechal oklamat, ale že mě nenutil, abych se s tím zkonfrontoval. Svou žárlivost jsem pak zastíral pod dalšími záminkami. Oběma jsem dost ostře sdělil, že měli z pekla štěstí, když tam nenarazili na koterii. Verity mi klidně odvětil, že o tom riziku věděl a že ho podstoupil. Jaksi mě to zraňovalo, tím více, že můj hněv ho nechával tak chladným.

A právě na zpáteční cestě do tábora objevili šaška, jak osekává kámen u zabředlé Dívky-na-drakovi.

Mezitím odstranil hmotu okolo jedné nohy a začal pracovat na druhé. Noha samotná byla jen beztvářým kusem kamene, ale šašek trval na tom, že nohu cítí, jak vězí nedotčená v kameni. Byl si zcela jist, že ona po něm chce pouze to, aby vysekal draka z materie, která ho věznila. Trásl se vyčerpáním, když ho objevili. Kettle trvala na tom, aby spěchal rovnou do postele. Vzala poslední kousek často zalívané elfí kůry a jemně ji nadrtila, aby mu připravila poslední dávku čaje. Navzdory účinkům drogy byl šašek stále apatický a unavený, málem se ani nezeptal, co se mu stalo. Byl jsem jím hluboce znepokojen.

Zpráva o Regalových mužích, již jsem přinesl, podnítila všechny k činu. Verity po jídle vyslal Starling, šaška a vlka, aby šli ke vstupu do lomu a tam drželi hlídku. Já seděl nějakou dobu u ohně, se studeným mokrým hadrem omotaným kolem oteklého a zbarveného kolena. Na podstavci s drakem mezitím Kettricken udržovala ohně a Verity s Kettle opracovávali kámen. Starling, jež chtěla Kettle pomoci s hledáním nějaké elfí kůry, objevila karisová semena, která mi dal Chade. Kettle mi je zabavila a uvařila z nich povzbuzující nápoj, který pak s Veritym popíjeli. Zvuky jejich práce nabraly děsivé tempo.

Našli také semínka sluneční sukýnky, která jsem koupil už tak dávno jako možnou náhražku za elfí kůru. S potutelným úsměvem se mě Starling otázala, proč s sebou nosím tohle. Když jsem jí to vysvětlil, vyprskla smíchem a nakonec mi s obtížemi vysvětlila, že semeno sluneční sukýnky se pokládá za afrodisiakum. Vzpomněl jsem si na slova bylinářky a potřásl si pro sebe hlavou. Zčásti mi to připadalo humorné, ale nedokázal jsem se ani usmát.

Když jsem tak nějakou dobu seděl o samotě u ohně, zapátral jsem směrem k Nighteyesovi. Jak to jde? Povzdech. Zpěvačka by si raději hrála na harfu. Ten Bezpachu by raději osekával tu sochu. A já bych nejraději lovil. Hrozí-li nám nebezpečí, je ještě na hony daleko.

Doufejme, že tam zůstane. Vydrž a hlídej, příteli.

Opustil jsem tábor a vybelhal se po kamenné suti na podstavec s drakem. Tři z jeho končetin už byly volné a Verity ve předu pracoval na poslední zbylé noze. Někou dobu jsem stál vedle něj, ale on neráčil vzít mě na vědomí. Místo toho pokračoval v tesání a škrábání a po celou tu dobu si pobrukoval staré dětské říkanky nebo pijácké popěvky. Belhavě jsem minul Kettricken, která netečně udržovala ohně, a zamířil jsem dozadu ke Kettle, která právě rukama hladila drakův ocas. Oči měla upřené do dále, jak z kamene vyvolávala šupiny, prohlubovala jejich detaily a doplňovala povrchovou strukturu. I část ohonu zůstávala ukrytá v kameni. Už jsem se chtěl opřít o ten tlustý kus ocasu, abych si odlehčil zmodralé koleno, ale ona se vsedě prudce napřímila a sykla na mě: "Nedělej to! Nedotýkej se ho!"

Narovnal jsem se a odtáhl se od draka. "Dotkl jsem se ho už předtím," řekl jsem rozhořčeně. "A nic mi to neudělalo."

"To bylo předtím. Ted' má už mnohem blíže k dokončení." Zvedla ke mně zrak. I ve světle ohně jsem si všiml, jak její rysy hustě pokrýval prach a ulpíval jí na řasách. Vypadala strašlivě unavená, a přesto oživovaná jakousi šílenou energií. "Jelikož máš k Veritymu tak blízko, drak by na tebe dosáhl. A ty nejsi dost silný na to, abys řekl ne. Úplně by tě vtáhl do sebe. Tak moc je silný, tak úžasně silný." Poslední slova takřka zakvílela, přičemž znovu přiložila ruce na ocas. Na okamžik jsem uviděl, jak pod jejíma rukama vyvstává lesklá barva.

"Vysvětlí mi někdy někdo, oč se tady jedná?" zeptal jsem se nedůtklivě.

Pobaveně na mě pohlédla. "Já se snažím. Verity se snaží. Ale ty bys měl ze všech nejlépe vědět, jak jsou slova únavná. Pořád a pořád se ti to snažíme říci, a tvá mysl to stále nechápe. Není to tvá chyba. Slova nejsou postačující. A je příliš nebezpečné zapojovat tě nyní do našeho Umění."

"Budeš mi to schopná vysvětlit, až bude drak hotov?"

Vzhlédla ke mně a tváří se jí mihlo něco jako soucit. "Fitz-Chivalry. Drahý příteli. Až bude drak hotov? Spíše řekni, že až budeme Verity a já hotovi, drak bude oživen."

"Já tomu nerozumím!" zavrčel jsem znechuceně.

"Avšak on ti to říkal. A já to říkala znovu, když jsem varovala šaška. Draci se sytí životem. Celým životem, ochotně daným. Právě ten je zapotřebí, aby drak povstal. A obvykle ne jeden. Za starých dob, kdy mudrci odcházeli do města Jhaampe, přicházeli jako koterie, jako celek, který byl víc než jen součtem svých částí, a to vše dávali do draka. Drak musí být nasycen. Verity a já musíme ze sebe všechno vydat do něj, každou část svého života. Pro mne je to snazší.

Eda ví, že jsem žila déle, než mi bylo vyměřeno, a nemám potřebu v tomhle těle pokračovat dál. Pro

Verityho je to těžší, mnohem těžší. Nechává za sebou trůn, krásnou milující ženu, lásku dělat věci vlastníma rukama. Nechává za sebou jízdy na nádherném koni, lov na jeleny, procházky mezi svým lidem. Och, já už to všechno cítím tam uvnitř draka. Opatrné nanášení inkoustu na mapu, pocit čistého kusu ve-línu pod jeho rukama. Teď už znám i vůně jeho inkoustů. Vložil je všechny do toho draka. Je to pro něj těžké. Ale on to dělá, a bolest, kterou mu to přináší, je jen další věc, kterou vkládá do draka. Bude žít jeho běs vůči rudým lodím, až povstane. Ve skutečnosti je jen jedna věc, kterou drakovi dosud odpíral. Jedna jediná věc, jež může způsobit, že padne krátce před svým cílem."

"A co to je?"

Její oči se střetly s mýma. "Ty. Odmítl svolit, abys byl vložen do draka. Mohl by to udělat, to víš, ať už bys chtěl nebo ne. Mohl by prostě hmátnout a vtáhnout tě do něj. Ale on odmítá. Říká, že tvůj život je mu příliš drahý, proto ti ho nevezme. Že už jsi toho obětoval tolik pro krále, který se ti odvděčil pouze bolestí a strastmi."

Věděla o tom, že svými slovy mně vrací Verityho zpátky? Tuším, že ano. Během našeho spojení Uměním jsem z ní velice hodně spatřil. Věděl jsem, že to musel být oboustranný zážitek, oboustranný tok energií. Věděla o tom, jak moc ho mám rád a jak mne ranilo, když jsem ho tady našel tak nepřístupného poté, co jsem sem dorazil. Okamžitě jsem vstal, abych si promluvil s ním.

"Fitzi!" přivolala mě zpátky. Obrátil jsem se k ní. "Chtěla bych ti sdělit dvě věci, jakkoli pro tebe asi budou bolestivé."

Obrnil jsem se. "Tvá matka tě milovala," pravila tiše. "Ty říkáš, že si na ni nepamatuješ. Ve skutečnosti jí nemůžeš odpustit. Ale ona je tam, s tebou, ve tvých vzpomínkách. Byla vysoká a světlá, žena z hor. A milovala tě. Neodloučila se od tebe sama o své vůli."

Její slova mne rozlítla a omámila zároveň. Odvrhl jsem informaci, kterou mi nabízela. Věděl jsem, že nemám žádné vzpomínky na ženu, která mne porodila. Znovu a znovu jsem v minulosti prohledával své nitro, a nenašel tam po ní ani stopu. Vůbec nic. "A ta druhá věc?" zeptal jsem se ledovým hlasem.

Na můj hněv nereagovala, nanejvýš tak se soucitem. "Je to stejně zlé, ba snad ještě horší. Opět je to něco, co už víš. Je smutné, že jediné dary, které já mohu nabídnout tobě, Katalyzátorovi, který změnil moji živoucí smrt ve skomírající život, jsou věci, které už máš. Ale je to tak, a tak to řeknu. Znovu budeš žít pro lásku. Víš, že jsi ztratil svou dívku jara, svou Molly na pláži s větrem v kaštanových kadeřích a s rudým pláštěm. Byl jsi od ní příliš dlouho pryč a mezitím vás toho oba tolik postihlo. A to, cos miloval, co jste oba opravdově milovali, to nebyl ten druhý. Byla to doba vašeho života. Bylo to jaro vašich let, a mocný život proudící ve vás, a válka u vašeho prahu a vaše silná, dokonalá těla. Ohlédni se zpátky, upřímně. Zjistíš, že si vybavuješ stejně tak hádky a slzy jako milování a polibky. Fitzi. Buď rozumný. Nech ji jít a uchraň si ty vzpomínky nedotčené. Zachovej si z ní, co můžeš, a dovol jí, ať si sama zachová, co může, z toho divokého a smělého chlapce, jehož milovala. Protože on i ta veselá slečinka už nejsou ničím víc než vzpomínkami." Potrásla hlavou. "Ničím víc než vzpomínkami."

"Ty se mylíš!" křikl jsem vztekle. "Ty se mylíš!"

Mé hlasité výkřiky přinutily Kettricken vstát. Hleděla na mě, plná strachu a obav. Nemohl jsem se na ni podívat. Vysoká a světlá. Má matka byla vysoká a světlá. Ne. Nic jsem si z ní nepamatoval. Prošel jsem rázně kolem ní a nedbal na svíravou bolest v koleně, jež se při každém došlápnutí ozývala. Obešel jsem draka, proklínal ho s každým svým krokem a odmítal vzít na vědomí své pocity. Když jsem došel k Veritymu, který pracoval na levé přední noze, skrčil jsem se k němu a rozlíceně zašeptal:

"Kettle říká, že zemřeš, až bude drak hotov. Že do něj ze sebe vydáš všechno. Či tak to alespoň matně chápou z jejích slov. Pověz mi, že se mýlím."

Zhoupl se na patách dozadu a zavadil o úlomky, jež předtím odsekal. "Mýlíš se," odpověděl mímě.

"Přinesl bys koště a uklidil to tady?"

Uchopil jsem tedy koště a vrátil se k němu nahoru, málem rozhodnut přerazit mu ho o hlavu namísto zametání. Poznal jsem, že vnímá, jak kypím vzteky, avšak přesto mi pokynul, abych mu uklidil pracovní místo. Jedním divokým máchnutím jsem to provedl. "No vidíš," řekl mímě. "Ty máš ale nádherný vztek. Mocný a silný. To si myslím vezmu pro něj."

Jako když motýl zavádí křídlem, pocítil jsem letný polibek jeho Umění. Můj vztek mi byl odňat, vyloupen z mé duše a odeslán směrem k...

"Ne. Nepouštěj se za tím." Mírně odstrčení ze strany Verityho a já zapadl zpátky do těla. Okamžik nato jsem se přistihl, jak sedím naplocho na kameni, zatímco celý vesmír mi závratně vířil okolo hlavy. Pomalu jsem se schoulil dopředu a zvedl kolena, abych o ně mohl opřít hlavu. Bylo mi strašně mizerně. Můj vztek byl pryč a místo něj nastoupila malátná otupělost.

"Vidíš," pokračoval Verity. "Jak jsi žádal, tak jsem udělal. Ted' už myslím lépe chápeš, co to znamená vložit něco do draka. Chtěl bys ho nasytit ještě něčím dalším ze sebe sama?"

Mlčky jsem zavrtěl hlavou. Báł jsem se otevřít ústa.

"Já nezemřu, až bude drak hotov, Fitzi. Budu pohlčen, to je ovšem pravda. Vcelku doslova. Jenže budu žít dál. Jako drak."

Našel jsem znovu řeč: "A Kettle?"

"Kestrel bude mou součástí. A její sestra Gull. Ale ze mě bude drak." Poté se zase vrátil k úmornému osekávání kamene.

"Jak to můžeš udělat?" Můj hlas byl plný výčitek. "Jak to můžeš udělat Kettricken? Vzdala se všeho, aby sem přišla za tebou. A ty ji prostě opustíš, osamělou a bezdětnou?"

Předklonil se, takže čelem spočinul na drakovi. Nekonečné sekání ustalo. Po chvíli zastřeným hlasem řekl: "Měl bys tu u mě stát a mluvit se mnou při práci, Fitzi. Zrovna když si pomyslím, že už jsem nad všemi hlubokými city, ty je ve mně probudíš." Vzhledl a zahleděl se na mne. V šedivé prашné pokrývce obličej se razily cestu dvě slzy. "Co jiného mám dělat?"

"Nech prostě draka být. Vraťme se zpátky do Šesti vévodství a shromážděme lid a postavme se rudým lodím s mečem a Uměním, jako jsme to dělali dřív. Třeba..."

"Třeba budeme všichni mrtví, ještě než se dostaneme do Jhaampe. Je to snad lepší konec pro mou královnu? Ne. Odsesu ji na Buckkeep, vyčistím naše pobřeží a ona bude vládnout dlouho a dobře jako královna. Vidiš. To jsem se jí rozhodl dát."

"A dědic?" zeptal jsem se hořce.

Pokrčil znaveně rameny a chopil se znovu dláta. "Ty víš, co musí být. Jako dědička bude vychována tvá dcera."

"Ne! Ještě jednou mi s tím pohroz, a já se bez ohledu na rizika spojím přes Umění s Burrichem a řeknu mu, aby s ní uprchl."

"Nemůžeš se s Burrichem spojit Uměním," poznamenal mírně Verity. Zdálo se, že si zrakem měří dračí pařát. "Chivalry uzavřel jeho mysl vůči Umění už před léty, aby nemohl být využit proti Chivalrymu. Tak jako byl šašek využit proti tobě."

Další menší záhada se vyřešila. Moc mi to ale nepomohlo. "Verity, prosím. Snažně tě prosím. Nedělej mi to. Raději ať jsem drakem pohlčen i já. Nabízím ti to. Vezmi si můj život a nasyť jím draka. Dám ti všechno, oč mě požádáš. Ale slib mi, že moje dcera nebude obětována pro farseerovský trůn."

"Takový slib ti nemůžu dát," pravil ztěžka.

"Pokud ke mně chováš ještě vůbec nějaké city," spustil jsem, ale on mě přerušil.

"Ty to nejsi schopen pochopit, bez ohledu na to, kolikrát se ti to řekne? Já mám city. Ale vložil jsem je do draka."

Podařilo se mi vstát. Odbelhal jsem se pryč. Už jsem mu neměl co říci. Král nebo muž, strýc nebo přítel, měl jsem dojem, že jsem ztratil veškeré ponětí o tom, kým je. Když jsem se k němu vydal za pomoci Umění, našel jsem toliko zdi. Když jsem k němu zapátral Moudrostí, zjistil jsem, že jeho život mihotavě pulsuje mezi ním a kamenným drakem. A v poslední době se zdálo, že hoří jasněji v drakovi, nikoli ve Veritym.

V táboře nikdo další nebyl a oheň již skoro vyhasl. Přihodil jsem na něj další dříví a usedl k němu, abych pojedl trochu sušeného masa. Prase už bylo skoro sněžené. Brzy budeme muset znovu na lov. Či spíše Nighteyes a Kettricken by měli něco ulovit. Svým lukem mu vždy úlovek snadno skolila. Má sebelítost už postrádala říz, ale já nedokázal připadnout na lepší řešení než si toužebně přát, abych měl po ruce nějakou brandy, ve které bych ji utopil. Nakonec, nemaje moc dalších zajímavých možností, jsem se odebral na kutě.

Usnul jsem, lze-li to tak říci. Mé sny se jen hemžily draky a Kettleina hra na sebe brala prapodivné významy, zatímco já se snažil přijít na to, je-li rudý kámen dost silný na to, abych dobyl Molly. Mé sny

byly těkavé a nesouvislé a já se často prodral nad hladinu spánku, abych pak zíral do tmy uvnitř stanu. Jednou jsem zapátral směrem k Nighteyesovi, jenž slídl poblíž ohýnku, zatímco Starling a šašek se střídali ve spánku a hlídkování. Své strážní stanoviště mezitím přemístili k vrcholu kopce, odkud měli dobrý výhled na vinoucí se cestu Umění pod sebou. Věděl jsem, že bych měl jít ven a připojit se k nim. Místo toho jsem se překulil a znovu se ponořil do svých snů. Zdálo se mi o tom, že se blíží Regalova vojska, ne desítky nebo tucty, ale stovky zlatohnědých, řinoucích se do lomu, aby nás zahnali do úzkých ke kolmým černým stěnám a všechny nás pobili.

Ráno mě vzbudil studený šťouchanec vlčího čumáku na tváři. Potřebuješ si vyrazit na lov, sdělil mi vážně a já souhlasil. Když jsem se vynořil ze stanu, spatřil jsem Kettricken, jak schází z podstavce. Zrovna svítalo a její ohně už nebyly potřebné. Ona mohla jít spát, avšak nekonečné cinkání a škrábání nahoře u draka nepřestávalo. Když jsem vstal, naše oči se střetly. Pohlédla na Nighteyese.

"Jdete na lov?" zeptala se nás obou. Vlk pomalu zavrtěl ocasem. "Přinesu si luk," prohlásila a hned zmizela ve svém stanu. Čekali jsme. Když vyšla ven, měla na sobě čistší kazajku a v ruce nesla luk. Odmítl jsem se podívat na Dívku-na-drakovi, když jsme ji mijeli. Když jsme šli okolo pilíře, poznamenal jsem: "Kdybychom na to měli dostatek lidí, měli bychom postavit dva na hlídku sem a dva támhle, aby viděli na cestu."

Kettricken na to kývla. "Je to divné. Vím, že se blíží, aby nás pobili, a nevidím takřka žádný způsob, jak bychom tomu osudu unikli. Přesto jdeme na lov kvůli masu, jako by jídlo bylo tou nejdůležitější věcí." Ale je. Jídlo je život.

"Přesto, aby člověk žil, musí jíst," tlumočila jako ozvěna Nighteyesovu myšlenku Kettricken.

Cestou jsme nenarazili na zvěř, jež by stála za to, aby na ni vytáhla luk. Vlk uštval jednoho králíka a Kettricken sestřelila jednu pestře zbarvenou kachnu. Skončili jsme u chytání pstruhů a v poledne jsme měli masa víc než dost na to, abychom se nasýtili, alespoň pro ten den. Na břehu potoka jsem pstruhu očistil, načež jsem se Kettricken zeptal, zda by jí nevadilo, kdybych ještě zůstal a umyl se.

"Vlastně bychom to všichni uvítali," odpověděla, a já se usmál, ne jejímu žertu, ale tomu, že stále dokáže šprýmovat. Zakrátko jsem uslyšel, jak se cáká ve vodě jen kousek proti proudu ode mě, zatímco Nighteyes podřimoval na břehu potoka, břicho plné rybích vnitřností.

Když jsme cestou zpátky do tábora mijeli Dívku-na-drakovi, našli jsme na podstavci vedle ní zkrouceného šaška, jenž spal hlubokým spánkem. Kettricken ho vzbudila a vynadala mu za čerstvé stopy po dlátě u dračího ocasu. Šašek nepředstíral žádnou lítost, ale pouze uvedl, že Starling mu řekla, že bude držet hlídku až do večera, a on že by se opravdu raději vyspal tady. Trvali jsme na tom, aby se s námi vrátil do tábora.

Když jsme se vraceli ke stanu, byli jsme zabráni do rozhovoru. Vtom nás Kettricken zarazila. "Pssst!" okřikla nás. A pak: "Poslouchejte!"

Na místě jsme ztuhli. Napůl jsem očekával, že zaslechnu křik a varovné povely Starling. Napínal jsem uši, jenže neslyšel jsem nic, až na vítr v lomu a vzdálený zpěv ptactva. Chvilí mi trvalo, než jsem pochopil, co to znamená. "Verity!" zvolal jsem. Vrazil jsem ryby šaškovi do rukou a rozběhl se. Kettricken mě předhlonila.

Bál jsem se, že je oba najdu mrtvé, jak na ně za naší nepřítomnosti zaútočila Regalova koterie. To, co jsem objevil, bylo skoro stejně divné. Verity a Kettle tam stáli, bok po boku, a hleděli na draka. V odpoledním slunci se černě třpytil a blyštěl jako poctivý pazourek. Mohutné zvíře bylo dokončeno. Každá šupina, každý záhyb, každý dráp byly ve své detailnosti naprosto bezvadné. "To překonává všechny draky, které jsme viděli v Kamenné zahradě," prohlásil jsem. Dvakrát jsem ho obešel a můj údív s každým krokem sílil. Nyní v něm planul mocný oheň života v Moudrosti, silnější než v Kettle či Veritym. Bylo takřka šokující, že se jeho boky nedmuly dechem, že sebou ve spánku neškubal. Pohlédl jsem na Verityho a navzdory vzteku, který mě stále držel, jsem se musel usmát.

"Je dokonalý," pravil jsem tiše.

"Selhal jsem," řekl na to hodně sklesle. Kettle po jeho boku ztrápeně přikývla. Vrásky v její tváři byly ještě hlubší. Každým coulem vypadala na svých dvě stě let. Stejně jako Verity.

"Ale vždyť je hotov, můj pane," pravila tiše Kettricken. "Neříkal jsi, že právě to musíš udělat? Dokončit draka?"

Verity pomalu zavrtěl hlavou. "Sochařská práce je u konce. Ale drak není hotov." Rozhlédl se po nás, kteří jsme na něj užasle civěli, a já viděl, jak zápolí s tím, aby svým slovům dodal správný význam. "Vložil jsem do něho všechno. Všechno až na to, aby mi ještě stále tlouklo srdce a do těla mi proudil dech. Stejně jako Kettle. Také to bychom mohli dát. Ale stále by to nestačilo."

Popošel zvolna kupředu a opřel se o draka. Položil si tvář na své vyzáblé paže. Všude kolem něj, kde jeho tělo spočívalo na kameni, se na dračí kůži mihotala barevná záře. Tyrkysové šupiny se stříbrnými okraji váhavě pableskovaly ve slunečním světle. Mohl jsem cítit, jak se síla jeho Umění přelévá do draka. Prosakovala z Verityho do kamene, jako když se inkoust vpíjí do papíru.

"Králi Verity," řekl jsem tiše, varovně.

Se zasténáním od svého výtvaru odstoupil. "Neboj se, Fitzi. Nenechám ho vzít si příliš mnoho.

Nepředám mu svůj život jen tak bezdůvodně." Zvedl hlavu a rozhlédl se po nás všech. "Divné," řekl tiše.

"Říkám si, zda to není jako být vykováný. Moci si vzpomenout, co člověk kdysi cítil, ale nebýt už schopen znovu to zažít. Mé lásky, obavy, mé smutky. Všechno přešlo do toho draka. Nic jsem si neponechal v záloze. Ale přesto to není dost. Není to dost."

"Můj pane Verity," promluvila Kettle nakřaplým hlasem, z něhož již vyprchala všechna naděje. "Budete si muset vzít FitzChivalryho. Není žádná jiná možnost." Její oči, kdysi tak jasné, nyní vypadaly jako suché černé oblázky, když se na mě podívala. "Nabídl jsi to," připomněla mi. "Celý svůj život."

Kývl jsem hlavou. "Když si nevezmete moje dítě," dodal jsem potichu. Nasál jsem do plic vzduch. Život. Nyní. Nyní obsahovalo celý můj život, který jsem měl, všečen čas, jehož jsem se mohl doopravdy vzdát. "Můj králi. Už neusiluji o dohodu žádného druhu. Je-li vám zapotřebí můj život, aby drak mohl vzlétnout, nabízím vám ho."

Verity se na místě slabě zapotácel. Zíral na mě. "Skoro jsi mě znovu pohnul k citu. Jenže." Tu zvedl stříbrný prst a vyčítavě jím ukázal. Nikoliv na mě, ale na Kettle. Jeho příkaz byl tvrdý jako kámen jeho draka, když řekl: "Ne. Už jsem ti to jednou řekl. Ne. Už s ním o tom víckrát mluvit nebudeš. Zakazují to." Pomalu se sesul na kolena, načež si naplocho sedl vedle draka. "To proklaté karisové semeno," řekl hlubokým hlasem. "Vždycky přestane působit, zrovna když jeho sílu nejvíce potřebuješ. Proklaté svinstvo."

"Měl byste si nyní odpočinout," řekl jsem přihloupě. Ve skutečnosti ani nic jiného dělat nemohl. V takovém stavu se člověk po karisovém semeni nacházel. Prázdný a vyčerpaný. Znal jsem to až příliš dobře.

"Odpočinout," pravil hořce a hlas mu při tom slově selhal. "Ano. Odpočinout. Budu dobře odpočatý, až mě vojska mého bratra najdou a podříznou mi hrdlo. Dobře odpočatý, až jeho koterie přijde a pokusí se mého draka získat pro sebe. Jen neudělej žádnou chybu, Fitzi. Právě o to jim jde. Nevyjde jim to, samozřejmě. Alespoň si nemyslím, že to vyjde..." Jeho mysl nyní těkala. "Ačkoliv by mohlo," vydechl slabě. "Byli na mě napojeni Uměním, po nějakou dobu. Mohlo by to stačit, aby mne dokázali zabít a vzít si ho." Přízračně se usmál. "Regal jako drak. Myslíš, že by z Buckkeepu nechal kámen na kameni?"

Kettle za ním se zhroutila, tvář opřenu o kolena. Myslel jsem, že pláče, ale když zvolna přepadla na bok, tvář měla uvolněnou a nehybnou, oči zavřené. Buď byla mrtvá, nebo spala spánkem člověka vyčerpaného po karisovém semeni. Po tom, co mi pověděl Verity, mi to sotva připadalo důležité. Král se natáhl jak široký tak dlouhý na holém podstavci posetém drtí. Usnul po boku svého draka.

Kettricken popošla a usedla vedle něj. Sklopila hlavu na kolena a rozplakala se. Nikoli tiše. Drásavé vzlyky, které jí oťrásaly, by měly probudit i draka z kamene. Ale nestalo se. Díval jsem se na ni. Nešel jsem za ní, nedotkl se jí. Věděl jsem, že by to nebylo nic plame. Místo toho jsem pohlédl na šaška. "Měli bychom přinést pokrývky a udělat jim trochu pohodlí," řekl jsem zkroušeně.

"Ach. Ovšemže. Jaký lepší úkol pro Bílého proroka a Katalyzátora?" Uchopil mě za ruku. Jeho dotek obnovil vlákno Umění, které nás k sobě poutalo. Hořkost. V jeho krvi proudila hořkost. Šest vévodství padne. Svět skončí.

Šli jsme pro pokrývky.

Porovnájí-li se všechny záznamy, vyjde najevo, že do vnitrozemí až k Turlake se ve skutečnosti pustilo ne více než dvacet rudých lodí a že jen dvanáct jich pokračovalo dále za Turlake, aby tam ohrožovaly vesnice přiléhající k Tradefordu. Pěvci by nás rádi přesvědčili, že to byly desítky lodí a doslova stovky nájezdníků na jejich palubách. Dle písni byly toho léta břehy Jelení a Vinné řeky rudé plameny a krví. Za to jim nelze dávat vinu. Utrpení a hrůza oněch dní by neměly být nikdy zapomenuty. Musí-li pěvkyně pravdu přikrášlit, aby nám pomohla plně si ji vybavit, pak jen ať to udělá, a ať nikdo neříká, že lhala. Pravda je často mnohem obsáhlejší než fakta.

Starling se toho večera vrátila i s šaškem. Nikdo se jí neptal, proč už nedrží hlídku. Nikdo ani nenavrhl, že bychom snad měli z lomu prchnout, než nás tam Regalovy oddíly zaženou do úzkých. Měli jsme zůstat a postavit se jim, měli jsme bojovat. Abychom bránili kamenného draka.

A měli jsme zemřít. To se obešlo bez řečí. Doslova a do písmene, byli jsme si toho vědomi, ale nikdo z nás to nevyřkl nahlas.

Když Kettricken usnula vyčerpáním, snesl jsem ji dolů do stanu, který měla společný s Veritym. Uložil jsem ji na houně a pořádně ji přikryl. Shýbl jsem se a políbil ji na čelo, jako kdybych líbal své spící dítě. Bylo to na rozloučenou, svým způsobem. Raději jednat nyní, rozhodl jsem se. Nyní obsahovalo vše, co jsem měl jisté.

Když se snesl soumrak, Starling se šaškem usedli k ohni. Ona hrála na harfu, tiše, beze slov, a přitom hleděla do plamenů. Na zemi vedle ní ležel obnažený nůž. Já nějakou dobu stál a díval se, jak se světlo ohně dotýká její tváře. Starling Birdsong - poslední pěvkyně posledního opravdového farseerovského krále a jeho královny. Nenapíše žádnou píseň, kterou by si někdo připomínal.

Šašek tiše seděl a naslouchal. Mezitím vzájemně dospěli k jakémusi přátelství. Pomyslel jsem si, že jestli je tohle poslední noc, kdy ona může hrát, nemohl jí dát nic krásnějšího než tohle. Pozorně naslouchat a nechat její hudbu, aby ho ukolébala za přispění jejího umění.

Nechal jsem je tam tedy sedět a vzal plný měch s vodou. Pomalounku jsem vylezl na rampu k drakovi. Nighteyes šel za mnou. Už předtím jsem na podstavci rozdělal oheň. Nyní jsem naň přiložil ze zbylé zásoby Kettrickenina dřeva a potom jsem usedl vedle něho. Verity a Kettle pořád spali. Chade jednou užíval karisové semeno po dva dny v kuse. Když se zhroutil, trvalo mu skoro celý týden, než se zotavil. Chtěl pořád jenom spát a pít vodu. Pochyboval jsem, že by se někdo z nich v brzké době vzbudil. Bylo to v pořádku. Beztak už jsem jim neměl co říci. A tak jsem si prostě sedl vedle Verityho a držel nad svým králem hlídku.

Byl jsem mizerný hlídač. Probudil mě jeho hlas, jenž šeptem pronesl mé jméno. Okamžitě jsem se posadil a natáhl se po měchu s vodou, který jsem s sebou přinesl. "Můj králi," řekl jsem tiše.

Ale Verity neležel natažený na kameni, slabý a bezmocný. Stál nade mnou. Naznačil mi, abych vstal a šel za ním. Uposlechl jsem, pohybuje se stejně tiše jako on. U základny podstavce s drakem se ke mně otočil. Beze slova jsem mu podal měch s vodou. Vypil polovinu jeho obsahu, na chvíli ustal a pak dopil zbytek. Když skončil, podal mi měch zpět Odkašlal si. "Existuje cesta, FitzChivalry." Jeho temné oči, tolik podobné těm mým, se zpříma střetly s mým zrakem. "Ty jsi ta cesta. Tak plný života a tužeb. Tak rozervaný vášněmi."

"Já vím," řekl jsem. Ta slova ze mě vyšla směle. Byl jsem však mnohem zděšenější, než jsem kdy v životě byl. Regal mě v žaláři ošklivě poznamenal. To však byla bolest. Tohle byla smrt. Pojednou jsem znal ten rozdíl. Mé proradné ruce přitom pošukávaly lemem mojí haleny.

"Nebude se ti to líbit," varoval mne. „Ani mně se to nelíbí. Nevidím však žádnou jinou cestu."

"Jsem připraven," zalhal jsem. "Jen bych... rád viděl ještě jednou Molly. Abych věděl, že ona a Nettle jsou v bezpečí. A Burrich."

Podíval se po mně. "Mám na paměti úmluvu, kterou jsi mi nabídl. Že si nevezmu Nettle pro trůn."

Odvrátil pohled stranou. "To, co po tobě žádám, bude horší. Sám tvůj život. Celý tvůj život a energii tvého těla. Jak vidíš, vydal jsem již všechny své vášně. Nic už mi nezbyvá. Kdybych jen v sobě mohl zažehnout city na jednu noc... kdybych se jen rozpomněl, jaké to bylo toužit po ženě, svírat ženu, kterou miluji, v náručí..." Jeho hlas postupně umlkl. "Stydím se žádat to po tobě. Stydím se víc než tehdy, kdy jsem si od tebe bral sílu, a tys byl jen nic netušící chlapec." Znovu se střetl s mým pohledem a já věděl,

jakou námahu mu působí formulovat slova. Nedokonalá slova. "Ale ty to chápeš, i přes to. Hanba, kterou cítím, bolest, kterou ti tím působím... i to je něco, co mi dáváš. I to mohu vložit do draka."

Odvrátil ode mě svůj pohled stranou. "Ten drak musí vzlétnout, Fitzi. On musí."

"Verity. Můj králi." Pořád se díval stranou. "Příteli můj." Jeho oči se vrátily ke mně. "To je v pořádku. Ale... jen bych rád viděl ještě jednou Molly. Byť nakrátko."

"Je to nebezpečné. Myslím, že to, co jsem udělal Carrodovi, v nich vzbudilo skutečný strach. Od té doby už se proti nám nepokusili použít sílu, pouze lstivost. Jenže..."

"Prosím," vyřkl jsem tiše to slůvko.

Verity vzdychl. "Dobrá tedy, chlapče. Ale mé srdce mne od toho zrazuje."

Ani dotek. Dokonce se ani nenadechl. Ačkoli sám Verity se ztrácel, tohle byla síla jeho Umění. Byli jsme tam, s nimi. Vnímál jsem, jak se Verity stahuje, aby mi poskytl iluzi, že jsem tam sám.

Byl to pokoj v hostinci. Čistý a poměrně dobře vybavený. Mezi bochníkem chleba a mísou jablek na stole hořel jedno-ramenný svícen. Burrich bez košile ležel na boku v posteli. V okolí bodné rány měl hustě vysráženou krev, jež byla vsáklá i do kalhot v pase. Hrud' se mu pohybovala v pomalém rytmu, značícím hluboký spánek. Byl stočený okolo Nettle. Tulila se k němu, ponořena do spánku, a jeho pravá ruka ochranně spočívala na ní. Zatímco jsem se díval, Molly se nad nimi sklonila a obratně vytáhla dítě zpod Burrichovy paže. Nettle se ani nepohnula, zatímco byla odnesena do košíku v koutě a zachumlána do pokrývek, jimiž byl vystlán. Její malá růžová ústa se hnula při vzpomínce na teplé mléko. Pod černými uhlazenými vlasy měla hladké čelíčko. Ale přes to všechno, co musela vystát, nevypadala nikterak poznamenaně.

Molly se účelně pohybovala po místnosti. Nalila vodu do mísy a vzala složenou utěrku. Vrátila se k Burrichově posteli. Shýbla se, postavila mísu s vodou na podlahu u postele a namočila v ní hadr. Pořádně jej vyždímala. Když mu ho přiložila na záda, trhl sebou a zalapal po dechu. Rychle jako útočící had ji chňapl za zápěstí.

"Burrichi! Pust', musí se to vyčistit," pronesla rozmrzele Molly.

"Och. To jsi ty." V jeho hlase bylo znát silnou úlevu. Pustil ji.

"Samozřejmě že jsem to já. Koho jiného bys čekal?" Jemně mu hadrem ovlhčila bodnou ránu a pak ho znovu namočila ve vodě. Hadr v její ruce a mísa s vodou byly nyní zabarveny krví.

Rukama opatrně zašmátral na posteli vedle sebe. "Co jsi udělala s mou malou?" zeptal se.

"Tvá malá je naprosto v pořádku. Spí v košíku. Táhle." Opět mu utřela záda, potom si pro sebe kývla.

"Krvácení už ustalo. A vypadá to čistě. Myslím, že kůže tvé blůzy zadržela většinu jejího výpadu. Když se posadíš, mohu ti to obvázat."

Burrich se pomalu pohnul, aby se posadil. Jenom malinko přitom zalapal po dechu, ale když si sedal, usmál se na ni. Odhrnul si z tváře pramen vlasů. "Včely nadané Moudrostí," pravil obdivně. Potřásl nad ní hlavou. Mohl bych říci, že to nebylo poprvé, co to řekl.

"Nic dalšího mne nenapadlo," podotkla Molly. Nedokázala se však ubránit opětovnému úsměvu.

"Zabralo to, nebo ne?"

"Báječně," připustil. "Ale jak jsi věděla, že půjdou po tom rudovousovi? Právě to je přesvědčilo. A chybělo zatraceně málo, aby to přesvědčilo i mě!"

Potřásla si pro sebe hlavou. "Bylo to štěstí. A světlo. Držel svíčky a stál u krbu. V chýši bylo šero. Včely přitahuje světlo. Skoro jako můry."

"Říkám si, jestli ještě trčí v té chýši." Zazubil se, zatímco se díval, jak vstává, aby odnesla zakrvácený hadr a vodu.

"Přišla jsem o své včely," připomněla mu smutně.

"Půjdeme si vykouřit a nachytat další," utěšil ji Burrich.

Smutně zavrtěla hlavou. "Úl, který se činil po celé léto, dává nejvíce medu." Ze stolu v koutě vzala roli čistého plátěného obinadla a nádobu s masťou. Zamyšleně k ní přičichla. "Nevoní to jako výrobek od tebe," poznamenala.

"Nejspíš to bude účinkovat stejně," odvětil. Čelo se mu zkrabatilo, když se rozhlédl po místnosti. "Molly, jak za to všechno zaplatíme?"

"Už jsem se postarala." Byla přitom stále zády k němu.

"Jak?" zeptal se podezřívavě.

Když se k němu otočila zpátky, měla semknutá ústa. Věděl jsem, že je lepší se s takovou tváří nehádat.

"Fitzova jehlice. Ukázala jsem ji hostinskému, aby nám dal tento pokoj. A zatímco jste dnes odpoledne oba spali, odnesla jsem ji ke klenotníkovi a prodala ji." Burrich otevřel ústa, ale ona mu nedala šanci mluvit. "Vím, jak smlouvat, a dostala jsem za ni plnou cenu."

"Její cena byla vyšší, než lze udat v penězích. Tu jehlici měla mít Nettle," řekl Burrich. Ústa měl semknutá stejně jako ona.

"Nettle potřebovala vyhrátou postýlku a kaši mnohem více než nějakou stříbrnou jehlici s rubínem. I Fitz by měl tolik rozumu, aby to uznal."

Ač je to s podivem, uznal jsem to. Ale Burrich pouze řekl: "Budu teď muset mnoho dní pracovat, abych ji pro ni získal zase zpátky."

Molly vzala obvazy. Do očí se mu nepodívala. "Jsi paličatý muž, a já jsem si jista, že v té věci uděláš, co si zamaneš," řekla.

Burrich mlčel. Skoro jsem viděl, jak se snaží sám pro sebe rozhodnout, zda to znamená, že hádku vyhrál.

Molly se vrátila k posteli. Usedla na ni vedle něho a začala mu vtírat mast do zad. Burrich zat'ál zuby, ale ani nehlesl. Pak se Molly skrčila před ním. "Zvedni ruce, ať ti to mohu ovázat," přikázala mu. Burrich se nadechl a zvedl ruce od těla do výše. Počínala si zručně, když odmotávala bandáž z role a přitom ji ovíjela okolo něho. Na břicho mu ji zavázala. "Je to lepší?" zeptala se.

"Podstatně." Už se chtěl protáhnout, ale pak si to rozmyslel.

"Je tu jídlo," nabídla mu a přešla ke stolu.

"Za chvíli." Viděl jsem, jak jeho pohled potemněl. Stejně jako její. Otočila se k němu, ústa pevně semknutá. "Molly." Povzdechl si. Zkusil to znovu: "Nettle je pravnučka krále Shrewda. Farseeerová. Regal v ní spatřuje ohrožení sebe sama. Může se pokusit zabít vás znovu. Obě. Vlastně jsem si jist, že to udělá." Poškrábal se ve vousech. Do jejího mlčení pak navrhl: "Snad jediný způsob, jak vás obě zachránit, je umístit vás pod ochranu skutečného krále. Znam jednoho muže. . . možná že ti o něm Fitz vyprávěl. Říká ti něco jméno Chade?"

Mlčky zavrtěla hlavou. Její oči temněly stále víc.

"Mohl by vzít Nettle na bezpečné místo. A dohlédnout na to, aby o vás bylo dobře postaráno." Ta slova z něj vyšla pomalu, zdráhavě.

Její odpověď byla rychlá. "Ne. Ona není Farseeerová. Ona je moje. A já ji neprodám, ani za peníze, ani za bezpečí." Zabodla se do něj pohledem a prakticky ta slova vyprskla. "Jak sis mohl myslet, že bych to udělala!"

Usmál se na ni. Spatřil jsem v jeho tváři výraz provinilé úlevy. "Nemyslel jsem si, že bys to udělala. Cítil jsem však povinnost nabídnout ti to." Další slova z něj vyšla ještě zdráhavěji: "Vymyslel jsem jiný způsob. Nevím, co si o tom budeš myslet. Přesto budeme muset cestovat daleko odsud, najít si město, kde nás nikdo nezná." Vtom prudce sklopil oči k podlaze. "Ale kdybychom byli svoji ještě předtím, než bychom tam dorazili, lidé by nikdy nepochybovali o tom, jestli je moje. . ."

Molly tiše stála, jako by zkameněla. Ticho se protahovalo. Burrich zvedl oči a prosebně se střetl s jejíma.

"Neber si to špatně. Já od tebe nic neočekávám. . . pokud jde o to. Ale. . . i tak, nemusíš si mě brát. V Kevdoru jsou Svědecké kameny. Mohli bychom tam jít, s nějakým pěvcem. Mohl bych stanout před nimi a odpřisáhnout, že je moje. Nikdo by to pak už nezpochybnil."

"Ty bys lhal před Svědeckými kameny?" zeptala se nevěřícně Molly. "To bys udělal? Aby byla Nettle v bezpečí?"

Zvolna kývl. Nespouštěl oči z její tváře.

Zavrtěla hlavou. "Ne, Burrichi, to nepřipustím. To přináší největší smůlu, udělat něco takového. Všichni znají příběhy o tom, co se stane s těmi, kdo Svědecké kameny znesvěti lži."

"Já to riziko podstoupím," řekl zachmuřeně. Nikdy jsem nezažil, že by ten muž zalhal, než Nettle přišla na svět. A nyní se nabízel, že učiní falešnou přísahu. Napadlo mě, jestli Molly ví, co jí vůbec nabízí.

Věděla to. "Ne. Ty lhat nebudeš." Řekla to s jistotou.

"Molly. Prosím."

"Buď zticha!" řekla s konečnou platností. Nachýlila hlavu a pohlédla na něj, zatímco nad něčím přemítala.

"Burrichi?" zeptala se poněkud váhavým tónem v hlase. "Slyšela jsem vyprávět... Lacey říkala, že jsi kdysi miloval Patience." Nadechla se. "Miluješ ji stále?" zeptala se.

Burrich se zatvářil skoro nepřítelně. Molly čelila jeho pohledu s prosebným výrazem ve tváři, dokud Burrich zrak neodvrátil. Jeho slova sotva slyšela: "Miluji své vzpomínky na ni. Na to, jaká byla tehdy, jaký jsem byl tehdy já. Nejspíš tak, jako ty stále miluješ Fitze."

Ted' sebou pro změnu trhla Molly. "Některé věci, na které si pamatuji... ano." Přikývla, jako by si něco připomněla. Pak vzhlédla a střetla se s Burrichovými očima. "Ale on je mrtev." Ta slova z ní vyšla s tak nezvyklou definitivností. Pak s prosebným tónem v hlase dodala: "Poslouchej mě. Jen mě poslouchej. Po celý můj život to tak bylo... Nejprve můj otec. Vždycky mi říkal, že mě miluje. Jenže když mě udeřil a nadával mi, nikdy jsem z toho necítila lásku. A pak Fitz. Přisahal, že mě miluje, a něžně se mě dotýkal. Ale jeho lži mi nikdy nezněly láskou ke mně. A teď ty... Burrichi, nikdy ke mně nemluvíš o lásce. Nikdy ses mě nedotkl, ani ve vzteku, ani v návalu touhy. Avšak tvé mlčení a tvůj pohled ke mně hovoří o lásce mnohem víc než všechna jejich slova nebo doteky." Vyčkala. Neříkal nic. "Burrichi?" zeptala se zoufale. "Jsi mladá," řekl tiše. "A krásná. Tak duchaplná. Zasloužíš si lepšího."

"Burrichi. Miluješ mne?" Prostá otázka, nesměle položená.

Složil do klína své upracované ruce. "Ano." Pevně je sevřel. Aby zamezil chvění?

Molly na tváři vyrazil úsměv, jako když se spod mraků prodere slunce. "Pak si mě vezmeš. A potom, budeš-li chtít, stanu před Svědeckými kameny. A přiznám přede všemi, že jsem s tebou byla ještě předtím, než jsme se vzali. A ukážu jim dítě."

Konečně zvedl své oči k jejím. Jeho výraz byl nevěřící. "Ty by sis mě vzala? Takového, jaký jsem? Starého? Chudého? Poznamenaného?"

"Ničím z toho pro mě nejsi. Pro mě jsi mužem, kterého miluji."

Potrásl hlavou. Její odpověď ho ještě více zmátla. "A potom, co jsi právě mluvila o smůle? Stanula bys před Svědeckými kameny a lhala bys?"

Obdařila ho poněkud odlišným úsměvem. Takovým, jaký jsem už dlouho neviděl. Takovým, který mi zlomil srdce. "Nepotřebuji lhát," podotkla tiše.

Chřípí se mu rozšířilo jako hřebci, když vyskočil na nohy. Vzduchem, který nasál, se mu vzedmula hrud'.

"Počkej," přikázala mu tiše a on uposlechl. Olízla si palec a ukazováček. Hbitě uhasila všechny svíčky až na jednu. Potom přešla setmělou místností vstříc jeho náručí.

Prchl jsem.

"Och, chlapče můj. Je mi to tak líto."

Mlčky jsem zavrtěl hlavou. Víčka jsem měl semknutá, ale přesto z nich prosakovaly slzy. Po chvíli jsem našel řeč: "On na ni bude hodný. I na Nettle. On je typem muže, kterého si zaslouží. Ne, Verity. Mělo by mi to být útěchou. Vědomí, že s ní bude on a postará se o ně o obě."

Útěcha. Žádnou útěchu jsem v tom nenacházel. Pouze bolest.

"Zdá se, že jsem s tebou uzavřel velmi špatnou úmluvu." Bylo znát, že Verity se pro mne upřímně rmoutí.

"Ne. To je v pořádku." Zadržel jsem dech. "A teď, Verity. Rád bych, aby to proběhlo rychle."

"Víš to jistě?"

"Tak jako ty." A tak si vzal můj život.

Byl to sen, jaký jsem měl už předtím. Vnímál jsem, jaké to je, být ve stařeckém těle. Tehdy jsem byl král Shrewd, v hebké noční košili a v čisté posteli. Tentokrát to bylo drsnější. Bolely mě všechny klouby mého těla. Uvnitř mi hořely vnitřnosti. A já byl opařený, ve tváři a na rukou. V tom těle bylo více bolesti než zbývajících života. Bylo jako svíčka vypálená skoro až k podnožce. Otevřel jsem zalepené oči. Ležel jsem natažený na studeném, drtí posetém kameni. Vedle mě seděl vlk.

Tohle je špatné, sdělil mi.

Nedokázal jsem vymyslet nic, co bych na to pověděl. Cítil jsem, že to určitě není správné. Po nějakém čase jsem se vystrachal na ruce a na kolena. Ruce mě bolely. Kolena mě bolela. Každý kloub v mém těle skřípěl a nařikal, když jsem se povytáhl výš a rozhlédl se kolem. Noc byla teplá, ale já se stále třásl.

Nade mnou, na podstavci, dřímал nehotový drak.

Já to nechápu, dožadoval se Nigtheyes vysvětlení.

Já to nechci chápat. Nechci nic vědět.

Ale ať už jsem chtěl nebo nikoli, věděl jsem. Pomalu jsem vykročil a vlk mi šel v patách. Prošli jsme okolo skomírajícího ohně mezi dvěma stany. Nikdo nedržel hlídku. Z Kettrickenina stanu se ozývaly slabé zvuky. Verityho tvář byla tím, co spatřila v šeru. Verityho temné oči hledící do jejích. Uvěřila, že její manžel přišel konečně za ní.

A ve skutečnosti přišel.

Nechtěl jsem nic slyšet, nechtěl jsem nic vědět. Šel jsem dál svým opatrným stařeckým krokem. Nad námi se tyčily obrovské kamenné bloky. Před námi cosi cvakalo a cinkalo. Prošel jsem mezi ostrými stíny, jež vrhaly kameny, a znovu stanul v měsíčním světle.

Kdysi jsi se mnou sdílel mé tělo. Je to podobné?

"Ne." Řekl jsem to slovo nahlas a vzápětí jsem zaslechl nepatrné zaškrábání. Co je to?

Půjdu se podívat. Vlk se rozplynul mezi stíny. Vmžiku byl zpátky. Je to jen ten Bezpachu. Ukrývá se před tebou. Nepoznává tě.

Věděl jsem, kde ho najdu a dal jsem si načas. Tohle tělo mělo co dělat, aby se vůbec hnulo, natož aby se pohybovalo rychle. Když jsem přišel k Dívce-na-drakovi, bylo pro mě strašně těžké vyškrábat se na podstavec. Jakmile jsem byl nahore, všude jsem spatřil čerstvé odštěpky kamene. Posadil jsem se vedle dračí nohy, spouštěje opatrně váhu svého těla na chladný kámen. Prohlédl jsem si jeho práci. Už ji skoro vysekal z kamene. "Šašku?" zavolal jsem tiše do noci.

Pomalů se vynořil ze stínů a stanul se sklopeným zrakem přede mnou. "Můj králi," řekl tiše. "Snažil jsem se. Nemohu si však pomoci. Nemohu ji tu jen tak nechat..."

Pomalů, beze slova jsem kývl. U základny podstavce zakňučel Nigteyes. Šašek na něj pohlédl, pak zvedl oči zpátky ke mně. Jeho tvář zastřely rozpaky. "Můj pane?" zeptal se.

Natáhl jsem se po vlákně Umění, které nás poutalo k sobě, a našel jsem ho. Šaškova tvář velmi zvažněla, jak se to usilovně snažil pochopit. Přišel a sedl si vedle mě. Zíral na mě, jako by viděl skrze Verityho kůži. "Tohle se mi nelíbí," řekl po chvíli.

"Ani mně," souhlasil jsem.

"Pročpak jsi..."

"Lepší nevědět," řekl jsem stroze.

Nějakou dobu jsme mlčky seděli. Pak šašek hmátl dozadu, aby rukou odmetl hrstku čerstvých odštěpků v okolí dračí nohy. Střetl se s mým zrakem, ale stále si počínal pokradmu, když zpoza košile vytáhl dláto. Jako kladivo mu sloužil kámen.

"To je Verityho dláto."

"Já vím. On už ho nepotřebuje a můj nůž se zlomil." Přiložil ostří opatrně ke kameni. "Navíc se s ním pracuje mnohem lépe." Díval jsem se, jak odštípl další nepatrný úlomek. Srovnal jsem své myšlenky s jeho.

"Vysává z tebe sílu," poznamenal jsem tiše.

"To já vím." Uvolnil se další úlomek. "Byl jsem zvědavý. A můj dotek ji ranil." Znovu přiložil dláto ke kameni. "Cítím, že jí cosi dlužím."

"Šašku. Mohla by si vzít všechno, co jí nabídneš, a přesto by to nemuselo stačit."

"Jak to víš?"

Pokrčil jsem rameny. "Tohle tělo to ví."

Potom jsem se dívaly jak pomalu přiložil své prsty poznačené Uměním na místo, kde předtím sekal. Trhl jsem sebou, ale neucítil jsem z ní žádnou bolest. Něco si z něj vzala. On ale nedisponoval Uměním natolik, aby ji mohl tvarovat rukama. To, co jí dával, stačilo právě jen na to, aby jí působil muka.

"Připomíná mi mou starší sestru," řekl do ticha noci. "Měla zlaté vlasy."

Seděl jsem jako zkoprnělý a mlčel. Nedíval se na mne, když dodal: "Rád bych ji znovu viděl. Svého času mě strašlivě rozmazlovala. Rád bych zase viděl celou svoji rodinu."

V tónu jeho hlasu nebylo víc než nostalgie, zatímco nečinně přejížděl prsty po opracovaném kameni.

"Šašku? Mohu to zkusit?"

Obdařil mě pohledem, který byl bezmála žárlivý. "Nemusí tě přijmout," varoval mě.

Usmál jsem se na něj. Verityho úsměvem, prosvítajícím skrz vousy. "Mezi námi existuje pouto. Jemné jako vlákno, přičemž ani elfí kůra, ani tvá únava ho zrovna neposilují. Ale je tam. Polož mi ruku na

rameno."

Nevěděl jsem, proč to dělám. Snad proto, že přede mnou nikdy nemluvil o nějaké sestře či domově, po nichž se mu stýská. Odmítal jsem se nad tím pozastavit. Nemyšlení bylo o tolik snazší a necítění vůbec nejsnazší ze všeho. Položil mi ruku, nepoznačenou Uměním, nikoli na rameno, ale z boku na krk. Ač instinktivně, počínal si správně. Měkký dotek kůže o kůži mi umožnil, abych se do něj lépe vžil. Podržel jsem si před očima Verityho stříbrné ruce a užasl nad nimi. Napohled stříbrné, pro smysly ovšem opášené a bolestně živé. A pak, ještě než jsem si to mohl rozmyslet, jsem hmátl dolů a uchopil beztvarem přední nohu draka do obou rukou.

Okamžitě jsem draka ucítil. Jako kdyby se uvnitř kamene svíjel. Zakoušel jsem lem každé jeho šupiny, osten každého hrozivého drápu. A poznal jsem ženu, která ho vytesala. Ženy. Celá koterie, už kdysi dávno. Saltina koterie. Avšak Salt byla až příliš pyšná. Její rysy se zračily ve vytesané tváři, to ona se snažila podržet si vlastní formu a vytesala sebe samu na drakovi, jehož její koterie stvořila pod ní. Byly příliš poslušné, než aby něco namítaly. A ona málem uspěla. Drak byl dokončen a skoro naplněn. Drak ožil a začal se vzpínat, jak do něj byla koterie vstřebána. Jenže Salt se snažila zůstat pouze uvnitř vytesané dívky. Od draka si držela odstup. A drak zapadl, ještě než mohl vzlétnout, zabořil se zpátky do kamene, kde navždy uvízl. Koterie zůstala uvězněná v drakovi a Salt v děvčeti.

To vše jsem se dozvěděl, rychleji, než když udeří blesk. Také jsem zakusil drakův hlad. Dotíral na mě a prosil o nasycení. Od šaška si vzal už hodně. Cítil jsem, co dal, světlo a tmu. Posměšné narážky zahradníků a komorných, které zakoušel, když byl na Buckkeepu jako mladý hoch. Rozkvetlou větev jarní jabloně venku za oknem. Vizi mne, malého Fitze, jak v plandající kazajce běžím přes nádvoří v patách Burrichovi a snažím se na svých krátkých nohách stačit jeho dlouhému kroku. Stříbrné rybky, jak za úsvitu vyskakují nad nehybnou hladinou rybníka.

Drak na mě neodbytně dotíral. Náhle jsem věděl, co mě sem doopravdy přitáhlo. Vezmi si vzpomínky na mou matku a pocity, které je provázely. Nechci je vůbec znát. Vezmi si bolest v mém hrdle, když pomyslím na Molly, vezmi si všechny ty ostře zářivé, barvitě dny strávené s ní, na něž si vzpomínám. Vezmi si jejich jas a ponech mi jenom stíny toho, co jsem viděl a cítil. Necht' na ně vzpomínám, aniž bych se ranil o jejich ostrost. Vezmi si mé dny a noci v Regalově hladomorně. Stačí jen vědět, co mi udělali. Vezmi si to k sobě, a ať přestanu prožívat, jak ležím tváří na tě kamenně podlaze, slyšet zvuky mého křupajícího nosu a vnímat chuť vlastní krve na patře. Vezmi si mou bolest nad tím, že jsem nikdy nepoznal otce, vezmi si ty hodiny, co jsem hleděl na jeho portrét, když byl velký sál prázdný a já to mohl dělat o samotě. Vezmi si mé —

Fitzi. Přestaň. Dáváš jí příliš mnoho, nic už z tebe nezůstane. Šaškův hlas v mém nitru byl ochromený hrůzou nad tím, k čemu mne přiměl.

— vzpomínky na ten vrchol věže, na pustou, větrem bičovanou Královninu zahradu a Galena stojícího nade mnou.

Vezmi si představu Molly, jak ochotně kráčí vstříc Burrichově náruči. Vezmi si to a umlč to, zapečet' to mimo můj dosah, aby mě to už nikdy nemohlo ožehnout. Vezmi si —

Bratře. To stačí.

Vtom mezi mnou a drakem stanul Nighteyes. Věděl jsem, že stále svírám tu šupinatou přední nohu, ale on na ni zavrčel, jak chtěl zabránit, aby si ze mě vzala ještě víc.

Je mi jedno, jestli si to všechno vezme, řekl jsem Nighteyesovi.

Jenže mně ne. Nechci být zakrátko svázaný s vykovaným. Běž zpátky, Studený. V duchu vrčel stejně jako fyzicky vedle mne.

K mému překvapení se drak stáhl. Můj druh mě rafl do ramene. Pust' se. Běž od toho pryč!

Pustil jsem drakovu přední nohu. Otevřel jsem oči a s úžasem zjistil, že kolem mne stále panuje noc.

Šašek objímal paži Nighteyese. "Fitzi," pravil tiše. Mluvil do srsti na vlkově krku, ale já ho jasně slyšel. "Fitzi, je mi to líto. Ale ty nemůžeš odhodit veškerou svou bolest. Přestaneš-li cítit bolest..."

Neposlouchal jsem zbytek toho, co říkal. Zíral jsem na přední nohu draka. V místě, kde mé ruce spočívaly na neforemné noze, byly nyní dva otisky rukou. A uvnitř jejich obvodu v nádherné dokonalosti vyvstávala kašdická šupinka. To všechno, pomyslel jsem si. To všechno, a jenom takový kousek draka mi to dalo. Potom jsem si vybavil Verityho draka. Byl obrovský. Jak jen to dokázal? Co v sobě tajil po

všechny ty roky, že měl dost ha to, aby stvořil takového draka?

"Hodně cítí, tvůj strýc. Veliké lásky. Nesmírná oddanost. Občas si říkám, že mých dvě stě let navíc bledne vedle toho, co cítil on za nějakých svých čtyřicet."

Všichni tři jsme se otočili tváří v tvář Kettle. Nebyl jsem překvapen. Věděl jsem, že se blíží, a nestaral se o to. Ztěžka se opírala o hůl a její tvář působila dojmem, že je zavěšená na kostech lebky. Střetla se s mým pohledem a já poznal, že všechno ví. Jelikož byla s Veritym propojena Uměním, všechno to věděla. "Běžte odsud dolů. Všichni, dřív než si ublížíte."

Pomalu jsme uposlechli a já nejpomaleji ze všech. Verityho klouby mě bolely a jeho tělo bylo ztrhané. Kettle na mě vrhla zlý pohled, když jsem nakonec stanul vedle ní. "Když už ses to chystal udělat, mohl jsi to raději vložit do Verityho draka," podotkla.

"Nedovolil by mi to. Ty bys mi to nedovolila."

"Ne. To bychom nedovolili. A teď mi dovol, abych ti něco pověděla, Fitzi. Brzy budeš postrádat to, čeho ses zbavil. Časem v tobě některé z těch citů samozřejmě ožijí. Všechny vzpomínky jsou propojeny a mohou se hojit, podobně jako lidská kůže. Kdyby byly ponechány samy sobě, časem by tě ty vzpomínky přestaly trýznit. Jednoho dne si možná budeš přát, abys mohl tu bolest znovu vyvolat."

"To si nemyslím," řekl jsem klidně, abych zastřel vlastní pochybnosti. "Stále mi zbývá spousta bolesti."

Kettle zvedla tvář k nočnímu nebi. Zhluboka se nadechla nosem. "Nadchází úsvit," řekla, jako by ho učila. "Musíš se vrátit k drakovi. K Verityho drakovi. A vy dva," tu obrátila hlavu k šaškovi a Nighteyesovi. "Vy dva byste měli jít na tu vyhlídku a dívat se, jestli se už neblíží Regalovy oddíly. Nightyesi, ty necháš Fitze, aby se díval tvýma očima. Jak běžte, vy dva. A šašku. Po tomhle už necháš Dívku-na-drakovi na pokoji. Musel bys jí dát celý svůj život. A i potom by to nemuselo stačit. Když už je to tak, přestaň se trýznit. A taky ji. Tak běž, dělej!"

Oba šli, ale ne bez ohlížení. "Tak pojd'," nařídila mi stroze Kettle. Začala se belhat zpátky po cestě, kterou přišla. Já šel za ní, ztuha jako ona, kráčeje mezi stříbrmočernými stíny kamenných bloků, jimiž byl lom posetý. Ona každým coulem vypadala na to, že má o dvě stě let navíc. Já si připadal ještě starší. Rozlámané tělo, klouby, které drhly a skřípaly. Zvedl jsem ruku a poškrábal se za uchem. Pak jsem ji rozmrzele strhl dolů. Verity teď bude mít stříbrné ucho. A skutečně, kůže na něm mne již pálila a zdálo se, že vzdálené hmyzí cvrlikání je teď o něco hlasitější.

"Mimochodem, je mi to líto. To s tvou dívkou Molly a vůbec všechno. Snažila jsem se ti to říct."

Nezdálo se, že by to Kettle opravdu mrzelo. Ale nyní už jsem to chápal. Skoro všechny její city byly v drakovi. Mluvila o tom, o čem věděla, že by to kdysi cítila. Stále se mnou trpěla, ale už si nepamatovala na žádnou svoji bolest, aby ji s tím porovнала. Jen jsem se tiše zeptal: "To už není nic soukromé?"

"Pouze věci, které si sami nepřipustíme," odvětila smutně. Pohlédla na mě. "Je to dobré, co dnes v noci děláš. Je to od tebe laskavé." Její rty přecházely v úsměv, ale z očí se jí řinuly slzy. "Dát mu prožít poslední noc mládí a vášně." Zahleděla se na mne, na upřený výraz v mé tváři. "Raději už o tom nebudu nic říkat."

Zbytek cesty jsem kráčet vedle ní mlčky.

Usedl jsem k hřejivým oharkům z ohně minulé noci a díval se, jak svítá. Pronikavé zvuky nočního hmyzu postupně ustupovaly jítřním výzvám vzdáleného ptactva. Nyní jsem je slyšel velmi dobře. Divné, pomyslel jsem si, jenom tak tu sedět a čekat sám na sebe. Kettle neříkala nic. Jenom zhluboka vdechovala měnící se vůně v ovzduší, jak noc přecházela v úsvit, a chtivýma očima sledovala blýskání na obloze. Všechno to schraňovala uvnitř, aby to mohla vložit do draka.

Uslyšel jsem vrzavý zvuk bot na kameni a vzhledl jsem. Díval jsem se sám na sebe, jak přicházím. Můj krok byl sebejistý a svižný, hlavu jsem měl vztyčenou. Tvář jsem měl čerstvě umytou, vlasy ulíznuté z čela dozadu a stažené do copu bojovníka. Verity nosil mé tělo dobře.

Naše oči se v časně ranním světle střetly. Viděl jsem, jak se mé oči zúžily, zatímco Verity hodnotil své vlastní tělo. Vstal jsem a bezděčně si začal oprašovat oděv. Potom jsem si uvědomil, co to dělám. Nepůjčil jsem si přece košili. Lomem se rozlehl můj smích, hlasitější, než bylo u mě obvyklé. Verity nade mnou potřásl hlavou.

"Nech toho, chlapče. Nedá se to spravit. A já už s ním stejně skoro skončil." Dlaní mé ruky mě plácnul do hrudi. "Kdysi jsem měl tělo jako tohle," řekl mi, jako bych to nevěděl. "Tolik už jsem zapomněl, jaký

je to pocit. Ach, tolik." Úsměv z jeho tváře zmizel, když si mě přeměřil, dívaje se sám na sebe vlastníma očima. "Starej se o něho dobře, Fitz. Máš pouze jedno. Myslím to, které ti opravdu patří."

Vlna závratě. Mé vidění se po krajích zatemnilo a já se sesul na kolena a svezl se na zem, abych nespadl. "Odpusť," pravil tiše Verity, a to svým vlastním hlasem.

Vzhlédl jsem a uviděl jeho, jak na mě shlíží. Mlčky jsem na něj zíral. Na své kůži jsem ucítil Kettrickeninu vůni. Mé tělo bylo velmi unaveno. Na okamžik jsem pocítil naprosté rozhořčení. Pak pominulo a odpadlo, jako by mě ta emoce stála příliš velké úsilí. Verityho oči se střetly s mýma a akceptovaly všechno, co jsem cítil.

"Nebudu se ti omlouvat ani ti děkovat. Nic z toho by nebylo dostatečné." Potřásl hlavou sám nad sebou.

"A vlastně, jak bych mohl říkat, že je mi to líto? Když není." Odvrátil

pohled jinam, kamsi nad mou hlavu. "Můj drak povstane. Má královna porodí dítě. Zaženu rudé lodě od našich břehů." Zhluboka se nadechl. "Ne. Já naši úmluvy vůbec nelituji." Stočil zrak zpátky ke mně.

"FitzChivalry. Ty ano?"

Pomalů jsem vstával. "Já nevím." Snažil jsem se rozhodnout. "Kořeny toho všeho jdou příliš hluboko," pravil jsem posléze. "Kde bych začal, abych odčinil svou minulost? Jak daleko do minulosti bych musel hmátnout, kolik bych toho musel změnit, abych změnil tohle nebo abych řekl, že mi to teď není líto?"

Cesta pod námi je prázdná, řekl Nighteyes v mé mysli.

Já vím. I Kettle to ví. Jen hledala něco, jak zaměstnat šaška a poslat tě s ním, aby byl v bezpečí. Teď už se můžete vrátit zpátky.

Och. Jsi v pořádku?

"FitzChivalry. Jsi v pořádku?" Verityho hlas zněl ustaraně. Nedokázal však zcela zastřít i triumfální tón.

"Samozřejmě že ne," řekl jsem jim oběma. "Samozřejmě že ne." A odkráčel jsem od draka pryč.

Za sebou jsem uslyšel Kettle, jak se dychtivě ptá. "Jsme připraveni oživit ho?"

K mým uším se donesl Verityho tichý hlas: "Ne. Ještě ne. Ještě chvíli bych si ty vzpomínky chtěl ponechat. Ještě malou chvíli bych rád zůstal mužem."

Když jsem procházel táborem, vynořila se ze stanu Kettricken. Měla na sobě tutéž obnošenou blůzu a tytéž kamaše, co měla den předtím. Vlasy měla z tváře sčesané do krátkého, silného copu. Na čele a okolo koutků úst měla stále vrásky. Její tvář však sálala hřejivým třpytem těch nejkrásnějších z perel. Vycházela z ní obnovená víra. Zhluboka se nadechla ranního vzduchu a zářivě se na mě usmála.

Prohnal jsem se kolem ní.

Voda v potoce byla velmi studená. Podél jednoho břehu rostly drsné přesličky. Natrhal jsem si plné hrsti, abych se vydrhl. Mokré oděv jsem měl rozprostřený na křoví na druhé straně potoka. Denní žár sliboval, že oblečení bude brzy suché. Nighteyes seděl na břehu a pozoroval mě s nakrčenou kůží mezi očima.

Já to nechápu. Nejsi cítit špatně.

Nightyesi. Běž na lov. Prosím.

Ty chceš být sám?

Jak je to jen ještě možné.

Vstal, protáhl se a přitom se mi hluboce uklonil. Jednoho dne budeme spolu jen ty a já. Budeme lovit, žrát a spát. A ty se uzdravíš.

Bude-li nám oběma dopřáno dožít se toho, odvětil jsem z upřímného srdce.

Vlk se poté vytratil mezi nízkými stromy. Zkoušel jsem si odrhnout otisky šaškových prstů ze zápěstí.

Nešlo to, zato já se poučil o životě přesliček. Vzdal jsem to. Usoudil jsem, že bych si mohl sedřít celou kůži, a přesto se nezbatit dojmu z toho, co se stalo. Vybrodil jsem se z potoka, cákaje za chůze vodu na všechny strany. Oděv už jsem měl dost suchý, a tak jsem si ho oblékl. Usedl jsem na břeh, abych si natáhl boty. Málem jsem začal myslet na Molly a Burriche, avšak rychle jsem tu představu odvrhl. Místo toho jsem dumal, za jak dlouho asi dorazí Regalovi vojáci a jestli Verity do té doby dokončí svého draka. Možná že je hotov už teď, pomyslel jsem si. Měl bych ho chtít vidět.

Spíše jsem chtěl být sám.

Ležel jsem naznak v trávě a hleděl na modré nebe nad sebou. Snažil jsem se něco cítit. Hrůzu, vzrušení, hněv. Nenávist. Lásku. Místo toho jsem vnímal pouze zmatek. A únavu. Únavu těla i ducha. Přivřel jsem oči před zářivostí oblohy.

Zvuky proudícího potoka doprovázely tóny harfy. Smísily se s nimi, pak zase odtančily. Otevřel jsem oči tím směrem a zůstal mžourat na Starling. Seděla na břehu vedle mě a hrála. Schnoucí vlasy měla na slunci rozpuštěné a splývaly jí v kadeřích na záda. V ústech měla stébko trávy a její bosá chodidla se bořila do měkké trávy. Střetla se s mým pohledem, neřekla však nic. Díval jsem se, jak hraje prsty na struny. Levou rukou se činila více, aby nahradila poslední dva ztuhlé prsty. Měl bych v té souvislosti něco cítit. Nevěděl jsem co.

"K čemu dobrému jsou pocity?" Nevěděl jsem, že ve mně ta otázka je, dokud jsem ji nevyřkl nahlas. Její prsty se na okamžik zastavily na strunách. Svraštila na mě čelo. "Nemyslím, že na takovou otázku existuje odpověď."

"V poslední době nenacházím odpovědi na hodně věcí. Proč nejsi tam v lomu a nedíváš se, jak dokončují draka? To je určitě námět na píseň, z něhož by se dalo čerpat."

"Protože jsem tady s tebou," řekla prostě. Pak se usmála. "A protože všichni ostatní se zdají být velmi zaměstnaní. Kettle spí. Kettricken a Verity... když jsem odcházela, právě si česala vlasy. Myslím, že nikdy předtím jsem krále Verityho neviděla, že by se usmíval. Když to dělá, vypadá hodně jako ty, ten výraz okolo očí. Ostatně. Nemyslím si, že mne budou postrádat."

"A co šašek?"

Zavrtěla hlavou. "Ten seká do kamene u Dívky-na-drakovi. Víím, že by neměl, avšak nemyslím si, že dokáže přestat. Ani neznám žádný způsob, jak ho k tomu přinutit."

"Nemyslím, že jí může pomoci. Ale zároveň si nemyslím, že dokáže odolat nutkání alespoň to zkusit. Navzdory svému hbitému jazyku má velmi měkkou povahu."

"Já to víím. Nyní už ano. V určitých ohledech jsem ho poznala velmi dobře. A v jiných pro mě zůstane navždy nepoznatelný."

Mlčky jsem na to kývl. Mlčení jistou chvíli trvalo. A poté, polehounku, přešlo v jiný druh mlčení.

"Vlastně," pravila rozpačitě Starling, "šašek mě poslal, abych tě našla."

Zasténal jsem. Domýšlel jsem se, kolik jí toho asi řekl.

"Jsem smutná z toho, co jsem slyšela o Molly..." spustila.

"Ale nikoli překvapená," doplnil jsem ji. Zvedl jsem ruku a zakryl si oči před sluncem.

"To ne," řekla tiše. "Překvapená ne." Rozhlížela se kolem v rozpacích, co by k tomu dodala. "Alespoň víš, že je v bezpečí a je o ni postaráno," pronesla.

Věděl jsem to. Zahanbovalo mě, že jsem v tom nacházel tak malou útěchu. Že jsem to vložil do draka, pomohlo asi tolik jako odříznutí infikované končetiny. Být toho zbaven nebylo totéž jako být z toho vyléčen. Uvolněné místo v mém nitru svědilo. Snad jsem chtěl raději trpět. Podíval jsem se na ni zpod paže, kterou jsem si stínil obličej.

"Fitzi," pravila potichu. "Jednou jsem tě žádala" kvůli tobě. Z něžnosti a přátelství. Abys zapudil jistou vzpomínku." Odvrátila pohled stranou, pozorujíc odlesky slunce na hladině potoka. "Teď ti to navrhuji," pravila pokorně.

"Ale já tě nemiluji," řekl jsem upřímně. A v tu ránu jsem věděl, že je to ta nejhorší věc, kterou jsem v tu chvíli mohl vypustit z úst.

Starling vzdychla a odložila harfu stranou. "To já víím. Ty to víš. Ale zrovna teď jsi to říkat nemusel."

"A to já víím. Koukej. Má se to prostě tak, že už nechci žádné lži, vyřčené či nevyřčené..."

Naklonila se nade mnou a zacpala mi ústa svými rty. Po chvíli trochu pozvedla hlavu. "Já jsem pěvkyně. Víím toho

o lhaní víc, než ty vůbec kdy zjistíš. A pěvci vědí, že lži jsou někdy tím, co člověk nejvíce potřebuje. Aby z nich mohl učinit novou pravdu."

"Starling," spustil jsem.

"Víš, že řekneš zase něco špatně," řekla mi. "Tak proč nejsi chvíli zticha? Nekomplikuj to. Přestaň myslet, aspoň na chvíli."

Ve skutečnosti to byla docela dlouhá chvíle.

Když jsem se probudil, stále ležela rozehřátá po mém boku. Nad námi stál Nighteyes, shlížel na mě a v tom horku těžce oddychoval. Když jsem otevřel oči, sklopil uši dozadu a pomalu vrtl ocasem. Na paži mi ukápla teplá slina.

"Běž pryč."

Ostatní tě volají. A hledají. Natrčil hlavu stranou a navrhl: Mohl bych ukázat Kettricken, kde tě hledat. Posadil jsem se a rozmáčkl si na hrudi tři komáry. Zůstaly po nich krvavé šmouhy. Natáhl jsem se pro košili. Děje se něco špatného?

Ne. Oni jsou připraveni probudit draka. Ferity ti chce dát sbohem.

Jemně jsem zatřásl Starling. "Vzbud' se. Nebo zmeškáš okamžik, kdy Verity probudí draka."

Líně se protáhla. "Tak kvůli tomu vstanu. Jinak mě nenapadá nic, co by se mnou hnulo. A krom toho, může to být má poslední příležitost získat námět k písni. Osud to stále řídil tak, že jsem byla vždy někde jinde, když jsi vykonal něco zajímavého."

Musel jsem se tomu usmát. "Takže. Ty nakonec nesložíš vůbec žádné písně o Chivalryho Bastardovi?" dobíral jsem si ji.

"Jednu snad. Milostnou píseň." Naposled mě obdařila tajuplným úsměvem. "Alespoň tamta role byla zajímavá."

Vstal jsem a vytáhl ji na nohy. Políbil jsem ji. Nighteyes zakňučel netrpělivostí a ona se v mém náručí hbitě otočila. Nighteyes se protáhl a hluboce se jí uklonil. Když se obrátila zpátky ke mně, oči měla dokořán.

"Varoval jsem tě," řekl jsem jí.

Ona se jen zasmála a shýbla se, aby si posbírala šaty.

10 Verityho drak

Vojska Šesti vévodství vtrhla do Blue Lake a na lodích se přepravila na druhou stranu jezera vstříc Horskému království, to vše v době, kdy si rudé lodě probíjely cestu po Vinné řece vzhůru k Tradefordu. Tradeford nikdy nebyl opevněným městem. Ačkoliv rudé lodě předcházela zpráva o jejich blížící se flotile, kterou doručil rychlý posel, poselství bylo přijato s všeobecnou přezíravostí. Jakou hrozbu představovalo dvanáct lodí s barbary pro tak veliké město, jako byl Tradeford? Byla zalarmována městská stráž a někteří z přístavních obchodníků podnikli kroky, aby přemístili své zboží ze skladišť blíže k vodě, ale celkově převládal postoj, že pokud by se nájezdníci dostali po řece až k Tradefordu, lučištníci by je snadno postříleli ještě dříve, než by stačili způsobit nějakou skutečnou škodu. Všeobecně panoval názor, že lodě jistě přivázejí návrh nějaké smlouvy pro krále Šesti vévodství. Hodně se diskutovalo o tom, kolik pro sebe budou požadovat z pobřežních vévodství, a o možné ceně za znovuvotevření obchodu se samotnými ostrovy, o oživení obchodu na Jelení řece nemluvě. Tohle je jen jeden příklad toho, jakých chyb se lze dopustit, když si člověk myslí, že zná přání svého nepřítele, a podle toho jedná. Lidé z Tradefordu přisuzovali rudým lodím tutéž touhu po prosperitě a hojnosti, kterou pociťovali sami. Hodnotit rudé lodě na základě tohoto motivu však bylo politováníhodnou chybou.

Nemyslím, že by Kettricken akceptovala myšlenku, že Verity musí zemřít proto, aby oživil draka, a to až do okamžiku, kdy ji políbil na rozloučenou. Líbal ji tak opatrně, ruce a paže doširoka roztažené, hlavu nachýlenou, aby se žádnou ze stříbrných šmouh nedotkl její tváře. Navzdory tomu všemu to byl něžný polibek, toužebný a zdlouhavý. Ještě na chvíli se k němu přitiskla. Pak jí cosi šeptem řekl. Ona si okamžitě položila ruce na podbřišek. "Jak si můžeš být tak jist?" zeptala se ho, když už se jí začaly řinout slzy po tvářích.

"Já to vím," řekl pevně. "A tak mým prvním úkolem musí být vrátit tě do Jhaampe. Tentokrát musíš být opatrována v bezpečí."

"Mé místo je na hradě Buckkeep," protestovala.

Myslel jsem si, že se s ní bude přít. Ale ne. "Máš pravdu. To je. A tam tě také odnesu. Sbohem, má lásko."

Kettricken neodpověděla. Stála a dívala se, jak od ní odchází, ve tváři měla napjatý, nechápavý výraz. Přes všechny ty dny, které jsme prožili usilující právě o tohle, to na konci vypadalo dost úspěchaně a neuspořádaně. Kettle toporně přešlapovala u draka. V roztržitosti nám všem už dala sbohem. Nyní

postávala vedle draka, zadýchaná, jako by právě doběhla závod. Každou chvíli se ho dotýkala, laskajíc ho špičkami prstů a přejíždějíc po něm rukou. Vzápětí po jejím doteku na jeho těle vyvstala barva, chvíli se mihotala, načež pomalu vymizela.

Verity si dal na svém rozloučení o něco více záležet. Starling nabádal: "Starej se o moji paní. Zpívej své písně hezky a popravdě, a ať nikdo nikdy nepochybuje o tom, že dítě, které nosíš, je moje. Šířením této pravdy tě pověřuji, pěvkyně."

"Udělám, co bude v mých silách, můj králi," odpověděla vážně Starling. Šla a stoupla si vedle Kettricken. Měla královnu doprovázet cestou na drakově širokém hřbetě. Neustále si své vlhké dlaně otírala vepředu o halenu a pořád se ujišťovala, že ranec, v němž měla svou harfu, jí sedí bezpečně na zádech. Nervózně se na mě usmála. Žádný z nás neměl potřebu loučit se okázalejším způsobem. Mé rozhodnutí zůstat způsobilo určitý rozruch. "Regalova vojska se s každým okamžikem blíží," připomněl mi znovu Verity.

"Pak by sis měl pospíšet, abych ještě netrčel tady v tom lomu, až dorazí," připomněl jsem mu.

Při těch slovech se zamračil. "Jestli cestou spatřím nějaké Regalovy vojáky, postarám se, aby se tak daleko nedostali," pronesl.

"Neriskuj život mé královny," nabádal jsem ho.

Nighteyes mi posloužil jako záminka, abych mohl zůstat. Nechtěl se vézt na drakovi. A já bych ho neopustil. Jsem si jist, že Verity mé pravé důvody znal. Nebyl jsem toho názoru, že bych se měl vrátit do Bucku. Už jsem si vymohl slib na Starling, že v písních o mně nebude ani zmínka. Nebylo to snadné, vynutit si na pěvkyni takový slib. Ale já trval na svém. Nechtěl jsem, aby se Burrich nebo Molly někdy dozvěděli, že jsem ještě naživu. "V tomhle ohledu, drahý příteli, jsi Sacrifice," řekla mi tiše Kettricken. Nemohla mi složit větší poklonu. Věděl jsem, že z jejích rtů o mně nesplyne ani jediné slovo.

Zato s šaškem byly problémy. Všichni jsme ho nabádali, aby šel s královnou a pěvkyní. Důsledně odmítal. "Bílý prorok zůstane s Katalyzátorem," říkal pouze. V duchu jsem věřil, že je to spíše proto, aby mohl zůstat s Dívkou-na-drakovi. Byl jí už dočista posedlý a mne to děsilo. Bude ji muset opustit, než do lomu dorazí Regalova vojska, to jsem mu taky řekl, a on na to zlehka kývl, leč s roztržitým výrazem.

Nepochyboval jsem, že má své vlastní plány. Neměli jsme již času nazbyt, abychom se s ním přeli.

Nadešel okamžik, kdy už Verity neměl důvod otálet. Řekli jsme si navzájem jen málo, ale já cítil, že je toho málo, co bychom si mohli ještě říci. Všechno, co se stalo, se mi nyní jevílo jako nevyhnutelné. Bylo to přesně tak, jak říkal šašek. Při pohledu nazpět jsem mohl vidět, kde nás jeho proroctví kdysi dávno smetla do tohoto řečiště. Nikomu nešlo klást vinu. A nikdo nemohl být bez viny.

Verity na mě ještě kývl, než se otočil a odkráčel k drakovi. Pak se najednou zarazil. Když se obrátil, rozepínal si svůj potlučený opasek. Vykořčil ke mně a přitom volně omotával řemen okolo pochvy na meč. "Vezmi si můj meč," řekl znenadání. "Já ho nebudu potřebovat. A ty jsi zřejmě ztratil ten předchozí, co jsem ti dal." V půli kroku se pojednou zastavil, jako by rozvažoval. Spěšně tasil meč z pochvy.

Naposled přejel stříbrnou rukou po čepeli a ona se po jeho doteku zablyštěla. Chraplavým hlasem dodal: "Moc bych tím neuctil památku mistryně Hod, kdybych ti ho předal s tupou čepelí. Starej se o něho lépe než já, Fitz." Zasuť ho do pochvy a podal mi ho. Když jsem si ho bral, naše oči se setkaly. "A dávej na sebe větší pozor, než jsem dával já. Víš, měl jsem tě rád," řekl stroze. "Navzdory všemu, co jsem ti udělal, měl jsem tě rád."

Zprvu mě nenapadala žádná odpověď. Ale pak, už když se natahoval ke svému drakovi a pokládal mu ruce na čelo, jsem mu řekl: Nikdy jsem o tom nepochyboval. Nikdy nepochybuji o tom, že já měl rád tebe.

Myslím, že v životě nezapomenu na ten poslední úsměv, který mi přes rameno věnoval. Očima naposled sklouzl ke své královně. Potom pevně přitlačil ruce ke drakově vytesané hlavě. Když odcházel, díval se na ni. Na okamžik jsem ucítil vůni Kettrickeniny kůže, vybavil jsem si chuť jejích úst v mých, konejšivé teplo z jejích holých ramen v sevření mých rukou. Pak byla ta vágní vzpomínka pryč a Verity byl pryč a Kettle byla pryč. Pro moji Moudrost i Umění zmizeli tak dokonale, jako kdyby byli vykováni. Najeden nervy drásající okamžik jsem spatřil Verityho prázdné tělo. Potom vplul do draka. Kettle se předtím opírala o plece sochy. Byla pryč rychleji než Verity, rozprostřela se v šupinách jako tyrkys a stříbro. Stvoření se zalilo a zaplavilo barvou. Nikdo ani nedýchal, jen Nighteyes tiše kvílel. Pod letním sluncem

zavládlo veliké ticho. Uslyšel jsem, jak Kettricken vydala jeden krátký, přidušený vzlyk.

A potom, jako když se náhle zvedne vítr, to velké šupinaté tělo nasálo do plic vzduch. Jeho oči, když je otevřel, byly černé a blyštivé, byly to oči Farseera, a já věděl, že se z nich dívá Verity. Zvedl svou velikou hlavu na ladně zakřiveném krku. Protáhl se jako kočka, spustil a vzedmul své plazí plece a roztáhl pařáty. Když natáhl ostnaté chodidlo dozadu, jeho drápy se zaryly hluboko do černého kamene. Najednou, jako když plachta zachytí vítr, se rozvinula jeho obrovská křídla. Protřepal si je, jako když si sokol rovná peří, a znovu je hladce přiložil k tělu. Jednou šlehl ocasem a zvířil do vzduchu prach a kamennou drť. Veliká hlava se otočila a jeho oči nás žádaly, abychom byli spokojeni s jeho novým já, tak jako je on.

Verity-coby-drak vykročil kupředu, aby se představil své královně. Vedle hlavy, kterou k ní pokorně sklonil, vypadala dočista malinká. Celý její odraz jsem pozoroval v jednom blyštivém oku. Pak k ní nachýlil své plece, aby si mohla nasednout.

Její tvář na okamžik ovládl žal. Pak se Kettricken nadechla - a stala se z ní královna. Beze strachu vykročila kupředu. Položila ruku na Verityho třpytivě modré plece. Jeho šupiny byly hladké a ona trochu uklouzla, jak se mu škrábala na hřbet, načež popolezla dopředu, kde mu mohla obkročmo usednout za krk. Starling na mne pohlédla, ve tváři směsici hrůzy a úžasu, a o něco pomaleji následovala královnu. Viděl jsem, jak zaujala místo za Kettricken a ještě jednou se ujistila, že jí ranec s harfou dobře sedí na zádech.

Kettricken zvedla ruku, aby nám zamávala na rozloučenou. Něco zavolala, jenomže její slova zanikla ve větru od rozpínajících se dračích křídel. Jednou, dvakrát, třikrát jimi máchl, jako kdyby si je zkoušel. Zvířený prach s drťí mě silně zasáhl do tváře a Nighteyes se mi přitiskl těsně k noze. Drak se nahrbil, jak se stavěl na čtyři mohutné končetiny dosud složené pod sebou. Široká tyrkysová křídla znovu udeřila a on najednou vystřelil vzhůru. Nebyl to nijak elegantní skok a on při vzletu trochu zavrával. Viděl jsem Starling, jak se zoufale chytá Kettricken, ale ta se v předklonu tiskla k jeho krku a povzbudivě na Starling křičela. Na čtyři rozmachy ho křídla vynesla do půli výše lomu. Zatímco stoupal, kroužil nad kopci a stromy, jež obklopovaly lom. Viděl jsem, jak mírně spustil křídla a obrátil se, aby prozkoumal cestu Umění, jež vedla do lomu. Pak začal pravidelně tlouci křídly a ta ho nesla výš a výš. Břicho měl modravě bílé, jako ještěrka. Mžoural jsem očima, abych ho viděl proti jasnému letnímu nebi. A pak, jako modrostříbrný šíp, byl rázem ten tam, uháněje směrem k Bucku. Ještě dlouho poté, co mi zmizel z dohledu, jsem se za ním díval.

Nakonec jsem vydechl. Celý jsem se chvěl. Otřel jsem si rukávem oči a otočil se k šaškovi. Ten byl pryč.

"Nighteyes! Kde je šašek?"

Oba víme, kam šel. Není třeba ho volat.

Věděl jsem, že má pravdu. Přesto jsem nedokázal potlačit nutkání, které jsem pociťoval. Seběhl jsem z kamenné rampy, nechávaje prázdný podstavec za sebou. "Šašku?" zavolal jsem, když jsem dorazil ke stanu. Dokonce jsem se zastavil, abych nakoukl dovnitř, protože jsem doufal, že by si mohl balit věci, které bylo třeba vzít si s sebou. Nevím, proč jsem se poddal tak pošetilé naději.

Zato Nighteyes nečekal. Když jsem doběhl k Dívce-na-drakovi, byl už tam. Trpělivě seděl, ocas ovinutý těsně okolo nohou, a vzhlížel k šaškovi. Když jsem ho spatřil, zpomalil jsem. Má předtucha nebezpečí polevila. Šašek seděl na kraji podstavce, klátil nohama a hlavou se opíral o dračí nohu. Povrch podstavce byl posetý čerstvými úlomky po dnešní práci. Šel jsem směrem k němu. Oči měl zvednuté k nebi a ve tváři zadumaný výraz. V kontrastu vůči drakově sytě zelené kůži se rýsoval šašek, už nikoli bílý, ale světlounce zlatý. I jeho hedvábně jemné vlasy měly žlutohnědý nádech. Oči, jež ke mně obrátil, měly barvu bledého topasu. Velice pomalu na mě zavrtěl hlavou, ale nepromluvil, dokud jsem se neopřel o podstavec.

"Doufal jsem. Nemohl jsem přestat doufat. Ale dnes jsem viděl něco, co se musí vložit do draka, aby mohl vzlétnout." Potřásl hlavou poněkud prudčeji. "A i kdybych disponoval Uměním, abych mu to mohl dát, nemám to, abych to dal. I kdyby mě pohltila celého, nestačilo by to."

Nepověděl jsem, že to vím. Ani jsem neřekl, že jsem to už dávno tušil. Konečně jsem se něčemu přiučil od Starling Birdsong. Dopřál jsem mu chvíli ticha. Potom jsem pravil: "Nighteyes a já si teď jdeme pro

dva jepy. Až se vrátím, raději se rychle sbalíme a zmizíme. Neviděl jsem, že by Verity něco pronásledoval. Snad to znamená, že Regalova vojska jsou stále hodně daleko. Nechci však vůbec riskovat."

Zhluboka se nadechl. "To je moudré. Je načase, aby už tenhle šašek byl moudrý. Až se vrátíš, pomohu ti s balením."

Tu jsem si uvědomil, že v ruce stále svírám Verityho meč s pochvou. Odepjal jsem si krátký plochý meč a vyměnil ho za zbraň, kterou pro Verityho zhotovila Hod. Byl mi u pasu nezvykle těžký. Nabídl jsem krátký meč šaškovi. "Nechceš tohle?"

Pohlédl na mě, ve tváři zmatený výraz. "Na co? Já jsem šašek, ne zabiják. Nikdy jsem se nenaučil, jak s tím zacházet."

Nechal jsem ho tam, aby se rozloučil. Když jsme se ubírali z lomu vstříc lesu, kde jsme měli na pastvě jepy, vlk zvedl čenich a zavěťřil.

Po Carrodovi nezůstalo nic než hrozný zápach, poznamenal, když jsme těsně míjeli jeho tělo.

"Myslím, že bych ho měl pohřbít," řekl jsem si pro sebe stejně jako k němu.

Nemá smysl pohřbívat maso, které je už shnilé, poznamenal rozpačitě.

Minul jsem černý pilíř, ale ne bez menšího záchvěvu. Zatoulané jepy jsem našel na louce na úbočí. Byli vzpurnější, než jsem čekal, když jsem je chytal. Nighteyesovi se však nahánění jepů líbilo mnohem více než mně nebo jim. Vybral jsem si vůdce stáda a jednoho dalšího, jenomže když jsem je odváděl pryč, ostatní se rozhodli vydat se v plouživém průvodu za námi. Měl jsem to předpokládat. Místo toho jsem doufal, že zbytek zůstane a zdivočí. Nelíbila se mi představa šesti jepů v mých patách na zpáteční cestě do Jhaampe. Když jsem je vedl okolo pilíře a do lomu, napadla mne další myšlenka.

Přece se nemusím vracet do Jhaampe.

Lov je tu dobrý i všechno ostatní, co jsme tu našli.

Musíme myslet na šaška stejně jako na sebe.

Nenechal bych ho hladovět!

A až přijde zima?

Až přijde zima, pak... Vždyť on je napaden!

Nighteyes na mě nečekal. Míhl se kolem mne, šedá čára nízko nad zemí, a v rozběhu zaškrábal pařáty o černý kámen na dně lomu. Pustil jsem jepy a vyrazil za ním. Vlkův čenich mi zprostředkoval lidský pach v ovzduší. Okamžik nato poznal Burla, zatímco se řtil směrem k nim.

Šašek Dívku-na-drakovi neopustil. A právě tam ho Burl našel. Musel se přikrást potichu, protože šašek se nikdy nenechal zaskočit jenom tak. Možná ho zradila jeho posedlost. Ale ať už to bylo jakkoli, Burl ušetřil první zásah. Po šaškově paži se řinula krev a kapala mu z konečků prstů. Krvavé šmouhy zůstávaly všude na drakovi, jak se na něj snažil vylézt. Teď se ho držel jako přilepený, nohama byl zapřený o dívčina ramena a jednou rukou se přidržoval drakovy rozevřené dolní čelisti. Ve volné ruce svíral svůj nůž. Zlověstně civěl na Burla a čekal. Z Burla jen sálalo Umění, byl rozezlený a frustrovaný. Burl mezitím vylezl na podstavec a nyní hledal, kudy by se vyškrábal i na draka, zatímco se usilovně natahoval, aby se šaška dotkl Uměním. Jenomže hladká šupinatá kůže mu

úspěšně vzdorovala. Jen někdo tak hbitý jako šašek se mohl vyšplhat do tak vysoké pozice, kde se přitiskl k soše, těsně mimo Burlův dosah. Burl v zoufalství tasil meč a sekl jím po šaškově zapřičené noze. Špička ho minula, ale jenom o vlasek, a čepel zazvonila o dívčina záda. Šašek hlasitě vykřikl, jako by se čepel doopravdy zařízla, a zkoušel se vyškrábat ještě výš. Viděl jsem, jak mu ruka ujíždí v místě, kde vlastní krví pomazal dračí kůži. A pak už klouzal dolů, hrabaje zběsile po kameni, načež tvrdě dosedl na hřbet draka těsně za dívčino sedlo. Viděl jsem, jak mu hlava s nárazem odskočila od jejího ramene. Vypadal napůl omráčený a jen taktak se udržel na místě.

Burl se rozmáchl mečem ke druhému úderu, jímž by mohl šaškovi snadno utnout nohu od těla. Ale místo toho, neslyšně, jak to umí jen nenávist, se na pódium vyřítíl vlk a nabral Burla zezadu. Já se stále řtil směrem k nim, když jsem uviděl, jak Nighteyesův výpad hodil Burla kupředu a mrštil jím o Dívku-na-drakovi. Připlácly na sochu, sesul se na kolena. Jeho meč šaška minul a opět zazvonil o zelenou dračí kůži. Při tom nárazu oceli o kámen se objevily vlnky barev šířící se kamenem, jako když se utvoří vlnky poté, co dopadne oblázek na klidnou hladinu rybníka.

Doběhl jsem k podstavci, zrovna když Nigtheyes učinil prudký výpad hlavou. Jeho čelisti se sevřely a uchopily Burla zezadu, v místě mezi ramenem a krkem. Burl vykřikl, měl ohromně pronikavý hlas. Upustil meč a zvedl ruce, aby vlka uchopil za trhající čelisti. Nigtheyes ho sápal jako králíka. Pak se vlk zapřel předními nohama o Burlův široký hrudník a pojistil své sevření.

Některé věci se přihodí až moc rychle na to, aby se daly dobře vypovědět. V tomtéž okamžiku, kdy prudké střikance Burlovy krve přešly v náhlý proud, jsem za sebou ucítil Willa. Nigtheyes Burlovi zrovna překousl velkou žílu na krku a jeho život nyní vyprchával v pulsujících výronech šarlatu. Pro tebe, bratře! zvolal Nigtheyes k šaškovi. Tenhle úlovek je pro tebe! Stále Burla nepouštěl a znovu s ním zatřásl. Krev tryskala jako z fontány, jak se Burl zmítal, netuše, že už je po něm. Prýstící krev skrápěla drakovu blyštivou kůži, stékala po ní a hromadila se ve žlábcích, jež zhotovil dlátem šašek, jak se snažil vyprostit nohy a ocas z kamene. A tam se z bublající krve kouřilo, zatímco se zažírala do kamene, jako když vařící voda stravuje kus ledu. Na drakových zadních nohách vyvstávaly šupiny a pařáty, jeho bičovitý ocas byl do detailu odhalen. A když Nigtheyes nakonec odmrští Burlovo bezvládné tělo, dračí křídla se rozepjala. Dívka-na-drakovi se pojednou vznesla k nebesům, jak se o to už tak dlouho pokoušela. Její vzestup působil nenucené, skoro jako by odplouvala nadnášena. Šašek byl nesen vzhůru spolu s ní. Viděl jsem, jak se předklonil a zachytil se instinktivně útlého pasu dívky před sebou. Tvář měl ode mě odvrácenou. Zahlédl jsem matné oči a nehybná ústa v dívčině tváři. Možná svým zrakem viděla, avšak nebyla od draka oddělená více než jeho ocas či křídla, pouze další přídavek, k němuž se šašek tiskl, jak stoupali výš a výš.

Tohle všechno jsem viděl, ale ne proto, že bych stál a civěl. Viděl jsem to v letmých záblescích a vlčíma očima. Můj vlastní pohled se stočil k Willovi, jenž se ke mně řítí zezadu. V ruce třímá obnaženou čepel a zlehka běžel. V obrátce jsem tasil Verityho meč a přitom jsem zjistil, že vyklouzává z pochvy déle než krátký meč, na nějž jsem si mezitím zvykl.

Síla Willova Umění mě zasáhla jako rázová vlna právě v okamžiku, kdy se špička Verityho meče ocitla venku z pochvy. Klopýtl jsem o krok nazad a prudce vyhnal své zdi vzhůru. Znal mě dobře. Ta první vlna v sobě pojímala nejenom strach, ale i konkrétní bolesti. Byly přichystány zvláště pro mne. Znovu jsem zakusil Šok ze zlomeného nosu, ucítil jsem, jak mě pálí puklá tvář, i když se mi neřinula horká krev po hrudi jako kdysi. Najeden strnulý, bezdechý okamžik jsem měl co dělat, jenom abych udržel své hradby tváří v tvář té ochromující bolesti. Meč, který jsem držel v ruce, byl náhle jako z olova. Poklesl mi v ruce a špička zamířila k zemi.

Zachránila mě Burlova smrt. V okamžiku, kdy Nigtheyes shodil jeho bezvládné tělo z podstavce dolů, jsem uviděl, jak vlna smrti zasáhla Willa. Jeho propadlé oči se málem zavřely, jaký to byl náraz. Poslední člen jeho koterie byl mrtev. Cítil jsem, jak Willa prudce ubývá, a to nejen proto, že Burl svým Uměním již nezásobil to jeho, ale i vlivem vytrysklého žalu. Vylovil jsem v mysli obraz Carrodova hnijícího těla a mrštíł jej po něm, abych mu ještě přitížil. Will klopýtl dozadu.

"Tak už jsi skončil, Wille!" vyprskl jsem. "Verityho drak už vzlétl. A teď už uhání směrem k Bucku. Na něm jede královna a v lůně veze jeho dědice. Právoplatný král znovu získá svůj trůn a korunu, vypráší ze svého pobřeží rudé lodě a vyčistí hory od Regalových vojsk. Bez ohledu na to, co tady teď uděláš, jsi poražen." Podivný úsměv mi zkřivil ústa. "Vítěz jsem já." Vrčící Nigtheyes popošel kupředu a stanul mi po boku.

Vtom se Willova tvář změnila. Jeho očima na mě hleděl Regal. Burlova smrt mu byla lhostejná, stejně jako případná Willova. "Snad tedy," řekl ledově Willovým hlasem, "snad bych se měl starat jediné o to, abych odpravil tebe, Bastarde. Za jakoukoli cenu." Usmál se na mě, byl to úsměv muže, který ví, jak vržené kostky dopadnou, ještě než se zastaví. Zažil jsem kratičký okamžik nejistoty a strachu. Vyhnal jsem své zdi vzhůru a těsněji je semkl proti Willově zákeřné taktice.

"To si opravdu myslíš, že jednooký šermíř má nějakou šanci proti mému meči a vlkovi, Regale? Nebo hodláš jeho život promarnit stejně ledabyly, jako jsi to udělal se zbytkem koterie?" Mrštíł jsem po něm tu otázku v chabé naději, že mezi nimi podnítím neshodu.

"Proč ne?" otázal se klidně Regal Willovým hlasem. "Nebo sis myslel, že jsem opravdu tak hloupý jako můj bratr, abych se spokojil pouze s jednou koterií?"

Vlna Umění mne zasáhla silou vodopádu. Klopýtl jsem před ní dozadu, než jsem se opanoval a vrhl se na

Willa. Musel jsem ho zabít co nejrychleji. Regal měl pod kontrolou jeho Umění. Pramálo se staral, co to udělá s Willem, jak by to Willa mohlo sežehnout, kdyby mě zabil zášlehem Umění. Cítil jsem, jak do sebe nabírá sílu Umění. A i když jsem se celým srdcem vložil do toho, abych zabil Willa, Regalova slova mě pokradmu šířala. Další koterie?

Jednooký nebo ne, Will byl nečekaně rychlý. Meč byl jeho součástí, když čelil mému prvnímu výpadu a odvrátil ho. Na okamžik jsem zatoužil po svém starém potlučeném krátkém meči. Potom jsem ty myšlenky zapudil jako zbytečné a soustředil se jen na to, jak bych prolomil jeho obranu. Vlk se prudce mihl kolem mne, břicho spuštěné, jak se chtěl dostat blíže k Regalovi z Willovy slepé strany.

"Tři nové koterie!" zasupěl namáhavě Willův hlas, když opět odrazil mou zbraň. Uklouzl jsem před jeho výpadem a snažil se obtočit zbraní jeho čepel. Na to byl příliš rychlý.

"Mladí, silní praktikanti Umění. Ti mi vytesají mé vlastní draky." Rozmáchlé seknutí, až jsem ucítil zvířený vzduch. "Draci na můj povel, oddaní jen mně. Draci, kteří skolí Verityho, v krvi a šupinách." Otočil se a vyrazil proti Nighteyesovi. Vlk divoce uskočil stranou. Já se vrhl kupředu, avšak jeho meč už byl zpátky, aby mi čelil. Bil se s neuvěřitelnou rychlostí. Že by další uplatnění Umění? Nebo jen iluze, kterou mi Uměním vnutil?

"Pak zlikviduji rudé lodě. Pro mne. A otevřou horské průsmyky. I hory budou moje. Bude ze mne hrdina. Potom už se mi nikdo nepostaví." Jeho čepel tvrdě zasáhla moji, až mi cuklo v rameni. Jeho odhodlaná slova se mnou trhla rovněž. Zněla pravdivě a odhodlaně. Zabarvena Uměním, dorážela na mě s mohutnou silou působící beznadějí. "Ovládnou cestu Umění. Prastaré město bude mým novým hlavním městem. Všichni mí adeпти Umění budou vymáčení v magické síle řeky."

Další sek po Nighteyesovi. Oholil mu chomáč chlupů na pleci. A díra v obraně se zase příliš rychle zavřela na můj těžkopádný meč. Bylo mi, jako bych stál po ramena ve vodě a bil se s mužem, jehož čepel byla lehká jako stéblo slámy. "Hloupý Bastarde! To sis opravdu myslel, že si dělám starosti kvůli jedné těhotné děvce, kvůli jednomu drakovi ve vzduchu? Samotný lom, to je skutečná kořist, kterou jste tu pro mne nechali nestřeženou. Materiál, z něhož povstanou desítky, ne, stovky draků!"

Jak jsme mohli být tak hloupí? Jak to, že jsme neviděli, oč Regalovi vskutku jde? Mysleli jsme jen svými srdci, srdci lidí Šesti vévodství, srdci farmářů a rybářů, kteří potřebovali královu ruku na svoji ochranu. Ale Regal? Myslel jen na to, co mu Umění může zajistit. Jeho další slova jsem znal dříve, než je po mně mrštil: "V Bingtownu a Chalcedu přede mnou padnou na kolena. A na ostrovech se budou krčit při vyslovení mého jména."

Blíží se další! A nad námi!

Nighteyesovo varování mě málem stálo život. V okamžiku, kdy jsem zvedl zrak, Will vyrazil proti mně. Ustupoval jsem, dokonce málem jsem nazpět běžel, abych se vyhnul jeho meči. Daleko za ním, od ústí lomu, se k nám vyřítily tucet mužů máchajících meči. Nepohybovali se stejným krokem, ale vyznačovali se jednotou mnohem soudržnější, než jakou by si dokázali osvojit řadoví vojáci. Koterie. Když se blížili, vnímal jsem jejich Umění jako dravý vítr, jenž předchází bouři. Postupující Will se náhle zastavil. Můj vlk vyrazil kupředu, aby jim čelil, zuby měl vyceněné a vztekle vrčel.

Nightyesi! Stůj! Nemůžeš bojovat s dvanácti meči ovládanými jedinou myslí!

Will spustil meč a pak ho ležérně zasul do pochvy. Přes rameno zavolal na koterii: "Neobtěžujte se s nimi. Ať to s nimi skončují lučištníci."

Pohled na tyčící se stěny lomu mi ukázal, že to není klam. Zlatohnědě ustrojení vojáci právě zaujímali pozice. Pochopil jsem, že právě proto zde ty oddíly jsou. Ne aby porazily Verityho, ale aby zabraly a udržely tento lom. Přelila se prese mne další vlna ponížení a zoufalství. Poté jsem pozvedl meč a vyrazil po Willovi. Alespoň jeho zabiji.

Na kameni, kde jsem chvílku předtím stál, zarachotil šíp, další skákající proletěl Nighteyesovi rovnou mezi nohama. Vtom se od stěn lomu západně od nás ozval křik. Nízko nade mnou prosvíštila Dívka-na-drakovi, na svém hřbetě šaška, a v dračích čelistech se svíjel zlatohnědý lučištník. Onen muž byl rázem ten tam, zbyl z něj jenom obláček dýmu nebo páry odvanutý větrem po jejím průletu.

Naklopila křídla, znovu se snesla níž a chňapla dalšího lučištníka, přičemž druhý skočil rovnou do lomu, aby se jí vyhnul. A opět obláček kouře.

Na dně lomu jsme všichni zkoprněli a zírali vzhůru. Will se vzpamatoval dříve než já. Zlostně křikl na své

lučištníky, jeho povel se zachvíval Uměním: "Palte na ni! Sundejte ji!"

Takřka okamžitě se jejím směrem vznesl šik hvízdajících šípů. Některé dospěly na vrchol dráhy a padaly ještě dříve, než k ní vůbec doletěly. Zbytek byl odkloněn jedním mocným máchnutím křídel. Šípy se v poryvu od jejích perutí najednou zatřepaly a řítily se k zemi jako stébla slámy, aby se roztržily na dně lomu. Dívka-na-drakovi pojednou slétla níž a zamířila rovnou na Willa.

Ten se dal na útěk. Věřím, že Regal ho opustil alespoň na tak dlouho, aby stačil učinit toto rozhodnutí. Zatímco běžel, na okamžik to vypadalo, že honí vlka, který už skoro urazil vzdálenost mezi ním a koterií. Až na to, že v momentě, kdy si koterie uvědomila, že Will prchá směrem k nim i s drakem řítícím se vzduchem na ně, se její členové otočili na podpatcích a dali se rovněž na útěk. Nakrátko jsem zachytil záblesk Nighteyesova bujarého triumfálního pocitu, že dvanáct šermířů nedokázalo čelit jeho výpadu. Pak se přikrčil k zemi, jak Dívka-na-drakovi prosvištěla nízko nad námi.

Pocítil jsem nejenom ostrý průvan po jejím průletu, ale také závatný tah Umění, který mi vmžiku vyrval z mysli všechny myšlenky, které jsem tam měl. Jako by byl svět na okamžik ponořen do naprosté temnoty a potom mi byl podán nazpět znovu v plném jasu. Za běhu jsem klopýtl a na okamžik jsem si nemohl vybavit, proč třímám v ruce obnažený meč nebo za kým se to ženu. Will přede mnou se zapotácel, jak se přes něj mihl její stín, a pak pro změnu zavravorala celá koterie.

Dračí čelisti za letu bezvýsledně chňaply po Willovi. Zachránily ho roztržštěné bloky černého kamene, protože Dívka-na-drakovi měla takové rozpětí křídel, že jí v tom úzkém bludišti mohl uniknout. Vydala zoufalý výkřik, divoký a pronikavý, jako když něco rozlítí sokola. Vzlétla a zakroužila, aby provedla druhý nálet. Zalapal jsem po dechu, když vlétla rovnou do roje hvízdajících šípů. Ty se jí neúčinně odrážely od kůže, jako kdyby si lučištníci vzali na mušku sám Černý kámen v lomu. Pouze šasek se před nimi přikrčil. Dívka-na-drakovi prudce změnila směr, přeletěla nízko nad lučištníky a uchopila jednoho z jejich středu, aby ho vmžiku pozřela.

A opět se nade mnou přehnal její stín a opět mi byl urván jeden okamžik života. Otevřel jsem oči a zjistil, že Will je pryč. Potom jsem ho nakrátko zahlédl, kterak v trysku uhýbá a uskakuje do stran mezi stojícími bloky z kamene, úplně jako zajíc, jenž kličkuje na útěku před sokolem. Koterii už jsem neviděl, ale vtom se zpoza balvanu vyřítil Nighteyes a přidal se v běhu ke mně.

Och, bratře, ten Bezpachu loví výborně! zvolal nadšeně vlk. Bylo od nás moudré, že jsme ho přijali do naší smečky!

Will je moje kořist! prohlásil jsem.

Tvá kořist je má kořist, podotkl docela vážně. To je smečka. A nebude ničí kořistí, dokud se neroztáhneme do šíře, abychom ho našli.

Měl pravdu. Před sebou jsem slyšel výkřiky a občas jsem spatřil zlatohnědý záblesk, jak se některý z mužů tryskem mihl přes široké prostranství mezi kamennými bloky. Většina z nich však rychle pochopila, že jediný způsob, jak se krýt před drakem, znamená přimknout se velice těsně k hranám těch obrovských bloků.

Uhánějí k pilíři. Když se k němu dostaneme na dohled, můžeme si tam na něj počkat.

Znělo to logicky. Útěk přes pilíř by mohl být jediný způsob a jejich jediná naděje, jak definitivně uniknout drakovi.

Stále jsem slyšel občasné zarachocení, jak spršely k zemi šípy po průletu draka, avšak značná část lučištníků, kteří shora obstoupili lom, se mezitím stáhla do skrytu přilehlých lesů.

Nighteyes a já jsme již vzdali všechny snahy najít Willa a prostě jsme zamířili rovnou k pilíři. Musel jsem obdivovat disciplínu některých Regalových lučištníků. Navzdory tomu všemu, když jsme s vlkem na několik kroků vyrazili z úkrytu, uslyšeli jsme výkřik: "Támhle jsou!" a okamžik nato se v našich patách sneslo krupobití šípů.

Doběhli jsme k pilíři právě včas, abychom uviděli dva příslušníky Regalovy nové koterie, kterak se řítí přes rozlehlé prostranství, ruce natažené, aby se vnořili do pilíře přesně v okamžiku, kdy se ho dotkli. Vybrali si runu pro Kamennou zahradu, ale možná to bylo jen proto, že se nacházela na té straně pilíře, která jim byla nejbližší. Zatím jsme nevycházeli zpoza rohu velikého bloku, který nám skýtal úkryt před šípy.

Neprošel už skrz?

Možná. Vyčkej.

Minulo snad několik věčností. Mezitím jsem nabyl jistotu, že Will nám již unikl. Dívka-na-drakovi z nebes nad námi vrhala stíny na stěny kamenolomu. Výkřiky obětí byly stále méně časté. Lučištníci využívali stromů, aby se před ní ukryli. Chvilku jsem se díval, jak stoupá a krouží vysoko nad lomem. Zářivě zelená, vznášela se vysoko na modrém nebi, kolébajíc se na svých perutích. Napadlo mě, jaké to pro šaška asi je, takhle se vozit. Alespoň že dívka byla součástí draka, k níž se mohl přimknout. Vtom se Dívka-na-drakovi naklonila a sklouzla po křídle níž, načež složila křídla a řítila se na nás. A právě v tom okamžiku vyrazil z úkrytu Will a hnál se k pilíři.

Vyskočili jsme s Nigtheyesem za ním. Byli jsme mu zoufale blízko v patách. Já běžel rychle, avšak vlk pádil ještě rychleji a Will uháněl nejrychleji ze všech. V okamžiku, kdy se nataženými prsty otřel o pilíř, přešel vlk do závěrečného skoku. Předními tlapami praštil Willa do zad a hodil ho hlavou napřed k pilíři. Když jsem uviděl, jak se v něm rozpouští, křikl jsem varovně na Nigtheyese a chytil ho za kožich, abych ho přitáhl zpátky. Zrovna v okamžiku, kdy nám byl Will vyrván, ho vlk chňapl za jedno lýtko. A zrovna v momentě, kdy se jeho čelisti zaťaly Willovi do masa, přehnal se nad námi drak. Ztratil jsem pouto se světem a upadl do temnot.

Pohádky oplývají hrdiny, kteří se v podsvětí utkali s temnými nepřáteli. Jenom málo jich vypráví o těch, kteří dobrovolně vešli do temného neznáma, aby zachránili své přátele nebo milence. V jednom nadčasovém okamžiku jsem dostal úplně jasně na výběr. Mohl jsem buď popadnout Willa a vymačkat z něho život. Anebo přitisknout Nigtheyese k sobě a udržet ho pohromadě tváří v tvář všem silám, které nyní trhaly jeho vlčí mysl a bytí. Vlastně vůbec nešlo o žádné rozhodování.

Vynořili jsme se v chladném stínu na ušlapané trávě. V jediném okamžiku jen temnota a průchod, v dalším jsme znovu dýchali, a taky cítili. A báli se. Vyškrábal jsem se na nohy a s údivem zjistil, že v ruce stále svírám Verityho meč. Nigtheyes se ztěžka zvedl, dva kroky klopýtl a zase přepadl. Malátný.

Otrávený. Celý svět se kymácí.

Tiše lež a dýchej. Stál jsem před ním a zvedl zrak, abych se rozhlédl kolem. Můj pohled byl opětován nejenom Willem, ale i valnou částí Regalovy nové koterie. Většinou ještě byli mohutně zadýchaní a při pohledu na nás nikdo nekřikl na poplach. Když však zakřičel Will, seběhlo se i množství farrowských zbrojnošů. Rozprostřeli se do šíře, aby nás obklopili.

Musíme projít zpátky pilířem. Je to naše jediná šance.

Já nemohu. Běž ty. Nigtheyes se svezl na tlapy a oči se mu zavřely.

To ale není smečka! pověděl jsem mu přísně. Zvedl jsem Verityho meč. Takže takhle jsem měl zemřít.

Byl jsem moc rád, že mi to šašek tehdy neřekl. Nejspíš bych se byl zabil už dřív.

"Tak ho zabijte," přikázal jim Will. "Už jsme s ním ztratili příliš mnoho času. Zabijte ho a toho vlka taky. A potom mi přiveďte lučištníka, který mi dokáže sestřelit muže z dračího hřbetu." Regal se ke mně otočil Willovými zády a odkráčel pryč, vydávaje další rozkazy: "A vy, Třetí koterie. Vy jste mi říkali, že dokončeného draka nelze probudit a zapojit do svých služeb. Nuže, právě jsem viděl Umění neznalého šaška, jak provedl právě tuhle věc. Zjistíte mi, jak se mu to povedlo. Začnete hned. Jenom ať si Bastard prověří své Umění tváří v tvář mečům."

Pozvedl jsem meč a Nigtheyes se vytáhl na nohy. Jeho nevolnost dotírala na můj strach, když se kruh vojáků okolo nás postupně zužoval. Nu což, pokud jsem měl zemřít nyní, nebylo čeho se bát. Možná si prověřím svoje Umění tvář v tvář jejich mečům. Strhl jsem své zdi, odhodiv je pohrdavě stranou. Umění byla řeka, která běsnila všude kolem mě, řeka, jež byla na tomto místě vždycky rozvodněna. Naplnit se jím bylo stejně snadné jako nasát do plic vzduch. Druhý nádech vyhostil z mého těla únavu a bolest. Natáhl jsem se, abych předal sílu svému vlkovi. Nigtheyes vedle mě se otřepal. Když naježil srst a vycenil zuby, vypadal dvakrát mohutnější. Očima jsem v kruhu přehlížel meče, které nás obklopovaly. Když se pozvedly do výše, aby se utkaly s mým, Nigtheyes vyrazil kupředu a zespodu do nich, načež se hbitě otočil a zezadu jednomu muži rozpáral nohu.

Náhle z něj byl mrštný, zubatý a naježený netvor. Nesnažil se zakousnout a držet. Místo toho využíval své váhy, vrážel do mužů a vychyloval je z rovnováhy, aby klopýtl jeden přes druhého, a když mohl, přetínal jim šlachy, sekaje zuby spíše než kousaje. Já si musel dávat pozor, abych ho nezasáhl, zatímco zběsile pobíhal sem a tam. Vůbec se nesnažil čelit jejich mečům. V okamžiku, kdy se k němu nějaký muž

otočil a vyrazil vpřed, dal se na útěk a prodíral se pod nohama těch, kteří se snažili čelit mně. Co se mne týče, oháněl jsem se Verityho mečem s grácií a umem, jaké jsem nikdy předtím u takové zbraně nepoznal. Lekce u Hod a její trpělivá práce se u mě konečně zúročily, a pokud by taková věc byla možná, řekl bych, že duch šermířky byl v té zbrani a že mi zpívala, zatímco jsem se jí oháněl. Nemohl jsem sice rozbít kruh, v němž mne věznili, jenže oni zase nemohli proniknout mou obranou a způsobit mi větší újmu.

V tom prvním zápalu boje jsme se bili dobře a vedli si dobře, leč přesila to byla neúnosná. Dokázal jsem muže odehnat mečem a vykročit směrem k nim, ale v dalším okamžiku jsem se musel otočit, abych čelil těm, kteří se ke mně přiblížili zezadu. Mohl jsem tak kruh bojujících přemísťovat, ale nedokázal jsem z něj uniknout. Přesto jsem děkoval nebi za větší dosah Verityho meče, díky němuž jsem byl dosud naživu. Ostatní muži se nyní sbíhali směrem k té vřavě a bojovým výkřikům. Ti, kteří přiběhli, vrazili klín mezi Nighteyese a mne a zatlačovali ho stále dál.

Dostaň se z jejich sevření a utíkej. Utíkej. Žij, bratře můj.

V reakci na můj povel od nich ode všech odběhl stranou, načež se náhle oklikou vrátil a prohnal se přímo jejich středem. Regalovi muži do sebe navzájem sekali v marné snaze zastavit ho. Nebyli zvyklí bojovat s protivníkem o méně než poloviční výšce a k tomu dvakrát rychlejším. Většinou se po něm rozmáchli, ale jejich meče se mu za patami jen zaryly do země. Rázem byl ten tam a opět zmizel v hustém lese. Muži se divoce rozhlíželi kolem, odkud se asi vzápětí vyřítí.

Ale i uprostřed nejlítějšího boje jsem věděl, jak je to s námi beznadějné. Regal zvítězí. I kdybych měl pobít všechny ty muže tam, Willa nevyjímaje, Regal stejně zvítězí. Už vlastně zvítězil, navzdory tomu všemu. A copak jsem vždy nevěděl, že zvítězí? Copak jsem nevěděl, už od samého začátku, že je předurčen vládnout?

Náhle jsem vykročil kupředu, abych utál ruku u lokte jednomu muži, a svého rozmachu jsem využil k tomu, abych meč obloukem vrátil do střehu a přitom špičkou sekl do tváře dalšího muže. Když ti dva padli, zapletení do sebe, utvořila se v kruhu malinká mezera. Vkročil jsem do toho nakrátko vzniklého prostoru, soustředil své Umění a obestřel Willův Istivý chmat, jímž svíral mou mysl. Přitom jsem ucítil, jak se mi o levé rameno oťel meč. Otočil jsem se, abych se zaklesl s protivníkovou zbraní, potom jsem na okamžik zakázal svému tělu myslet na sebe a pořádně Willa zmáčkl. Proklouzl jsem skrze Willovo vědomí a našel jsem Regala, jenž byl do něho zavrtaný jako červ v srdci jelena. Will by se od něho nebyl schopen osvobodit, i kdyby na to dokázal být jen pomyslet. A já měl dojem, že z Willa už nezbyvá ani tolik, aby svedl sám za sebe utvořit myšlenku. Will byl jen tělem, nádobou z masa a krve, jež obsahovala Umění k Regalově dispozici. Zbaven koterie, která ho posilovala, nyní už vůbec nebyl tou obávanou zbraní. Už měl mnohem menší cenu. Už mohl být použit a odhozen takřka bez lítosti.

Nemohl jsem bojovat na obou stranách zároveň. Udržoval jsem v sevření Willovu mysl a odháněl od sebe jeho myšlenky, zatímco jsem se snažil řídit i své tělo. V dalším okamžiku jsem utržil dvě rány, jednu do levého lýtky a druhou do pravého předloktí. Věděl jsem, že už to déle nevydržím. Nighteyese jsem nikde neviděl. Alespoň on měl šanci. Běž odsud pryč, Nighteyesi. Je po všem.

Teprve to začíná! oponoval mi. Najednou mnou prosvítl v podobě zášlehu tepla. Z odlehle části tábora jsem zaslechl hlasitý výkřik Willova hlasu. Tam někde vlk se svou Moudrostí pustošil jeho tělo. Cítil jsem, jak se Regal snaží vyprostit svou mysl z Willovy mysli. Sevřel jsem je oba ještě pevněji. Zůstaň a postav se tomu, Regale!

Špička meče mě náhle zasáhla do boku. Ucukl jsem a klopýtl o kámen, nechávaje na něm krvavý otisk dlaně, jak jsem se znovu zvedal. Byl to Realderův drak, až tak daleko jsem mezitím přemístil dějiště bitvy. Vděčně jsem se o něho opřel zády a otočil se, abych protivníkům čelil. Nighteyes a Will spolu stále zápasili, bylo zcela jasné, že Regal se něco přiučil, když mučil lidi s Moudrostí. Nebyl před vlkem tak zranitelný, jako by byl kdysi. Nemohl mu ublížit Uměním, ale mohl ho postupně obestírat vrstvami strachu. Nighteyesovo srdce mni pojednou hřmělo v uších. Znovu jsem se otevřel Umění, naplnil se a udělal něco, o čem jsem se nikdy předtím nepokusil. Předal jsem sílu Umění jakožto Moudrost Nighteyesovi. Pro tebe, bratře. Ucítil jsem, jak Nighteyes Willa odrazil a na okamžik se od něj odpoutal. Will toho okamžiku využil, aby před námi oběma prchl. Chtěl jsem se pustit za ním, ale tu jsem za sebou ucítil trhavou reakci Moudrosti v Realderově drakovi. Krátce to zasmrdělo a krvavý otisk mé dlaně na

jeho boku se v dýmu odpařil. Drak se hnul. Probouzel se. A byl hladový.

Ozvalo se náhlé zaprašění větví a bouřlivé cupování zmítaného listí, jak mohutný vítr vtrhl do ztichlého nitra lesa. Dívka-na-drakovi prudce přistála na malé mýtině vedle pilíře. Šlehajícím ocasem prostor vyčistila od Regalových mužů. "Támhle!" zavolal na ni šašek a její hlava na hadovitém krku se vmžiku natáhla a uchopila jednoho z útočníků do svých obávaných čelistí. Zmizel, jen se po něm zadýmilo, a já cítil, jak její Umění nabývá na síle spolu s životem, který pozřela.

Za mnou se náhle zvedla klínovitá plazí hlava. Na okamžik vše přikryla temnota, jak se nade mnou mihl onen stín. Pak hlava vystřelila kupředu, rychleji, než když útočí had, a popadla muže nejbližší od nás. Zmizel a mne krátce ovanul smrdutý oblak páry, vše, co zbylo z jeho bytí. Řev, jež drak vydal, mne málem ohlušil.

Bratře?

Já žiji, Nighteyes.

Stejně jako já, bratře.

TAK JAKO JÁ, BRATŘE, A JSEM HLADOVÝ!

Hlas Moudrosti velikánského masožravce. Vskutku Stará krev. Ta síla mi rozechvěla kosti. Nighteyes měl tolik důvtipu, že odpověděl.

Tak se nasyť, velký bratře. Ať naše kořist patří tobě, a vítěj mezi námi. Tohle je smečka.

Realderův drak se nenechal moc pobízet. Ať už byl Realder kdokoliv, vložil do svého draka zdravý apetýt. Mohutná chodidla s pařáty se s trhnutím vyprostila z mechu a země, ocas se jedním máchnutím uvolnil a v pohybu porazil menší strom. Sotva jsem se mu stačil odštrachat z cesty, když v prudkém výpadu pozřel dalšího Farrowce svými čelistmi.

Krev a Moudrost! Toho je zapotřebí. Krev a Moudrost. Můžeme draky probudit.

Krev a Moudrost? V téhle chvíli jsme prosáklí obojím. Okamžitě mě pochopil.

Uprostřed toho masakru jsme si s Nighteyesem zahráli šílenou dětinskou hru. Byl to skoro závod o to, kdo jich probudí nejvíc, závod, který vlk snadno vyhrál. Vystřelil k drakovi, otřepal na něj ze sebe krev a pak mu přikázal: Vzbud' se, bratře, a nasyť se. Přinesli jsme ti maso. A když se z každého velikého těla začala odpařovat vlčí krev a ono se vzápětí hnulo, připomněl mu: Jsme smečka!

Našel jsem krále Wisdoma. Byl to ten drak s jeleními parohy a probouzel se ze spánku s křikem: Buck! Za Buckkeep! Při Edovi a Elovi, já mám ale hlad!

U pobřeží Bucku je spousta rudých lodí, můj pane. Čekají jen na vaše čelisti, sdělil jsem mu. Navzdory jeho slovům v něm zbývalo už jen málo z člověka. Kámen a duše splynuly, aby se z nich vpravdě stali draci. Rozuměli jsme jeden druhému tak, jako si rozumí masožravci. Lovili jako smečka už předtím a dobře si to pamatovali. Většina ostatních draků v sobě neměla pranic lidského. Byli stvořeni Elderlingy, nikoli lidmi, a my si navzájem porozuměli jenom v tom, že jsme jejich bratři a přinesli jsme jim maso. Ti, kteří byli stvořeni koteriemi, měli mlhavé vzpomínky na Buck a farseerovské krále. Nebyly to však tyto vzpomínky, které je ke mně poutaly, ale můj příslib potravy. Spatřoval jsem největší štěstí v tom, že jsem to dokázal vtisknout do těch jejich prapodivných myslí.

Nadešel okamžik, kdy už jsem v podrostu žádné další draky nenacházel. Za mnou, kde předtím tábořili Regalovi vojáci, jsem slyšel výkřiky štvaných mužů a řev draků, jak mezi sebou soupeřili nikoliv o maso, ale o holé životy. Stromy schytávaly jejich výpady a jejich šlehající ocasy mýtily porost, jako když kosa podtíná obilné stonky. Zastavil jsem se, abych nabral dech, jedna ruka mi spočinula na koleně, zatímco druhá neustále svírala Verityho meč. Ucítíl jsem v plících drsný a suchý dech. Bolest se začínala prodírat Uměním, kterým jsem naplnil své tělo. Z prstů mi kapala krev. Jelikož jsem neměl draka, jemuž bych ji dal, otřel jsem si ji o kabátec.

"Fitzi?"

Otočil jsem se a uviděl šaška, jak běží ke mně. Chytil mě do náručí a vši silou mne objal.

"Ty stále žiješ! Díky všem bohům odevšad. Ona létá jako sám vítr, a věděla, kde tě hledat. Nějak tu bitvu vycítila, na takovou dálku." Odmlčel se, aby nabral dech, a dodal: "Její hlad je neukojitelný. Fitzi, musíš jít se mnou, ihned. Dochází jim už kořist. Musíš na ni se mnou nasednout a zavést je tam, kde se mohou nasytit, jinak nevím, co udělají."

Připojil se k nám Nighteyes. Toto je veliká, hladová smečka. Bude zapotřebí hodně zvěře, aby je

nasytila.

Půjdeme s nimi, na jejich lov?

Nighteyes zaváhal. Na hřbetě jednoho z nich? Vzduchem?

Takhle oni loví.

Tohle není vlčí způsob. Avšak jestli mě musíš opustit, pochopím to.

Já tě neopouštím, bratře. Já tě neopouštím.

Myslím, že šašek vytušil něco z toho, co mezi námi probíhalo, protože už potřásal hlavou, ještě než jsem řekl: "To ty je musíš vést. Na Dívce-na-drakovi. Vezmi je zpátky do Bucku a za Veritym. Budou ti naslouchat, protože jsi s námi ve smečce. Je to něco, čemu rozumí."

"Fitzi, já nemohu. Nebyl jsem stvořen pro taková, pro taková jatka! Nepřišel jsem život brát. Něco takového jsem nikdy neviděl, ani v žádném snu, ani jsem o tom nečetl v žádném svitku. Bojím se, že bych mohl zhatit čas."

"Ne. Tak je to správné. Cítím to. Já jsem Katalyzátor a já jsem přišel všechno změnit. Z proroků se stávají válečníci, draci loví jako vlci." Zatímco jsem mluvil, jenom stěží jsem poznával svůj hlas. Neměl jsem tušení, odkud se ve mně ta slova berou. Střetl jsem se s nevěřicným pohledem vlka. "Je to tak, jak to musí být. Běž."

"Fitzi, já..."

Dívka-na-drakovi se přibelhala až k nám. Na zemi ji její vznešená ladnost opustila. Místo toho si vykračovala navýsost mocně, jako ohromný medvěd nebo velký rohatý býk. Její zelené šupiny ve slunečním světle zářily jako potměňlé smaragdy. Dívka na jejím hřbetě se vyznačovala úchvatnou krásou, navzdory svému prázdnému výrazu. Dračí hlava se zvedla, ona otevřela ústa a vystřelila ven jazykem, aby okusila vzduch. Další?

"Pospěš si," přikázal jsem mu.

Takřka křečovitě mě objal a šokoval mě tím, že mě políbil na ústa. Otočil se a rozběhl se směrem k Dívce-na-drakovi. Dívka jako její součást se shýbla a podala mu ruku, načež ho vytáhla vzhůru, aby usedl za ni. Výraz v její tváři se ani náznakem nezměnil. Byla to jen další součást draka.

"Za mnou!" zakřičel na draky, kteří se již shromažďovali okolo nás. Když se na mě naposled podíval, měl ve tváři ironický úsměv.

Následujte toho Bezpachu! přikázal jim Nighteyes, ještě než jsem stačil zapojit svou hlavu. Je to mocný lovec a zavede vás ke spoustě masa. Naslouchejte mu, protože on je ve smečce s námi.

Dívka-na-drakovi poskočila, její křídla se roztáhla a za mocného máchání ji nesla rovnoměrně vzhůru.

Šašek se k ní zezadu tiskl. Zvedl ruku na rozloučenou, ale zase ji rychle spustil, aby se dívky chytil v pase. Tehdy jsem ho viděl na-

posledy. Ostatní draci ho následovali, vydávající zvuky, jež mi připomněly ohaře na stopě, až na to, že to znělo spíše jako vřískot dravých ptáků. I okřídlený kanec se zvedl, nemotorně, a stejně tak se odrazil do vzduchu. Tlukot jejich křídel byl natolik hlasitý, že jsem si zakryl uši a Nighteyes se přitiskl břichem k zemi vedle mne. Stromy se kymácely, jak nad nimi draci v mohutném procesí přelétali, a padaly z nich větve, uschlé i zelené. Nebe se na chvíli zaplnilo zářivými tvory, zelenými, červenými, modrými a žlutými. Kdykoli se nade mnou mihl stín některého z nich, zakusil jsem temnotu, ale oči jsem měl otevřené a díval jsem se, jak se Realderův drak vznesl jako poslední z nich, aby se připojil k té veliké smečce na nebesích. Zakrátko mi výhled na ně zakryly koruny stromů. Jejich výkřiky postupně umlkaly.

"Tví draci se blíží, Verity," řekl jsem muži, jehož jsem kdysi znal. "Elderlingové povstali na obranu Bucku. Přesně jak jsi předvídal."

11 Regal

Katalyzátor přichází, aby všechno změnil.

Vzápětí po odletu draků zavládlo velké ticho, přerušované pouze šepotem listů, jak se tu a tam prosívalo větvemi na půdu lesa. Ani žába nekvákla, ani pták nezazpíval. Draci při svém odletu poškodili klenbu lesa. Mohutné sluneční loukotě nyní osvětlovaly zeminu, která byla ve stínu již dávno před mým narozením. Stromy byly vyvráceny s kořeny nebo prostě ulomeny a v lesní půdě byly vyhloubeny velké

žleby po průletu jejich obrovských těl. Šupinaté plece odraly kůru z prastarých stromů a vespod obnažily bílé kambium. Rozrytá země, posekané stromy a udusaná tráva nyní sytily svými vůněmi ovzduší v hřejivém odpoledni. Stál jsem uprostřed té zkázy, Nighteyese po boku, a pomalu se rozhlížel kolem. Pak jsem se šel poohlédnout po vodě.

Přitom jsme prošli napříč tábořem. Byla to zvláštní bitevní scéna. Všude roztroušené zbraně, tu a tam helma, rozdupané stany a rozházená výzbroj, ale jinak nic. Jediná těla, která tu zůstala, patřila vojákům, které jsme s Nightyesem zabili my. Draci neměli zájem o mrtvé maso, sytili se životem, který z této tkáně unikál.

Našel jsem potok, na nějž jsem si pamatoval z minula, hodil jsem sebou na břicho a pil jsem a pil, jako by má žíze neměla dno. Nighteyes se nachlemtal vedle mě a pak sebou mrštil do chladivé trávy u potoka. Začal si pomalu a opatrně olizovat sečnou ránu na přední tlapě. Měl rozseknutou kůži a vtlačoval jazyk do zející díry, jak si ji pečlivě čistil. Bylo vidět, že se to zahojí a že v místě zůstane zacelená kůže bez chlupů. Jen další jízva, zapudil mou myšlenku. Co budeme dělat teď?

Já si mezitím opatrně sloupával z těla košili. Zaschlá krev způsobila, že se mi přilepila na má poranění. Zaťal jsem zuby a s trhnutím ji odstranil. Naklonil jsem se nad potokem, abych si nacákal studenou vodu na rány, jež jsem utržil mečem. Jenom pár dalších jizev, řekl jsem si zachmuřeně. A co budeme dělat teď? Spát.

To jediné, co by mi znělo ještě lépe, by bylo jíst.

"Nemám žaludek na to, abych zrovna teď ještě něco dalšího zabíjel," řekl jsem mu.

To je ten problém se zabíjením lidí. Tolik práce, a nedá se to jíst.

Ztěžka jsem se zvedl na nohy. "Pojďme prohledat jejich stany. Potřebuji něco na obvázání. A musejí tam mít nějaké zásoby potravin."

Nechal jsem košili ležet tam, kde odpadla. Najdu si jinou. V tom okamžiku mi i její váha připadala neúnosná. Byl bych nejspíš odhodil i Verityho meč, jenomže jsem ho mezitím zastrčil do pochvy. Znovu ho vytáhnout by mi dalo moc velkou práci. Tak jsem byl pojednou unavený.

Stany byly během dračího lovu zcela rozdupány. Jeden se zřítil do táborového ohně a nyní dýmal. Odtáhl jsem ho pryč a doutnající část udupal. Poté jsme s vlkem začali systematicky zachraňovat věci, které by se nám mohly hodit. Svým čenichem hbitě našel zásoby potravin. Bylo tam něco sušeného masa, ale většinou jen tvrdý cestovní chléb. Byli jsme příliš vyhládlí na to, abychom se ostýchali. Už tak dlouho jsem neměl žádný chleba v ústech, že mi skoro chutnal. Objevil jsem dokonce měch s vínem, avšak jeho chuť mě přesvědčila, abych si jím raději omyl svá poranění. Ovázal jsem si je hnědou batistovou látkou z farrowské košile. Stále mi trocha vína zbyla. Opět jsem ochutnal. Potom jsem se snažil přimět Nighteyese, abych mu mohl opláchnout i jeho rány, ale on odmítl se slovy, že si již ublížil dost.

Tělo mi už začínalo tuhnout, ale přesto jsem se přinutil vstát. Našel jsem ranec po jednom vojákovi a vyházel z něj všechny věci, které jsem nepotřeboval. Svinul jsem také dvě pokrývky a úhledně je zavázal, načež jsem objevil zlatohnědý plášť, abych měl za chladných večerů co na sebe. Vyslídil jsem ještě další chleba a zabalil ho do rance.

Copak to děláš? Nighteyes už podřimoval, bezmála spal.

Nechci tu dnes v noci přespávat. A tak sbírám všechno, co budu potřebovat na cestu.

Na cestu? A kam jdeme?

Chvilí jsem tiše stál. Zpátky za Molly a do Bucku? Už nikdy. Jhaampe? Proč? Proč se znovu trmácet tak daleko po strastiplné černé cestě? Neviděl jsem žádný rozumný důvod. No, přesto tu dnes v noci nechci spát. Rád bych byl hodně daleko od toho pilíře, než si zase odpočinu.

Výborně. A pak: Co to bylo?

Jak jsme stáli, tak jsme ztuhli, všechny smysly nastražené. "Pojďme se podívat," navrhl jsem tiše.

Odpoledne se sklánělo k večeru a stíny pod stromy houstly. To, co jsme zaslechli, byl zvuk, který nešlo zařadit mezi kuňkání žab, bzukot hmyzu ani slábnoucí zpěvy denního ptactva. Přicházelo to od místa bojiště.

Našli jsme Willa ležícího na břiše, jak se vleče směrem k pilíři. Nebo spíše vlekl. Když jsme ho objevili, byl nehybný. Jednu nohu měl pryč, ošklivě uťatou. Z rozsápaného masa trčela kost. Okolo pahýlu si omotal rukáv od košile, avšak ne moc těsně. Stále z ní prosakovala krev. Nighteyes vycenil zuby a shýbl

se, aby se ho dotkl. Žil, ale měl namále. Nepochybně doufal, že se dostane k pilíři a proklouzne jím za ostatními Regalovými muži, aby mu pomohli. Regal musel vědět, že ještě žije, ale nikoho pro něj zpátky neposlal. Neměl v sobě ani tolik slušnosti, aby byl zavázaný muži, který mu tak dlouho sloužil.

Uvolnil jsem rukáv a pevněji ho zavázal. Potom jsem mu zvedl hlavu a kápl do úst trochu vody.

Proč se s ním obtěžuješ? zeptal se Nighteyes. Nenávidíme ho, a je skoro po něm. Nech ho zemřít.

Ještě ne. Teď ještě ne.

"Wille? Slyšíš mě, Wille?"

Jedinou známkou, že slyší, byla změna jeho dechu. Podal jsem mu ještě trochu vody. Něco vdechl, zajíkl se a další doušek už polkl. Nadechl se hlouběji a zase vydechl.

Otevřel jsem se a sbíral v sobě Umění.

Bratře, nech toho. Nech ho zemřít. Tohle je práce pro supy, klovat do něčeho, co umírá.

"Mně nejde o Willa, Nightyesi. Tohle může být poslední šance, jak se kdy dostat k Regalovi. Chci se jí chopit."

Neodpověděl, jen ulehl na zem vedle mne. Díval se, jak do sebe nasávám stále více Umění. Kolik je ho třeba, přemýšlel jsem, aby mohlo zabít? Dokážu nashromáždit dost?

Will byl tak slabý, že mi byla skoro hanba. Prorazil jsem jeho obranou stejně snadno, jako když člověk odstrčí ruce nemocného dítěte. Nebyla za tím jenom ztráta krve a bolest. Byla to Burlova smrt, jež následovala tak těsně po Carrodově. A byl to šok nad tím, že ho Regal opustil. Jeho věrnost vůči Regalovi mu byla vtisněna Uměním. Nemohl pochopit, že Regal k němu necítil žádné skutečné pouto. Zahanbovalo ho, že to v něm vidím. Zabij mě hned, Bastarde. Do toho. Beztak umírám.

Nejde o tebe, Wille. Nikdy nešlo o tebe. Nyní jsem to jasně viděl. Zašmátral jsem v jeho nitru, jako kdybych ohledával ránu po šípku. Chabě se vzpíral mému vpádu, avšak já to ignoroval. Prohrabal jsem jeho vzpomínky, ale objevil jsem jen málo užitečného. Ano, Regal měl další koterie, jenže byli v nich jen mladí a nezkušení, spíše skupiny lidí s vlohami k Umění. I ti, které jsem viděl tam v lomu, působili nejistě. Regal po něm chtěl, aby mu stvořil velké koterie, které by mohly pojmout více síly. Regal nechápal, že v takovém počtu nelze navodit ani sdílet vzájemnou blízkost. O čtyři mladé praktikanty přišel na cestě Umění. Nebyli mrtví, ale vyhaslí a zastření. Další dva s ním prošli pilířem, jenže vzápětí pozbyli vlohy k Umění. Koterie se nedaly tvořit snadno.

Šel jsem hlouběji a Will mi vyhrožoval, že zemře, ale já se s ním propojil a vnutil mu sílu. Ty nezemřeš. Ještě ne, řekl jsem mu nelitostně. A tam, hluboko v něm, jsem konečně našel, co jsem hledal. Vazbu skrze Umění na Regala. Byla již tenká a slabá, Regal ho opustil, udělal vše, co mohl, aby Willa ponechal sobě samotnému. Leč bylo to tak, jak jsem tušil. Byli spolu propojeni příliš dlouho a intenzivně na to, aby se vazba dala tak snadno přerušit.

Nashromáždil jsem v sobě Umění, soustředil se a utěšil se. Postavil jsem se a potom jsem skočil. Jako když se náhle posbírá déšť a zaplní koryto potoka, jež bylo po celé léto suché, tak jsem proplouval kanálem Umění mezi Willem a Regalem. V posledním možném okamžiku jsem sám sebe zarazil - prosákl jsem do Regalovy mysli jako pozvolný jed, naslouchaje jeho ušima, dívaje se jeho očima. Poznal jsem ho.

Spal. Ne. Skoro spal, plíce prosycené kuřidlem, ústa ztuhlá po brandy. Vplul jsem do jeho snů. Postel pod ním se měkounce prohýbala, pokrývky ho hřály. Tenhle poslední záchvat byl ošklivý, moc ošklivý. Bylo to nechutné, spadnout a svíjet se jako Bastard Fitz. Nesluší se, aby se tohle stávalo králi. Pitomí lékaři. Neuměli ani říci, co ty záchvaty způsobuje. Co si o něm lidé pomyslí? Viděl to krejčí a jeho učeň, teď je bude muset zabít. Nikdo to nesmí vědět. Smáli by se mu. Lékař říkal, že je na tom už lépe, to bylo minulý týden. Nu což, najde si nového lékaře a toho starého zítra pověsí. Ne. Vydá ho vykovaným v Králově cirkus, nyní jsou hodně vyhládlí. A pak na vykované vypustí ty velké kočky. A býka, toho velkého bílého, s hrbem a hroznými rohy.

Pokusil se usmát a zároveň si namluvit, že to bude zábavné, namluvit si, že zítřek mu přinese povyražení. V místnosti se hustě vznášel sytý odér z kuřidla, jenže i to ho již stěží dokázalo ukonejšit. Všechno šlo tak dobře - tak velice dobře. A pak to ten Bastard všechno zhatil. Zabil Burla, probudil draky a poslal je za Veritym.

Verity, Verity, vždy jenom Verity. Pořád, už od jeho narození. Verity a Chivalry dostali vysoké koně,

zatímco jemu ponechali poníka. Verity a Chivalry dostali opravdové meče, ale on musel cvičit s kusem dřeva. Verity a Chivalry, vždycky spolu, vždycky starší, vždycky větší. Vždycky si mysleli, že jsou lepší, i když on pocházel z ušlechtilější krve než oni a po právu by měl zdědit trůn. Matka ho varovala před jejich žárlivostí. Matka ho vždycky nabádala, aby se měl na pozoru, dokonce víc než na pozoru. Zabijí ho, budou-li moci, vážně, no vážně. Matka dělala, co mohla, nechala je posílat pryč, jak jen to šlo. Ale i když byli posláni pryč, mohli se zase vrátit. Ne. Byl jenom jeden způsob, jak být v bezpečí, pouze jeden způsob.

Nu což, zítra zvítězí on. Má přece koterie, nebo ne? Koterie z mladých hezkých mužů, koterie, jež stvoří draky jen a jen pro něj. Tyto koterie jsou mu zavázány a draci mu budou rovněž zavázáni. A on utvoří další koterie a další draky, a další a další, až bude mít víc než Verity. Až na to, že koterie mu cvičil Will a Will je teď k ničemu. Jako polámaná hračka, drak mu ukousl nohu, když si ho nadhodil do vzduchu, a Will přistál na stromě jako papírový drak v bezvětrí. Bylo to nechutné. Člověk s jednou nohou. Nemohl vystát rozbité věci. Už jeho slepé oko mu nebylo dost po chuti, ale ještě přijít o nohu? Co by si lidé mysleli o králi, který si vydržuje zmračeného sluhu? Jeho matka nikdy nedůvěřovala mrzákům. Jsou závistiví, varovala ho, jsou vždycky závistiví a obrátí se proti tobě. Jenže Willa potřeboval pro své koterie. Pitomý Will. Byla to všechno Willova chyba. Jenže to byl Will, kdo věděl, jak probouzet v lidech Umění a utvářet z nich koterie. Takže by možná měl poslat někoho nazpět pro Willa. Pokud je ještě naživu.

Wille? Regal zkusmo zapátral Uměním naším směrem.

Ne tak docela. Sevřel jsem ho svým Uměním. Bylo to až směšně snadné, jako bych vzal spící slepici z bidýlka.

Pust' mě! Pust' mě!

Cítil jsem, jak šmátrá po svých dalších koteriích. Jedním plácnutím jsem je od něho odehnal a odstavil ho od jejich Umění. Neměl žádnou sílu, nikdy neměl žádnou skutečnou sílu Umění. Byla to všechno síla jeho koterie, již manipuloval. Šokovalo mě to. Všechn ten strach, který jsem v sobě nosil po více než rok až doposud. Z čeho? Z ukňouraného, rozmazleného dítěte, jež kulo pikle, jak sebrat starším bratrům hračky? Koruna a trůn pro něho nebyly ničím víc než kdysi jejich koně a meče. Neměl ponětí o tom, jak vládnout království, chtěl jen nosit korunu a dělat si, co se mu zlíbí. Nejprve za něj kula pikle jeho matka a potom Galen. Přiučil se od nich pouze lstivé potměšilosti, pokud šlo o to, jak si prosadit svou. Kdyby mu Galen nebyl zavázal koterii, nikdy by nevládl nějakou skutečnou mocí. Když byl nyní zbaven své koterie, užíral jsem ho takovéhoho, jaký vskutku byl: zhýčkané děcko se zálibou v krutosti, které nebyla nikdy učiněna přítrž.

Tak tady toho jsme se báli a prchali před ním? Tady toho?

Nighteyes, co tady děláš?

Tvá kořist je moje kořist, bratře. Rád bych viděl, co je to za maso, kvůli němuž jsme vážili takovou cestu.

Regal se svíjel a zmítal, doslova zhnusený dotekem vlkovy Moudrosti, jež pocítil na své mysli. Bylo to nečisté a nechutné, jakési špinavé psisko, odporné a páchnoucí, doslova jako to krysí stvoření, které mu v noci šramotilo v komnatách a nedalo se chytit. . . Nighteyes se naklonil blíž a nalehl na něj Moudrostí, jako by ho mohl na takovou dálku ucítit. Regal se dávivě zakuckal a zachvěl se.

Stačí, řekl jsem Nighteyesovi a vlk se obměkčil.

Jestli se ho chystáš zabít, udělej to brzy, poradil mi Nighteyes. Ten druhý slábne a brzy pojde, když si nepospíšíš.

Měl pravdu. Willův dech byl nyní značně mělký a zrychlený. Pevně jsem Regala sevřel a pak jsem do Willa napumpoval více síly. Snažil se ji nepřijímat, ale jeho sebeovládání už nebylo tak silné. Když tělo dostane šanci, vždy si zvolí, že bude žít. A tak se jeho dech ustálil a srdce mu začalo tlouci silněji. Ještě jednou jsem do sebe nasál Umění. Soustředil jsem se do něj a přiostril jeho účel. Obrátil jsem pozornost zpátky k Regalovi.

Když mě zabiješ, sežehneš sám sebe. Pozbudeš své vlastní Umění, když mě jím zabiješ.

Na to už jsem myslel. Nikdy jsem si v Umění neliboval. Mnohem více se mi zalíbilo v Moudrosti než v Umění. Nebude to pro mne žádná ztráta.

Přinutil jsem se, abych si vzpomněl na Galena. Vyvolal jsem v mysli obraz fanatické koterie, kterou stvořil pro Regala. Můj záměr tak získal konečné obrysy.

A jak jsem po tom už dlouho toužil, vypustil jsem na něj své Umění.

Poté už z Willa zbývalo jenom málo. Já však u něj seděl a dával mu napít, když o to požádal. Dokonce jsem ho přikryl, když si chabě postěžoval na zimu. Vlka to dost mátlo, že jsem držel stráž u mrtvého.

Podříznout mu hrdlo nožem by bylo mnohem rychlejší pro oba z nás. A snad i laskavější. Já se však rozhodl, že už nejsem zabiják. A tak jsem čekal, až naposled vydechne, a když vydechl, vstal jsem a odkráčel pryč.

Z Horského království k pobřeží Bucku je to dlouhá cesta. I když po ní letí drak, neúnavně a rychle, je to dlouhá, předlouhá cesta. Na několik dní jsme s Nighteyesem poznali mír. Vydali jsme se daleko od Kamenné zahrady, daleko od černé cesty Umění. Oba jsme byli příliš ztuhlí na to, aby se nám lov dařil, našli jsme si však dobrý potok se pstruhy a šli jsme podél něj. Ty dny byly snad až příliš teplé, noci až příliš jasné a přívětivé. Rybařili jsme, jedli jsme, spali jsme.

Myslel jsem jen na věci, které nebolely. Ne na Molly v Burrichově objetí, ale na Nettle zaštitěnou jeho dobráckou pravicí. Bude jí dobrým otcem. Měl svoje zkušenosti. Dokonce jsem v sobě objevil naději, že by v dalších letech mohla mít mladší bratry a sestry. Myslel jsem na mír navracející se do Horského království, na rudé lodě zahnané od pobřeží Šesti vévodství. Uzdravil jsem se. Ne však úplně. Jizva nikdy není totéž jako zdravé maso, ale zabraňuje krvácení.

Byl jsem tam onoho letního odpoledne, kdy se Verity-co-by-drak objevil na nebi nad Buckkeepem. Spolu s ním jsem viděl černé věže a hlásky hradu Buckkeep hluboko pod námi. Za zámek, kde kdysi stálo město Buckkeep, se černaly jenom skořápky budov a skladišť. Ulicemi se potloukali vykovaní, odstrkovaní nadutí si vykračujícími nájezdníky. Z klidných vod trčely stěžně s rozedranými, volně svěřenými plachtami. V přístavu se pokojně kolébal asi tucet rudých lodí. Vnímám jsem, jak srdce Verityho-coby-draka vzkypělo hněvem. Přisahám, že při tom pohledu jsem uslyšel Kettrickenin úzkostlivý výkřik.

A potom už ten veliký tyrkysově stříbrný drak sestupoval z výšky nad střední části hradu Buckkeep. Ignoroval smršť šípů, které mu vzlétly v ústrety, ignoroval i výkřiky vojáků, kteří se před ním krčili, strachy celí bez sebe, když se nad nimi rozprostřel jeho stín a jeho mohutné perutě tloukly, zatímco trup dosedl na zem. Byl to zázrak, že je nerozdrtil. A jak se snášel dolů, Kettricken se snažila stát na jeho plecích a křičela na strážné, aby spustili kopí a odstoupili.

Na zemi pak jedno své plece snížil, aby rozcuchaná královna Kettricken mohla pohodlně sesednout. Starling Birdsong sklouzla hned za ní a uvedla se tím, že se poklonila řadě kopí, jež na ně byla namířena. Viděl jsem nemálo tváří, které jsem poznával, a sdílel jsem Verityho bolest nad tím, jak se změnily vlivem dlouhého strádání. Pak vykročila kupředu Patience, třímající pevně kopí, helmu nakřivo, jak pod ní měla svázané vlasy. Prošla skrz řadu hrůzou ochromených stráží, lískové oči tvrdé jako křemen v usouzené tváři. Při pohledu na draka se zastavila. Její pohled sklouzl z královny k temným drakovým očím. Nadechla se, okamžik zadržela dech a potom vydechla jediné slovo: "Elderling." Poté s pokřikem vymrštila kopí i helmu do vzduchu a vyrazila kupředu, aby objala Kettricken, zatímco volala: "Elderling! Já to věděla, já to věděla, já věděla, že oni se vrátí zpátky!" Vmžiku se otočila na patě, vydávajíc záplavu rozkazů, které zahrnovaly všechno od přichystání horké koupele pro královnu po přípravu útoku z bran buckkeepského hradu. Co mi však navždy utkví v paměti, je onen okamžik, kdy dupla nohou na Verityho-coby-draka a řekla mu, ať nemešká a vyžene ty proklaté lodě z jejího přístavu.

Lady Patience z Buckkeepu si mezitím zvykla na to, že ji poslouchají na slovo.

Verity vstal a vyrazil do boje, jako to dělával vždycky. Sám. Konečně se mu splnilo jeho přání, čelit svým nepřátelům nikoli Uměním, ale v těle. Už při prvním průletu jedním máchnutím ocasu roztříštil dvě z jejich lodí. Byl pevně rozhodnut, že mu nikdo neunikne. Jen o několik hodin později se objevil šašek s Dívkou-na-drakovi a další draci v jejich závěsu, aby se k němu připojili, ale to už v Jelením přístavu nezbývala jediná rudá loď. Zapojili se s ním do lovu v příkrých ulicích někdejšího města Buckkeep. Nebyl ještě večer a už byly ulice od nájezdníků vyprázdněné. Ti, kteří se ukrývali na zámku, se nahnuli zpátky do města, kde hořekovali nad tou zkázkou, to je pravda, avšak zároveň se odvážili blíž, aby obdivovali Elderlingy, kteří se vrátili, aby je zachránili. Navzdory počtu draků, kteří přiletěli, byl Verity

drakem, jehož si lidé z Bucku budou pamatovat nejvíce. Ne že by si lidé něco pamatovali příliš jasně, když jim nad hlavami létají draci a vrhají dolů své stíny. Přesto právě on je tím drakem, který je vidět na všech tapiseriích s tématem Očisty Bucku.

Pro pobřežní vévodství to bylo léto draků. Viděl jsem to všechno, nebo alespoň tolik, kolik se vešlo do hodin mého spánku. I když jsem byl vzhůru, byl jsem si toho plně vědom, asi jako když člověk spíše tuší než slyší hrom v dálce. Věděl jsem, kdy Verity vytáhl s draky k severu, aby očistili celý Buck a Bearn, ba i Near Islands od rudých lodí a nájezdníků. Viděl jsem vyčištění hradu Ripplekeep a návrat Faith, vévodkyně z Bearnu, na svůj právoplatný hrad. Dívka-na-drakovi s šaškem odletěli na jih podél pobřeží Ripponu a Shoaksu a vymýtili nájezdníky také z jejich pevností na přilehlých ostrovech. Jak jim Verity sdělil, že se mají žít pouze nájezdníky, to nevím, ale pravdou je, že se této koncepcí drželi. Lidé z Šesti vévodství se jich nebáli. Děti vybíhaly z chatrčí a chýši a ukazovaly si na nebesa, přes něž zrovna přelétali tito nádherní tvorové. Když draci spali na plážích a pastvinách, dočasně nasyceni, lidé vycházeli z domů, beze strachu se mezi nimi procházeli a dotýkali se vlastníma rukama těchto oslnivě zářivých tvorů. A všude, kde si nájezdníci zřídili pozice, se draci dobře nasytili.

Léto se nachýlilo ke konci a přišel podzim, který zkrátil dny a věstil návrat bouří. Když jsme se s vlkem zamýšleli, kam bychom se na zimu uchýlili, mívá jsem sny o dracích letících nad pobřežím, jež jsem nikdy předtím neviděl. Tyto drsné břehy byly oblévány zpěněnou ledovou vodou a okraje tamních úzkých zálivů lemoval led. Out Islands, příbytky ostrovanů, usoudil jsem. Verity vždycky toužil přenést válku k jejich břehům a na důkaz své pomsty to udělal. A i tohle bylo jako za časů krále Wisdomy.

Začala zima a do vyšších horských poloh se navrátil sníh, nikoli však do údolí, kde se v mrazivém vzduchu kouřilo z horkých pramenů a kde mi naposled přeletěli nad hlavou draci. Vyšel jsem do dveří své chýše, abych se podíval, jak letí v ohromných uskupeních jako táhnoucí husy. Nigtheyes obrátil hlavu za jejich nezvyklým křikem a sám v odpověď táhle zavyl. Když se mi přehnali nad hlavou, svět okolo mne blikavě potemněl a mně na ten okamžik zbyla jen ta nejmihavější vzpomínka. Nemohu vám říci, zda v jejich čele letěl Verity ani zda mezi nimi byla Dívka-na-drakovi. Jen jsem věděl, že v Šesti vévodstvích byl zase nastolen mír a že k našim břehům se již neodvážá žádné rudé lodě. Doufal jsem, že se jim bude v Kamenné zahradě spát dobře, tak jako předtím. Vrátil jsem se zpátky do chýše, abych otočil králíka na rožni. Těšil jsem se na dlouhou a poklidnou zimu.

A tak byla do Šesti vévodství přivedena slíbená pomoc. Přišli, tak jako za časů krále Wisdomy, a zapudili rudé lodě od břehů Šesti vévodství. Při té veliké čistce byly potopeny i dvě velké bílé lodě s mohutnými plachtami. A stejně jako za časů krále Wisdomy, i jejich protáhlé stíny za letu zcizovaly lidem dole okamžiky života a vzpomínky. Všechny ty myriády barev a tvarů oněch draků si našly cestu do svitků a tapiserií z oné doby, stejně jako v minulosti. A lidé zaplnili to, nač si z bitev nepamatovali, když jim draci přelétali nad hlavou, svými dohady a vlastními představami. Pěvci na to skládali písně. Všechny ty písně praví, že sám Verity se vrátil domů na hřbetě tyrkysového draka a vytáhl na tom zvířeti do boje proti rudým lodím. A ty nejlepší písně praví, že když bylo po boji, Verity byl Elderlingy odnesen, aby s nimi slavil na velkou počest a ulehl vedle nich k spánku na jejich magickém zámku, dokud nenadejde čas, až ho Buck bude zase muset povolát. A tak se pravda stala, jak mi Starling říkala, čímsi větším než jen holými fakty. Byl to koneckonců čas hrdinů a všech možných divů.

Jako když přijel sám Regal v čele šiku šesti tisíc Farrowců, aby přivezl pomoc a zásoby nejenom do Bucku, ale do všech pobřežních vévodství. Zprávy o jeho návratu ho předcházely, jak se po Jelení řece neustále plavily další a další prámy s dobyt看em, obilím a poklady ze samotného zámku Tradeford. Všichni užasle mluvili jen o tom, jak princ procitl ze snu a napůl oblečený pobíhal po tradefordských chodbách, zázračně předvídaje návrat krále Verityho na Buckkeep a povolání Elderlingů na záchranu Šesti vévodství. Byli vysláni ptáci s rozkazy, aby se všechna vojska stáhla z hor, jakož i s jeho nejpokornějšími omluvami a nabídkami štědrého peněžního odškodnění, jež byly adresovány králi Eyodovi. Povolal své šlechtice, aby jim zvěstoval, že královna Kettricken porodí Verityho dítě a že on, Regal, chce jako první nabídnout svou věrnost příštímú farseerovskému monarchovi. Na počest toho dne nařídil, aby byly všechny šibenice zbourány a podpáleny, všichni vězňové omilostněni a osvobozeni a Králův cirk měl být přejmenován na Královninu zahradu a osázen stromy a květinami ze všech šesti vévodství na znamení nové jednoty. Když později toho dne rudé lodě zaútočily na předměstí Tradefordu,

Regal si sám nechal přichystat koně a zbroj a vyrazil v čele do boje, aby bránil svůj lid. Bojoval bok po boku s obchodníky a přistavními dělníky, šlechtici a žebráky. V této bitvě si vydobyl lásku prostého lidu z Tradefordu. Když pak prohlásil, že jeho věrnost musí vždy náležet dítěti královny Kettricken, všichni přísahali spolu s ním.

Když dorazil k Buckkeepu, říká se, že zůstal klečel na kolenou a pouze v rouchu z pytloviny po několik dní u brány buckkeepského hradu, dokud sama královna neráčila přijít a přijmout jeho nejponížejší omluvy za to, že kdy zpochybnil její čest. Do jejích rukou vrátil korunu Šesti vévodství a o něco prostší stuhu následníka trůnu. Právil, že už si více nepřeje vlastnit nějaký vyšší titul než panovníkův strýc.

Královnina bledost a mlčení při jeho slovech byly přičítány žaludeční nevolnosti způsobené těhotenstvím.

Lordu Chadeovi, královninu poradci, vrátil pak všechny svitky a knihy mistryně Umění Solicity, s prosbou, ať je dobře střeží, protože je v nich obsaženo hodně věcí, kterých lze v nesprávných rukou zneužít ke zlým účelům. Měl pozemky a titul, jež chtěl udělit šaškovi, jakmile se vrátí na Buckkeep ze své válečné výpravy. A své drahé, předrahé švagrové lady Patience vrátil rubíny, které jí kdysi věnoval Chivalry, protože by prý žádné hrdlo nikdy nemohly krásnit lépe než to její.

Uvažoval jsem o tom, že ho ještě přimějí, aby mi postavil sochu k uctění mé památky, ale řekl jsem si, že to už by bylo příliš. Fanatická oddanost, kterou jsem mu vtiskl, mi bude nejlepším pomníkem. Bylo jasné, že dokud Regal bude žít, královna Kettricken a její dítě nebudou mít věrnějšího poddaného.

Pochopitelně že nakonec to nebylo dlouho. Všichni už slyšeli o tragické a prapodivné smrti prince Regala. Divoké stvoření, které ho jedné noci zuřivě pokousalo, po sobě zanechalo krvavé stopy nejenom na jeho ložním prádle, ale po celé místnosti, jako kdyby se svým činem dostalo do vytržení. Povídalo se, že to byla nezvykle velká říční krysa, která s ním nějak putovala celou cestu z Tradefordu. Všechny lidi na hradě to velmi rozrušilo. Královna nechala přivést psy krysaře, kteří proslídili každou místnost, ale marně. Zvíře nebylo nikdy chyceno nebo usmrceno, ačkoli mezi hradním služebnictvem se o spatření té obrovské krysy hodně mluvilo. Někteří povídají, že právě proto, ještě měsíce poté, byl lord Chade jen zřídka viděn bez své oblíbené fretky.

12 Písařem

Má-li pravda vyjit najevo, pak vykování nebylo vynálezem rudých lodí. Naučili jsme je tomu my, ještě v dobách krále Wisdoma. Elderlingové, kteří se za nás zhostili pomsty na ostrovech, mnohokrát přeletovali nad touto ostrovní zemí. Mnozí ostrované byli rovnou pozřeni, ale spouště dalších se nad hlavami tolikrát přehnali draci, že byli zbaveni svých vzpomínek a citů. Pro jejich vlastní příbuzné se z nich stali bezcitní cizinci. To byla příčina oné zášti, která tak dlouho kvasila mezi těmito pamětlivými lidmi. Když rudé lodě vypluly, nebylo to proto, aby uchvátily území Šesti vévodství či jejich bohatství. Bylo to za účelem pomsty. Aby nám způsobily to, co jsme my už tak dávno způsobili jim, ještě za časů našich praprababiček.

Co jeden národ ví, druhý může objevit. Měli svoje vlastní učence a mudrce, i navzdory tomu, že v Šesti vévodstvích se jimi opovrhuje jakožto barbary. A tak se stalo, že v každém prastarém svitku, který se jim podařilo objevit, studovali zmínky o dracích. Přestože by bylo obtížné nalézt absolutní důkaz, mám takový dojem, že ještě předtím, než rudé lodě začaly ohrožovat naše pobřeží, mohly být některé opisy svitků, shromážděných mistry Umění v Bucku, ve skutečnosti prodány ostrovanským kupcům, kteří za takové věci dobře zaplatili. A když potom pomalý pohyb ledovců na jejich vlastním pobřeží odhalil draka vytesaného z černého kamene a další výchozy této černé horniny, moudří mužové spojili své vědění s neukojitelnou touhou po pomstě jistého Kebala Rawbreada. Rozhodli se vytvořit vlastní draky a seslat na Šest vévodství tutěž ukrutnou zkázu, kterou jsme my kdysi seslali na ně.

Když Elderlingové prováděli očistu Bucku, vyvrhli na břeh pouze jednu bílou loď. Draci pozřeli celou její posádku až do posledního muže. V jejím podpalubí byly poté nalezeny velké bloky blyštivého černého kamene. A v nich, jak věřím, byly uzamčeny životy a city lidí z Šesti vévodství, kteří byli vykováni.

Ostrovanští učenci na základě svých studií dospěli k víře, že kámen dostatečně napuštěný životní silou by mohl být přetvořen do podoby draků, kteří by ostrovanům sloužili. Mrazí mě při pomyslení, jak blízko dospěli k odhalení úplné pravdy o stvoření draka.

Kruhy, samé kruhy, jak mi jednou řekl šašek. Ostrované prováděli nájezdy na naše pobřeží, a tak král

Wisdom přivedl Elderlingy, aby je zahnali zpátky. A Elderlingové ostrovany vykovali Uměním, když často přelétávali nad jejich chýšemi. O několik generací později ostrované přitáhli, aby podnikali nájezdy na naše pobřeží a vykovávali naše lidi. A tak se král Verity vypravil, aby Elderlingy probudil, a Elderlingové je zahnali zpátky. A přitom je vykovali. Říkám si, jestli nenávidí opět nevykvasí, až nakonec...

Vzdychám a odkládám brko stranou. Napsal jsem toho víc než dost. Není třeba vypovědět vše. Beru svitek a pomalu se belhám ke krbu. V nohou mám křeče od toho, jak na nich pořád sedím. Je chladný vlhký den a mlha od oceánu objevila všechna stará zranění na mém těle a probudila je. Nejhorší je stále rána po šípů v zádech. Když se jizva chladem stáhne, cítím, jak napíná každou část mého těla. Házím velín na uhlíky. Přitom musím překročit Nighteyese. Čenich mu již šedne a jeho kostem se toto počasí nelíbí o nic víc než mým.

Thoustneš. Neděláš už nic jiného, než jenom ležíš u krbu a opékáš si mozek. Proč nejdeš na lov? Protáhne se a vzdychne. Běž raději otravovat toho chlapce místo mne. Je třeba přinést dříví na oheň. Avšak ještě než ho stačím zavolat, můj chlapec vchází do dveří. Pokrčí nosem při zápachu hořícího velínu a zpraží mě pohledem. "Měl jsi mi raději říci, abych přinesl další dřevo. Víš vůbec, kolik stojí dobrý velín?"

Neodpovídám a on jen vzdychá a kroutí nade mnou hlavou. Odchází, aby doplnil zásobu dříví. Dala mi ho Starling. Teď už ho mám dva roky a stále jsem si na něj nezvykl. Nevěřím, že jsem někdy byl takový kluk, jako je on. Vybavuji si den, kdy mi ho přivedla, a musím se usmát. Přišla ke mně na návštěvu, jako to dvakrát či třikrát do roka dělá, aby mě vyplácala za můj poustevnický způsob života. Ale tentokrát s sebou přivedla toho hochy. Seděl venku na vychrtlém poníkovi, zatímco ona zabušila na dveře. Když jsem ji otevřel, okamžitě se otočila a zavolala na něj: "Sesedni a pojď dovnitř. Tady je teplo."

Hoch se svezl z holého hřbetu poníka a stoupl si vedle něho, celý rozechvělý, aniž ze mě spustil oči. Černé vlasy mu ve větru padaly do tváře. Kolem úzkých ramínek si křečovitě držel starý plášť po Starling.

"Přivedla jsem ti chlapce," prohlásila Starling a zazubila se na mě.

Nevěřicně a užasle jsem na ni pohlédl. "Tím myslíš... že je můj?"

Pokrčila rameny. "Když si ho ponecháš. Myslela jsem si, že by ti mohl být ku pomoci." Zarazila se.

"Vlastně jsem si myslela, že bys ty mohl pomoci jemu. S ošacením, pravidelnou stravou a tak. Dosud jsem se o něj starala, jak to jen šlo, jenže život pěvce..." Nechala svá slova vyznít doztracena.

"Potom je tedy... Ty jsi, my jsme..." Zaplétal jsem se do svých slov stále víc, vzpíraje se náhlé naději.

"On je tvůj syn? Můj?"

Její úsměv se při těch slovech více roztáhl a oči soucitně změkly. Zavrtěla hlavou. "Můj? To ne. A tvůj? Tuším, že je to možné. Nešel jsi asi tak před osmi lety přes Flounder Cove? Právě tam jsem ho před šesti měsíci objevila. Jedl shnilou zeleninu z vesnické skládky odpadků. Jeho matka je po smrti a on má oči každé jiné, takže její sestra ho nechce. Říká, že je to démonem zplozený bastard." Natrčila hlavu svým směrem a usmála se, když vzápětí dodala: "A tak si myslím, že by mohl být tvůj." Opět se k němu otočila a poněkud pozvedla hlas: "Povídám, pojď dovnitř. Je tu teplo. A žije s ním opravdický vlk. Nighteyese si oblíbíš."

Hap je divný chlapec, jedno oko má hnědé a druhé modré. Matka s ním neměla slitování a jeho nejranější vzpomínky nejsou zrovna příjemné. Dala mu jméno Mishap1. Pro ni to tak možná bylo. Já se přistihuji, že mu dost často říkám "hochu". Nezdá se, že by mu to vadilo. Naučil jsem ho číst, psát a počítat a taky pěstovat a sklízet byliny. Když mi ho přivedla, bylo mu sedm. Teď je mu už skoro deset. Dobře to umí s lukem. Nighteyes si ho pochvaluje. Loví pro starého vlka dobře.

Když se Starling zastaví, přináší mi zprávy. Nemohu říci, že bych je vždy uvítal. Příliš mnoho věcí se změnilo, hodně mi toho zní podivně. Lady Patience vládne na Tradefordu. Její konopná pole dávají stejně tolik papíru jako výborných lan. Plocha tamních zahrad se zdvojnásobila. V objektu, který měl sloužit jako Králův cirk, je nyní botanická zahrada s rostlinami sesbíranými po všech koutech Šesti vévodství a ještě dál.

Burrichovi s Molly a jejich dětem se vede dobře. Mají Nettle a malého Chivalryho, další je na cestě. Molly si hledí svých úlů a svíčkařského krámků, zatímco Burrich s využitím poplatků za poskytování chovného hřebce Ruddyho a jeho hříběte začal znovu chovat koně. Starling tyhle věci ví, protože právě ona je vystopovala a dohlédla na to, aby mu předali Ruddyho a hříbě od Sooty. Chudák moje Sooty byla už moc stará na to, aby přežila cestu z hor domů. Molly i Burrich věří, že jsem už mnoho let po smrti. Občas tomu věřím rovněž. Nikdy jsem se Starling nezeptal, kde žije. Žádné z těch dětí jsem nikdy neviděl. V tomhle jsem vskutku synem svého otce.

Kettricken se narodil syn, princ Dutiful. Starling mi říkala, že má barvu po otci, ale vypadá to, že z něj bude vysoký a štíhlý muž, snad jako Kettrickenin bratr Rurisk. Myslí si, že je vážnější, než by chlapec jeho věku měl být, ale všichni jeho učitelé ho mají rádi. Jeho dědeček vážil dalekou cestu až z Horského království, aby viděl mládence, který jednou bude vládnout oběma zemím. Říkám si, co by si jeho druhý dědeček asi pomyslel o tom všem, co se udalo od dob jeho diplomatické činnosti.

Chade již nežije ve stínu, ale je váženým poradcem královny. Podle slov Starling je z něho ufintěný stařík, který si zcela libuje ve společnosti mladých žen. Když to však říká, usmívá se, a její "Zúčtování Chadea Fallstara" bude písní, kterou si budou lidé připomínat, až ona tu nebude. Jsem si jist, že Chade ví, kde jsem, avšak nikdy mě nevyhledal. I to je dobře. Občas, když se Starling zastaví, mi přinese zvláštní staré svitky a semena a kořeny podivných bylin. Jindy mi zase doručí jemný papír a čistý velín. Nepotřebuji se ptát po zdroji těchto věcí. Občas jí na oplátku svěřím svitky s mými vlastními pracemi: s kresbami bylin, doplněnými o popisy jejich účinnosti a škodlivosti, vyličení mého pobytu v onom prastarém městě, záznamy z mých cest po Chalcedu a zemích za ním. Poslušně je odnáší s sebou.

Jednou mi od něho přinesla mapu Šesti vévodství. Byla pečlivě započatá Verityho rukama a jeho inkousty, ale nikdy nebyla dokončená. Občas se na ni dívám a myslím na místa, která bych na ni mohl doplnit. Ale pověsil jsem ji na zeď takovou, jaká je. Nemyslím, že ji někdy změním.

Pokud jde o šaška, vrátil se na hrad Buckkeep. Nakrátko. Dívka-na-drakovi ho tam nechala a on plakal, když odlétla bez něj. Okamžitě byl prohlášen za hrdinu a velkého válečníka. Jsem si jistý, že právě proto prchl. Od Regala nepřijal ani titul, ani pozemky. Nikdo pořádně neví, kam šašek šel nebo co se s ním poté stalo. Starling věří, že se vrátil do své vlasti. Možná. A možná je někde hračkař, který vyrábí úžasné loutky pro potěchu lidí. Doufám, že v uchu stále ještě nosí modrostříbrou náušnici. Otisky prstů, které zanechal na mém zápěstí, mezitím vybledly do začernalé šedi.

Myslím, že mi bude vždycky chybět.

Šest let mi trvalo, než jsem našel cestu zpátky do Bucku. Jeden rok jsme strávili u Black Rolfů. Během tohoto období jsme se s Nighteyesem hodně poučili o bytostech našeho druhu, avšak přitom jsme zjistili, že je nám spolu nejlíp jen dvěma samotným. Navzdory nejlepšímu snahám Holly se na mě dcera od Ollie podívala a dospěla k rozhodnutí, že určitě nejsem ten pravý. Mé city tím přinejmenším raněny nebyly a poskytlo mi to záminku, abychom šli zase dál.

Pobývali jsme na severu až na Near Islands, kde jsou vlci stejně bílí jako medvědi. Byli jsme na jihu v Chalcedu a dokonce i za Bingtownem. Kráčeli jsme podél břehů Deštné řeky a na voru se zas plavili zpátky. Přitom jsme zjistili, že Nighteyes nesnáší cestování lodí a já zase nemám rád země, kde nejsou zimy. Zašli jsme až za okraje Verityho mapy.

Myslel jsem, že už se do Bucku nikdy nevrátím. Ale vrátili jsme se. Podzimní větry nás jednoho roku zavály zas sem a od té doby jsme už nikam nešli. Chatrč, kterou jsme si присvojili, kdysi patřila jednomu uhliři. Není daleko od Forge, či spíše od místa, kde Forge bývalo. Moře a větry mezitím dotyčné město strávily a utopily všechny jeho ošklivé vzpomínky. Jednoho dne sem možná znovu zavítají lidé, aby zde hledali bohatá naleziště železné rudy. Nebude to však brzy.

Když se Starling zastaví, vyplísni mě a řekne mi, že jsem stále ještě mladý muž. Vyptává se, co se stalo s mým záměrem, že jednoho dne budu mít svůj vlastní život. Říkám jí, že jsem ho už našel. Tady, v mé chatrči, u mého psaní, u mého vlka a mého chlapce. Občas, když ke mně ulehne a já pak ležím vzhůru a poslouchám, jak zvolna dýchá, uvažuji o tom, že zítra ráno vstanu a najdu si nějaký nový smysl života. Ale většinou, když se zrána probouzím celý rozlámaný a ztuhlý, si říkám, že nejsem vůbec žádný mladík. Jsem stařec, lapený v mladíkově zjizveném těle.

Umění ve mně nechce jen tak usnout. Zvláště v létě, když se procházím podél mořských útesů a hledím

na vodu, mám pokušení zapátrat kolem, jako to kdysi dělával Verity. A občas to udělám a na nějakou dobu vím, jaký byl rybářův úlovek nebo jaké má rodinné starosti důstojník na proplouvající obchodní lodi. Nejtrýznivější na tom je, jak mi kdysi řekl Verity, že to nikdo nikdy neopětuje. Jednou, když mě hlad po Umění doháněl až k šílenství, jsem zapátral i po Veritym-coby-drakovi, vyzýváje ho, aby mě uslyšel a odpověděl.

Nestalo se.

Regalovy koterie byly již dávno rozpuštěny, protože není žádný mistr, který by je Umění vyučil. Ani za nocí, kdy zoufale šmátrám Uměním ve tmě, jako když vyje osamělý vlk, a žadoním, aby mi kdokoli, kdokoli odpověděl, necítím nic. Ani ozvěnu. Pak sedím u svého okna a hledím do mlhy za výběžkem Antler Islandu. Ruce mám sevřené, aby se mi nechvěly, a odmítám se ponořit celý do té řeky Umění, která čeká, stále čeká, aby mě unesla pryč. Bylo by to tak snadné. To jediné, co mě často drží zpátky, je vlčí mysl dotýkající se mojí.

Můj chlapec už se naučil, co ten výraz v obličeji znamená, a opatrně mi odměřuje elfí kůru, aby mě umrtvil. Přidá i chovanku, abych mohl spát, a zázvor, aby potlačil hořkost elfí kůry. Pak mi přinese papír, brko a inkoust a ponechá mě mému psaní. Ví, že až ráno přijde, najde mě s hlavou na desce, jak spím mezi roztroušenými papíry, s Nighteyesem nataženým u nohou.

Sníme o tom, jak spolu vytesáváme našeho draka.

Farseer: Kniha třetí svazek 4

Robin Hobb Hra o krále

Z anglického originálu

THE FARSEER: - Book Three

ASSASSIN'S QUEST - Volume Four

vydaného firmou Bantam Books, A Division of Bantam Doubleday

Dell Publishing Group, Inc" 1540 Broadway,

New York, NY 10036, USA v roce 1997

přeložil Jan Kozák

Vydáno v nakladatelství NÁVRAT

Vydal Radomír Suchánek,

ul. Kosmonautů 2, Brno,

jako svou 798 . publikaci v roce 2003

První vydání

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod

Doporučená cena včetně DPH 199 Kč

ISBN 80-7174-532-4